

Езотерично лечение

ТОМ 2

От Тибетеца чрез Алис Бейли

ОСНОВНИ ИЗИСКВАНИЯ КЪМ ЛЕЧИТЕЛСТВОТО

Пристъпваме към нов раздел от изследването на лъчите и болестите. В сравнение с предишния (от ваша гледна точка), този е значително по-практичен, отколкото умозрителен. Много от онова, което изложих дотук, за вас е „спорна истина“ (т. е. истина, която поражда въпроси), а за интуитивните изследователи това в най-добрия случай е „правдоподобна“ хипотеза. Отбележете си тази фраза, колкото и парадоксална да ви изглежда тя. Вие на практика не разполагате с преки методи, за да проверите истинността на казаното от мен. Голяма част от тайната на живота ще се изясни едва когато повечето кандидати [aspirant (кандидат, претендент, стремящ се) - бел. ред.] започнат съзнателно да действат в света на причините. За Йерархията няма тайни, освен може би в областта на непредсказуемата природа на човешките реакции. Независимо от изменчивата активност на човешкия род, Учителите обикновено са в състояние да предвидят бъдещето, но езотерично Те отказват да „мислят за енергии, свързани с дейността на земното съществуване, от страх, че контра-енергиите, излъчвани от обитавания от Тях Център, могат да затъмнят истината за свободната воля на човека“. Цитирах думите на един от Учителите, казани на съвещание през 1725 г.

Ако за вас това, което ви съобщих в предишния раздел, може да бъде адекватна хипотеза или пък съмнително и неприемливо тълкуване на скритите причини за болестите, за мен то е безспорна и фактически доказана истина.

Човечеството има зад гърба си древно минало, в което т. нар. грехове, заблуди, престъпления и погрешни нагласи са се натрупали като тежка карма, която (за щастие на човешката раса) в наши дни бързо се изкупва. Проявяваният сега огромен интерес към болестите, концентрирането на всички ресурси на медицинската и хирургичната наука в разположение на воюващите сили - ресурси, които по-късно ще бъдат мобилизирани в помощ на гражданското население от разорените страни от двете полукълба - обширните изследвания, които се провеждат във вашите болници и учебни центрове, ускорените научни открития и трайният стремеж към разумно опростяване скоро ще доведат до коренна промяна в подходите към болестта. Така ще стане възможно изкореняването на много от ужасните наследени болести.

Притокът на окултно знание (чрез световните ученици и посветени) ще доведе до големи промени в лечебните техники; бъдещото разбулване на новите, още по-прости закони на здравето, и неизбежният синтез между ортодоксалната медицина, психологията и духовните методи на лечение ще създадат съвсем нов подход към цялата тази проблематика; разширяващото се използване на **огъня** като пречистващо средство - както по отношение на почвата, така и спрямо човешкото тяло - ще промени много неща. Методът за повишаване на температурата с цел лечение на някои болестни явления и често използваната от природата практика за подлагане на големи земни площи на пречистващото действие на огъня ще бъдат развити в нова и по-полезна наука. За това обаче е необходимо време. Тук аз само маркирам зачатъчните тенденции в тази посока. Бързото разкриване на съзнанието издигна човека на върха във всички области на знанието; това ще доведе до огромно разширяване на разбирането и ново виждане за причините, обуславящи влошеното физическо здраве на съвременния човек.

Новото учение и бъдещото знание ще се появят като резултат от пробуждащата се интуиция, от присъствието на много напреднали и развити души на земята и от установяването на тясна връзка между Йерархията и Човечеството. Закономерното съединяване на енергиите на тези два планетарни центъра ще доведе до коренна промяна на физическия организъм и до ускорено развитие на човешките сетивни способности. Значително ще нараснат съпротивителните сили срещу местните и наследяваните болести и ще се появи реална способност за резистентност спрямо инфекциите; това ще отстрани голяма част от болката и

страданието. Изплащането на човешката карма благодарение на преживяното през последната световна война (1914 - 1945) ще даде възможност на търсещите въплъщение души да създадат тела, свободни от тенденциите за болестно развитие. Учителите са принципно неподвластни на болестите, защото окончателно са преодолели Кармата на трите свята и са се освободили.

Когато развилата се през последните 50 години в Европа способност за лечение на *планетарната болест туберкулоза* се разпространи и в гъстонаселените територии на Изтока, както и в другите райони с остър недостиг на медицинско обслужване, болестта ще бъде окончателно победена. *Сифилисните заболявания* вече са поставени под текущ контрол чрез прилагане на съвременни лекарствени средства, които обаче са разглеждани от Учителите (във времето и пространството) само като облекчаващи и повърхностни. Тези болести бавно и закономерно ще отмрат като цяло едва след като човечеството измести своето съзнание към менталния план, т. е. встрани от сферите на астралните и сексуалните желания с техния обратен удар по автоматично отзивчивото физическо тяло. Третата *основна планетарна болест - ракът*, засега като цяло е във от контрол и относителната простота на хирургичната намеса все още изглежда единственото лечебно средство. Разбирането на причините и овладяването на превантивните средства срещу раковите заболявания все още са в зачатъчно състояние; тази област като цяло си остава концептуална арена на безкрайни търсения и изследвания. Много леки неразположения, инфекции и широка гама от съпътстващи ги физически заболявания в крайна сметка ще бъдат причислени към някое от посочените три основни заболявания, които на свой ред са обусловени от определена злоупотреба с енергиите на трите главни лъча. В тази връзка трябва да отбележим, че:

1. Сифилисните болести са причинени от злоупотреба с енергията на *трети лъч*, т. е. с разумната творческа енергия на самата субстанция.
2. Туберкулозата е резултат от злоупотреба с енергията на *Втори лъч*.
3. Ракът е тайнствена и фина реакция спрямо енергията на *първи лъч*, т. е. на волята за живот като *аспект [aspect (вид, страна, гледна точка, част) - бел. ред.]* на този лъч. Тя се проявява като свръхактивност в ръста на клетките, чиято воля за живот става разрушителна за организма, в който се развиват.

Тук правя само намек, който засега няма да бъде от голяма полза за изследователя. На медицината ѝ предстои да проведе голямо окултно търсене в очертаните посоки, но това ще стане възможно едва след като бъде постигнато по-добро разбиране на Науката за Лъчите и след като бъде фактически признато и доказано наличието на петте основни енергии (петте обуславящи лъча) във всяко човешко същество; след време хората ще се научат с лекота да определят своя общ лъчев тип, както и конкретните лъчи, управляващи тяхната троична личност.

Във всички области, в които човек разгръща своето знание и разбиране, се забелязва тенденция за бърза поява и утвърждаване на новото. Порталът на авантюрата (във висшия смисъл на тази дума) е широко отворен и нищо досега не е успяло да спре човечеството пред него; през всички векове човекът се е стремил към нови и по-богати сфери на изследвания, открития и практически достижения.

Днес широко отворените врати към новото ще допуснат човека до света на смисъла, който е прелюдия към света на причините. *Следствие - смисъл - причина*; в тези три понятия се крие Ключът към ръста на човешкото съзнание. Повечето хора днес живеят неосъзнато в *света на следствията*; малцина започват да функционират в *света на смисъла*, но само учениците и действащите в света на Йерархията ясно осъзнават *причините*, предизвикващи (по пътя на смисъла) видимите следствия. Именно с тази цел сега ние пристъпваме към разглеждането на основните изисквания, които човек трябва да изпълни, преди да може да се придвижи

напред към бъдещото просветление. То със сигурност ще прогони страха от смъртта и ще изясни тази тема, която толкова дълго е хвърляла човека в дълбините на отчаянието и страха. Тук имам предвид и нагласите, които трябва да бъдат усвоени от търсещите изцеление на телесните болести и недъзи; нагласи, които те трябва да постигнат главно в ментален *план [plane* (плоскост, ниво, равнище, сфера) - бел. ред.]. Отнасяйки се за човека като цяло, тези изисквания ще пробудят менталното внимание както на лекуващия посредник, така и на пациента.

Обикновено се предполага, че главната предпоставка за лечителското изкуство е вярата. Това обаче не е така; вярата има само косвена връзка с лечителството. Лечебният процес зависи от някои основни Жизнени фактори, към които вярата почти няма отношение. Старанието на пациента да се сдобие с вяра често му нанася вреда като увеличава трудностите, които лежат по пътя до пълното му изцеление. Когато Христос е посочвал значението на *вярата* (т. е. на качеството, което във вашите западни писания се превежда като „вяра“) Той всъщност е имал предвид приемането на закона, признаването на Кармата и разбирането за божествената съдба. Ако осъзнае това, човек ще постигне ново отношение и към Бога, и към околния свят. Изискванията, които искам да изброя, са следните:

1. Признаване (по възможност) на великия Закон за Причината и Следствието. Това не винаги е възможно при работа с непросветени хора.
2. Правилно диагностициране на болестта, проведено от квалифициран лекар или от духовен ясновиждащ, ако посветеният лечител е развил такава способност.
3. Съобразяване със закона на неумолимата карма. Под това се разбира способността на пациента или на лечителя да узнаят дали изцелението е съдба на боледуващия или е по-правилно да му се помогне да извърши великия преход.
4. Готовност да се признае, че излекуването може да се окаже принципно нежелателно от гледна точка на душата. Често хората се излекуват благодарение силата на лечителя, въпреки че възобновяването на активния живот във физически план *не е* тяхна съдба.
5. Активно сътрудничество между лечител и пациент на основата на взаимно разбиране.
6. Пълна готовност от страна на пациента да приеме проявената воля на душата (каквато и да е тя). Това може да се нарече проява на божествено безстрастие.
7. Старание от страна както на лечителя, така и на пациента за непричиняване на вреда. Сериозно размислете над значението на това изискване. То засяга отношението и на двете страни към свързаните с тях хора.
8. Усилие от страна на пациента (ако не е прекалено болен) да регулира и поправи онези присъщи на природата му аспекти и характеристики, които могат да попречат на чистото и правилно духовно възприятие. Това е едно от значенията на израза „работа по възстановяването“, макар и не най-главното.
9. Целенасочено изкореняване на онези качества и тенденции в мисленето и желанията, които могат да затруднят притока на духовната сила, призвана или по-тясно да интегрира душата с тялото в трите свята и да осигури обновено жизнено проявление, или да насочи душата към сливане с нейния първоизточник чрез пренасяне на живота във висшите нива. Това по същество засяга отношението на пациента към неговата душа.
10. Способност от страна както на лечителя, така и на пациента да се интегрират в духовната група, с която субективно са свързани, или пък да постигнат обединение на личността и душата и ако са достигнали необходимата степен на развитие - по-тясно да се интегрират в ашрамната група на Учителя.

Тези десет изисквания могат да ви се сторят обикновени, но те в никакъв случай не са такива. На пръв поглед може да изглежда, че те засягат характера, качествата и

способностите на човека, но всъщност става дума за връзката на душата с тялото и за тяхната тенденция към интегриране или към разделяне. Целта е да се установи неразривна връзка между учителя (лечителската група) и пациента, който е подложен на научното въздействие на лекуващия посредник - група или индивид.

Едно от първите неща, които трябва да направи всеки лекуващ посредник, е да формулира прост набор от правила за желателното поведение на лекувания. Те трябва да са прости, защото в случаите на реална болест на пациента ще му бъде трудно да извърши и най-лекото усилие, за да промени своите възгледи и нагласи. Това често се забравя.

Искам да ви разясня още няколко неща, които вие на свой ред ще обясните на вашите пациенти:

1. *Изцелението не е гарантирано.* Пациентите трябва да разберат, че удължаването живота на физическото тяло не е върховна цел, освен може би в случаите, когато служенето допринася реална полза, ако остават неизпълнени задължения или ако на душата предстои да усвоява още уроци. Телесното проявление обаче по принцип не е върхът на съществуването; реалното благо е в свободата от ограниченията на тялото. Пациентите трябва да се научат да разпознават и да приемат Закона на кармата.

2. *Страхът е излишен.* Една от първостепенните задачи на лекуващия посредник е да помогне на пациента да си изработи щастлив, здрав, оптимистичен поглед към бъдещето - независимо от това, какво конкретно му носи то.

В случая вие имате възможността да подскажете ново отношение към целия проблем за болестите и лечителството и да подтикнете човечеството към по-добро и щастливо чувство за пропорция по въпросите на здравето и болестта.

Така за много хора ще стане ясно, че понятието „възстановяване“ е свързано с висшето изкуство, позволяващо да се върне на пациента всичко онова, което му е необходимо за придобиване на правилно отношение към живота - живот във физическо тяло и на физически план или пък продължаване на живота на други равнища, невидими за средния човек и смятани от мнозинството за проблематични и непостижими. Възстановяването може да включва коригиране от страна на пациента на собствените му недостатъци преди да получи това, което той смята за успешно лечение; тази необходимост трябва да бъде изяснена от лечителската група още при първия контакт с лекувания. Това не бива да се забравя. Ако кармата на пациента го позволява, на него трябва да му се помогне да си възвърне волята за живот; при други случаи е необходимо да му се внуши отказ от страха (страх от живота или страх от смъртта), което ще доведе до възвръщане на смелостта. Изграждането на положително отношение към всички житейски обстоятелства може да се окаже необходимо качество, подплатено от възстановената готовност за съзнателно и радостно приемане на всичко, което може да донесе бъдещето. Накрая, то може да включва и възстановяване на хармоничните отношения между пациента и неговите близки, семейство и приятели и като следствие - всестранно и правилно регулиране, подем на съзнанието за любов и отказ от всичко, което може да се разглежда като дълбоко вкоренено неправилно мислене.

Оттук става ясно, че изпълнението на лечебните ритуали е само част от общата лечителска работа и че отношението *лечител - пациент* има в основата си възпитателно-образователен характер, който трябва да бъде съобразен с физическото състояние на болния. В хода на практическата си дейност вие ще се убедите колко е необходимо да притежавате кратко описание на предстоящата ви работа и на онези възстановителни мерки, които пациентът трябва да осъществи, за да облекчи свободния приток на лечебната сила. Той трябва да бъде подтикнат да „изкупи дълга на старите си грешки“ ако иска лечебният процес да протече успешно и в хармония със Закона на кармата.

Етапът на подготвителната работа не е никак лесен. За тежкоболните пациенти тази работа може да се окаже почти невъзможна. Лесно е да се разбере, че лечението на духовно

ориентираните хора, чиито животи дълго време са били основани на правилни усилия и на разумно „отдаване на кесаревото кесарю, а божиего - Богу", ще бъде много по-лесно и успешно, а при необходимост задачата за облекчаване на прехода им през вратата на смъртта ще бъде много по-проста. В крайна сметка, смъртта сама по себе си е работа по възвръщането. Тя включва както връщане на телесното вещество към трите субстанциални свята, което трябва да се прави с готовност и оптимизъм, така и обратно сливане на човешката душа с нейния първоизточник, съпроводено от радостта на реабсорбирането. Всички вие трябва да се научите да гледате на смъртта като на акт на възвръщане; приемайки тази гледна точка, вие ще видите смъртта в светлината на нейния истински смисъл като съставна част (призната и приемана) на непрекъснатия жизнен процес.

Ако трябва да формулирам основната задача на всички лечителски групи, такива, каквито Йерархията би искала да ги види в бъдеще, аз бих казал - *да се подготви човешкото съзнание за разбиране на възстановителния аспект на смъртта*, което ще придаде на този традиционно ужасяващ враг на човешкия род едно ново и по-оптимистично значение. Ако следвате тази посока на мислене, ще откриете, че темата за смъртта постоянно ще се повтаря - в резултат на това у вас ще се появи ново отношение към умирането - едно спокойно очакване пред лицето на това неизбежно и много познато събитие. Лечителските групи трябва да са готови да работят с това главно състояние на всяко съществуване, като основна част от тяхната работа ще бъде разясняването на принципите на смъртта. Казват ни, че душата трябва да се върне при Този, който я е дал. До днес това беше насилствено завръщане, пораждащо стремеж мъжете и жените на всяка цена да излекуват физическото си тяло, доколкото те преувеличаваха неговата ценност и разглеждаха продължителността на земното съществуване като най-важен фактор в своя живот. През следващия цикъл тези погрешни нагласи ще трябва да се променят; смъртта ще стане нормален и разбираем процес - толкова нормален, колкото и процесът на раждане, но предизвикващ по-малко болка и страх. Това мое указание е своеобразно пророчество и трябва да се отбележи като такова.

С тези думи искам да ви внуша разбиране за елементарния факт, че всяка лечителска група, която се опитва да работи в новите посоки, трябва (като предварително условие) да се постарее да разбере феномена на смъртта, която ние наричаме „велик възстановителен процес" или „велико завръщане". Тук имам предвид изкуството за мъдро, правилно и навременно връщане на телата към източника на техните съставни елементи, както и за завръщане на душите към сферите на тяхното същностно битие. Внимателно подбирам думите си с цел да ви подтикна към най-правилния и обективен размисъл над т. нар. загадка на смъртта. Това е мистерия за обикновения човек, но не и за учениците и позналите мъдростта.

Лечителите (групови или индивидуални) ще осъзнаят необходимостта понякога да обсъждат със своите пациенти факта на смъртта; едно от задълженията на учениците от моя ашрам и от Ашрама на *Учителя К*Х** е в беседи с търсещите истината да въвеждат темата за смъртта в тяхно мислене и да я правят предмет както на взаимно обсъждане, така и на разговор с тези, които те се опитват да лекуват. Това е трудно и не бива да се прави прибързано, но заедно с това не трябва да се избягва или пропуска като тема. Лечителските групи от отделните ашрами акцентират не на *телесното* изцеление, а на правилния избор на времето и на работните цикли, т. е. на физическото съществуване от една страна, и на циклите на възвръщане (на смъртта във физически план), от друга.

Целият този раздел, озаглавен „Основни изисквания", всъщност разглежда процесите на умиране и на условията в материалния свят, или в трите свята на въплътеното служене. На първо място се описва *завръщането* на тялото към общия резервоар на веществото или пък към служене във външния свят на всекидневния физически живот; както и *връщането* на душата към нейния първоизточник (към душата на нейния собствен план) или обратно - към пълна отговорност в тялото. Отделянето на жизненото начало и на съзнанието се разглежда на второ място; тази тема не е свързана с формирането на характера, както може да се

предположи. В уводните думи към този раздел аз засегнах въпроса за характера и за личните качества, доколкото всяко вярно разбиране за основните принципи на живота и смъртта се облекчава от правилното действие, основано на правилно мислене, което в крайна сметка формира правилен характер. Тук обаче няма да се разпростирам по повод на тези елементарни предпоставки. Интересуващите ни сега процеси на интеграция се отнасят за сливането на душата с троичното тяло - при кармично разрешение, или с царството на душите, ако т. нар. „смърт“ кармично предстои на човека.

Следователно, в този втори раздел ще разглеждаме проблема за смъртта, или изкуството на умирането. Всички тежкоболни хора неизбежно се сблъскват с него, а здравите трябва да се подготвят за решаването му чрез правилно мислене и оптимистично очакване. Болезненото отношение на повечето хора към темата за смъртта и техният отказ да мислят за нея (докато са в добро здраве) трябва да бъдат съзнателно променени. Христос е демонстрирал правилното отношение пред учениците Си, като е говорил за Своего идване и за скорошната Си смърт от ръцете на врага; Той ги е упреждал при вида на тяхната печал, като им напомнял, че ще отиде при Отца Си. Като посветен от висока степен, Той е имал предвид, че (окултно казано) „се завръща в Монадата“; обикновените хора и тези, които се намират под трета степен на посвещение „се завръщат в душата“. Страхът и болката, които темата за смъртта обикновено предизвиква, както и нежеланието тя да се срещне с разбиране, са резултат от неправилния акцент, придаван на физическото тяло, и от лекотата, с която хората обикновено се отъждествяват с него; те са резултат още и на вродения страх от предполагаемата самота и на чувството за загуба на вече опознатото. Все пак самотата след смъртта, когато човек остава без физически проводник, е нищо в сравнение със самотата при раждането. Въплътявайки се, душата се озовава в нова среда и в тяло, което задълго остава съвършено неспособно да се грижи за себе си или да установи интелектуален контакт с околните условия. Човек влиза във въплъщение без да знае какво представлява или означава за него тази група от души в тела, с която се оказва свързан; тази самота изчезва постепенно, доколкото той установява свой собствен личностен контакт, открива сродните му по дух хора и накрая събира около себе си тези, които нарича свои приятели. След смъртта положението е съвсем различно, тъй като човек открива от другата страна на завесата всички, които познава и с които е бил свързан във физическия живот; той повече никога не е самотен по начина, по който човешките същества разбират това; той също така осъзнава битието на въплътените и може да ги вижда и дори да въздейства на техните емоции и мисли, защото отсъстващият физически мозък вече не играе ролята на ограничител. Ако хората знаеха повече, те щяха да се страхуват именно от опита на раждането, а не от този на смъртта, защото с раждането душата бива заточена в истински затвор, а физическата смърт е първата крачка по пътя на нейното освобождение.

Другият страх, който подтиква част от човечеството да разглежда смъртта като бедствие, произтича от внушенията на теологичната религия (в частност на протестантските фундаменталисти и Римо-католическата църква), която заплашва вярващите с призрака на ада и с налагането на наказания, често значително надхвърлящи по размер земните прегрешения, както и с ужасите, изпратени от разгневиения Бог. На доверчивите маси се въплъщава, че трябва да се примирят, защото няма спасение от тези наказания, освен чрез изкупление на чужда вина. Както обаче ви е добре известно, няма никакъв разсърден Бог, нито ад, нито изкупление на чужда вина. Има само едно велико начало на любов, което оживотворява цялата вселена; има Присъствие на Христос, което доказва на човечеството наличието на душата, и това, че ние сме спасени от живота на душата, а единственият ад - това е самата земя, на която се учим да постигаме своето спасение, подтиквани към любовта и светлината от примера на Христа и от вътрешната необходимост на собствените си души. Учението за ада всъщност е отзвук от онова садистко извращение, на което е било подложено мисленето на Християнската църква в Средновековието, и от погрешното старозаветно учение на Йехова, племенния бог на юдеите. Йехова *не е* онзи Бог, не е

планетарният Логос, не е Вечното Сърце на Любовта, което Христос разкри пред нас. Когато тези погрешни идеи отмрат, призракът на ада ще се откъсне от човешкото съзнание и ще бъде заместен от разбирането на закона, според който всеки зарабатва във физически план собственото си спасение чрез поправяне на злото, извършено от него самия в течение на земните му животи; така в крайна сметка човек успява да „изкупи дълга на старите си грешки“.

Тук нямам намерение да изпадам в теологични дискусии. Искам само да подчертая, че сегашният страх от смъртта трябва да отстъпи място на разумното разбиране на реалността и на признаването концепцията за непрекъснатостта, която премахва безпокойството и прави по-релефна идеята за един живот и една съзнателна Същност, която се проявява чрез различни физически тела.

Обобщавайки основната си идея, трябва да заявя, че страхът от смъртта се корени в любовта към формата - към нашата собствена форма, към тази на обичаните от нас хора и към формите на познатото ни обкръжение и среда. Този тип привързаност обаче противоречи на нашето учение за духовните реалности. Надеждата за бъдещото ни избавление от този нездрав страх се крие в преместването на нашето внимание върху факта на вечната душа, която копнее за конструктивен и божествен духовен живот вътре в материалните проводници. Тази концепция включва и идеята за възвръщането. Така неправилните представи ще бъдат забравени; идеята за оттеглянето също ще спомогне за постигане на верния фокус. Интеграцията изисква проникновение, чрез което потапянето в живота на душата ще измести затъването в живота на тялото. Тъгата, самотата, нещастieto, упадъкът, загубата - всички тези представи ще трябва да изчезнат заедно с коригирането на сегашната човешка реакция към факта на смъртта. Когато хората се научат да живеят съзнателно като души и започнат да се фокусират върху равнищата на душата, разглеждайки телесната форма само като средство за нейната (на душата) проява, старите скръбни представи за смъртта постепенно ще изчезнат и ще бъдат заменени от ново, по-оптимистично отношение към това велико преживяване.

Сигурно ви прави впечатление, че използваните от мен изразни средства носят специфичен смислов пълнеж:

1. *работа по Възвръщането*“ означава завръщане на формата в основния резервоар на веществото; плюс връщане на душата, на божествената духовна енергия, към нейния източник (според степента на еволюция - към душевното или към монадното ниво). Това възвръщане е функция главно на човешката душа във физическото тяло и включва сърдечния и теменния център.

2. *„Изкуството на оттеглянето“* включва два вида дейност на вътрешния духовен човек: изземване на контрола от троичния низш човек и префокусиране към конкретни ментални нива като точка на лъчезарна светлина. Това се отнася главно за човешката душа.

3. *„Процесите на интеграция“* отразяват стремежа на вече освободения духовен човек за сливане с душата (свръхдушата) на висшите равнища на менталния план. Така частта се завръща към цялото и човек разбира истинския смисъл на казаното от Кришна: „Прониквайки в цялата тази вселена с частица от себе си, аз оставам“. Да, като съзнателна, натрупваща опит частица, която е проникнала в малката вселена на формите в трите свята, Той остава. Така Той съзнава себе си като част от цялото.

Тези три процеса изразяват същността на Смъртта.

Ясно е, че когато този подход към факта на смъртта и изкуството на умиране се утвърди в масовото съзнание, общата психична нагласа на човешкия род ще претърпи положителна промяна. Постепенно към това ще се прибави и установяването на телепатична връзка между хората; човешкият интелект непрестанно ще расте и човечеството все повече ще се фокусира на менталните равнища. Така телепатичната връзка ще стане тривиално явление; гаранция за

това е съвременният спиритуализъм, макар че сега той е сериозно изопачен в резултат на пожелателното и самозалъгващо се човешко мислене, в което има много малко истинска телепатия. Мисловният контакт с егото на покойни роднини и приятели, който сега се демонстрира от медиумите (в транс или не), не е истинска връзка между развъплътения човек и този, който е още във форма. Това трябва да се помни. Докато умът не стане естествено телепатичен, ще могат да се срещат (макар и много рядко) медиумични феномени, основани на ясновиждане и ясночуване, а не на транс. Този медиумизъм все пак ще е изцяло астрален и ще осъществява контакта чрез трето лице; това ще внася в него много грешки и заблуди. Той обаче ще бъде крачка напред в сравнение със сегашните медиумични сеанси, които на практика игнорират починалия; на питащия се съобщава онова, което медиумът чете в неговата аура - спомени за външния вид на отишлия си и за свързани с него значими жизнени епизоди, плюс сантиментални съображения по повод на искан съвет, доколкото питащият предполага, че починалият трябва да е станал по-мъдър, отколкото преди. Ако понякога медиумите успяват да установят реална връзка, това става защото и питащият, и починалият са ментален тип хора и поради това между тях съществува естествен телепатичен контакт, който медиумът улавя.

Расата прогресира, развива се и става все по-ментална. Връзката между живите и „мъртвите“ може да се осъществява на менталните равнища, които предшестват процесите на интеграция; истинското прекъсване на контакта идва едва когато човешката душа бъде реабсорбирана от свръхдушата, което е пролог към следващото въплъщение. Към този момент обаче фактът за дадената връзка напълно ще е изкоренил страха от смъртта. За учениците, които работят в ашрама на Учителя, дори този процес на интеграция няма да бъде препятствие. На следващите страници ще ви запозная с учението за изкуството на умиране и с това ще разширя казаното по този въпрос в „Трактат за бялата магия“.

СЪВРЕМЕННИ ПРЕДСТАВИ ЗА СМЪРТТА

Пристъпвам към по-детайлно разглеждане на процесите на умиране и на фактора смърт - едно твърде познато преживяване в еволюцията на превъплъщаващата се същност, или душа, ако физическият мозък можеше да си го спомни и признае. Тук бих искал да коментирам отношението на човека към жизнения опит, наречен „възвръщане“. Това е специфично окултно понятие, широко използвано от посветените в беседите за смъртта. Най-типичното отношение към смъртта сега е страхът, основан на разсъдъчната неувереност в безсмъртието. С изключение на доказаните от отделни психо-изследователски групи факти за някои форми на оцеляване, безсмъртието (или постоянното съществуване на това, което обикновено имаме предвид, когато казваме „аз“) остава все още в областта на пожеланията и вярата. Тя може да се основава на християнски постулати, на религиозни твърдения за разумността на материята или на по-научен подход, според който по силата на целесъобразната необходимост това, което толкова дълго се е развивало и е върхът на земния еволюционен процес, не може да изчезне. Интересно е да се отбележи, че на нашата планета няма видими факти за съществуването на еволюционен продукт, по-висш от човешкото царство; дори за мислителя-материалист уникалността на човека се доказва от различните стадии на развитие на неговото съзнание и от възможността му да предостави за изследване всякакви степени на съзнание, като се започне от това на невежия дивак, премине се през всички междинни степени на ментален потенциал и се стигне до най-напредничавите мислители и гении, способни за творчество изкуство, научни открития и духовно възприятие.

Ако формулираме в най-проста форма въпроса, повдигнат от темата за смъртта, той ще звучи така: „Къде се намира „Аз“-ът, стопанинът на тялото, когато то бива захвърлено и започне да се разлага? И въобще съществува ли този *стопанин*?“

Човешката история е пълна с безкрайни търсения на решението на този въпрос; тяхна кулминация сега са създадените многобройни организации, опитващи се да докажат

безсмъртието като факт и да проникнат в онези твърдини на духа, за които се предполага че дават пристан на това „АЗ“, което е актьор във физическия план и досега е довеждало до задънена улица и най-сериозните изследователи. В основата обаче на тези трескави търсения лежи страхът. За съжаление повечето хора (освен малкото просветлени учени и подобните им интелектуални изследователи), които практикуват като правило съмнителните техники на спиритичните сеанси, са предимно емоционален тип; те лековерно се убеждават и са твърде склонни да приемат като очевидно това, което незабавно би било отхвърлено от по-интелектуален тип наблюдател.

Тук искам да разясня своята позиция по отношение на великото спиритуално движение, което в миналото е направило много за доказване факта на оцеляването на „АЗ“-а, но което в определени периоди е съдействало и за въвеждане на човечеството в заблуда. В тази категория поставям и различните психо-изследователски групи, с изключение на онези, които провеждат искрена научно-изследователска работа. Нито една от тези организации засега не е доказала своите твърдения. Въпреки тайнствеността и глуповатостта си, работата на медиумите в средния спиритичен сеанс все пак демонстрира наличието на някакъв необясним фактор, докато работниците от научно-изследователските лаборатории не са показали дори и това. На всеки пример за несъмнено появяване на развъплътено същество се падат хиляди, които могат да се обяснят с лековерна доверчивост, с телепатична връзка (с друг починал, а не с извикания), с видения на мисъл-форми от ясновиждащи или с чуване на гласове от ясночуващи, както и с мошеничество. Забележете, че говоря за „несъмнени появявания“ на връщащ се дух. Но дори и при това условие има достатъчно свидетелства, които подкрепят вярата в оцеляването и доказват неговата фактическа природа. Въз основа на отбелязаните, изследвани и доказани феномени на контакт с тъй наречените мъртъвци и предвид характера на лицата, удостоверили истинността на фактите, можем категорично да твърдим, че *нещо* надживява „възвръщането“ на материалното тяло във вечния резервоар на веществото. Именно на този постулат се гради нашето следващо изложение.

Днес феноменът на смъртта става все по-познат. Световната война изхвърли милиони мъже и жени - гражданско население и военни от различните родове въоръжени сили от всички нации - в този непознат свят, който приема всички, загубили физическата си форма. Условието сега са такива, че независимо от древния, дълбоко спотаен страх от смъртта, в съзнанието на човека се мярка разбирането, че има неща много по-страшни от смъртта; хората осъзнават, че умирането от глад, осакатяването, постоянната физическа инвалидност, менталните разстройства в резултат на войната и военното напрежение, болката и агонията, които не се поддават на облекчение - всички те всъщност са по-лоши от смъртта. Освен това, мнозина знаят и вярват (защото такава е славата на човешкия дух), че ценностите, за които хората са се борили и умирали в продължение на векове и които са били разглеждани като съществени за живота на свободния човешки дух, имат по-голямо значение от заплахата на смъртта. Този подход, характерен за вярно чувстващите и мислещи хора, се среща все по-често. Това означава, че над древния страх съществува непобедимата надежда, че някъде има подобри условия; не е задължително това да е израз на желаното, то може да бъде и сигнал за скрито субективно знание, което бавно изплува на повърхността. Нещо се надига като резултат от човешкото мислене и страдание; днес това се чувства, а по-късно този факт ще се и демонстрира. На тази вътрешна убеденост и субективно разбиране противостоят старите мисловни навици, развитият материалистичен подход, страхът от измама и антагонизмът както от страна на учените, така и от страна на религиозно настроените хора и църковниците. Първите с основание отказват да вярват на това, което засега остава недоказано и дори изглежда недоказуемо, а религиозните групи и организации не приемат ничия друга истина, ако тя не е формулирана чрез техните собствени понятия. Това поставя ненужен акцент върху вярата и така обезсмисля всяко ентузиазизирано изследване. *фактът* на безсмъртието ще се разкрие първо от народите, след което ще бъде признат от църквите и доказан от науката, но това ще стане едва след като бъдат преодолени последствията от тази

война и се успокоят вълненията по планетата.

Едва ли е необходимо да се казва, че проблемът за смъртта се корени в привързаността към живота, която по същество е най-дълбокият инстинкт, заложен в човешката природа. Това, че според божествения закон нищо не се губи, се признава от науката; така истината за вечното съществуване се приема в една или друга форма от мнозинството. В хаоса от теории се открояват три основни решения, добре известни на всички мислещи хора:

1. *Строго материалистичната концепция* ни убеждава, че жизнен опит и израз на съзнателен живот има само по време на съществуването на веществената физическа форма; след смъртта и разлагането на телата повече няма никакво съзнателно, действащо и самоидентифициращо се човешко същество. Чувството за „Аз“-а, усещането за личността като за нещо различно от всички други личности, изчезва с разрушаването на формата; личността се разглежда само като съвкупност от съзнанието на телесните клетки. Тази теория отрежда на човека същото място, което имат и всички останали форми от трите царства на природата. Тя се основава на нечувствителността на средния човек към живота, отделил се от осезаемия си веществен проводник; пренебрегвайки всички свидетелства за обратното, тя твърди, че доколкото не можем да видим (визуално) и да докажем (осезаемо-веществено) оцеляването на „Аз“-а, или на безсмъртната същност, след смъртта, дотолкова подобно явление не съществува. Тази теория вече няма толкова много привърженици, като по-рано, особено както през материалистичната викторианска епоха.

2. *Теорията за условното безсмъртие* все още се подкрепя от някои фундаменталистки и теологично ограничени мислителни школи, както и от отделни представители на интелегентията, които са доминирани от егоистичната тенденция. Според това виждане само достигналите определена степен на духовно развитие и онези, които признават утвърдения набор от теологични постулати, могат да бъдат удостоени с дара на личното безсмъртие. Има и такива високоинтелектуални хора, които се опитват да докажат, че развитият и културен ум е височайши дар за човечеството и който го притежава автоматично си е осигурил вечно съществуване. Една от школите пък лишава от безсмъртие всички, които са духовно непокорни и отрицателно настроени към нейните теологични догми, като ги осъжда или на пълно унищожение (като материалистите), или на вечно наказание, което предполага нова форма на безсмъртие. Вродената доброта на човешкото сърце обаче е толкова силна, че малцина са достатъчно отмъстителни и немислещи, за да разглеждат подобно положение като приемливо; към тях по необходимост трябва да прибавим и онези скарани с мисленето хора, които избягват всяка умствена отговорност и сляпо вярват в теологичните догми. Предлаганото от ортодоксалните и фундаменталистки школи християнско тълкуване се оказва несъстоятелно в светлината на логичното разсъждение. Сред аргументите за неговата неистинност е и фактът, че в основата на Християнството лежи великото бъдеще, което обаче е лишено от минало; според тълкувателите това бъдеще зависело изцяло от активността на човека в настоящия жизнен епизод, без да се отчитат особеностите и различията на отделните хора. Това е допустимо само от гледна точка на теорията за антропоморфното Божество, чиято проявена воля определя настоящето, което няма минало, а само бъдеще; несправедливостта на тази концепция се разбира от мнозина, но неразгадаемата воля Божия не трябвало да се подлага на съмнение. Милиони хора все още се придържат към тази вяра, но тя вече не е толкова силна, както преди век.

3. *Теорията за превъплъщението*, която винаги е била приемана (макар и с глупави добавки и тълкувания) на Изток, е позната на всички мои читатели и става все по-популярна на Запад. Тази доктрина е била също толкова изопачена, както и ученията на Христос, Буда и Шри Кришна от техните закостенели и умствено ограничени теолози. Основните факти за духовния произход, за спускането в материята, за еволюирането чрез последователни въплъщения във форми дотогава, докато тези форми не станат свършен израз на вътрешното духовно съзнание, както и различните посвещения, с които завършва всеки цикъл на въплъщение, се приемат и признават с по-голяма готовност от когато и да било

преди.

Такива са главните решения на проблема за оцеляването и безсмъртието на човешката душа; те се опитват да отговорят на вечните въпроси на човешкото сърце: *Защо, Как, Къде!* Само последното от предложените решения дава действително рационален отговор на всички тях. Приемането му на Запад се забави, тъй като още от края на миналия век, когато Елена Блаватска формулира и напосмни тази древна истина на съвременния свят, то бе представяно недостатъчно интелигентно. Заедно с това въпросното учение попадна в неизгодна позиция поради факта, че източните цивилизации винаги са се придържали към него, а от гледна точка на Запада те са езичници и ако цитирам един от вашите основни текстове: езичниците „в своето заслепление се кланят на дърво и камък“. Любопитно е да се отбележи, че за жителите на Изтока религиозните хора от Запада правят същото, кланяйки се пред християнския олтар със статуите на Христос, Дева Мария и Апостолите.

Давайки на читателите редица ненужни, незначителни, неточни и чисто умозрителни детайли за процесите на умираването и за условията, в които човек попада след смъртта на физическото си тяло, световните окултисти и техните теософски и окултни организации всъщност силно навредиха на представянето на истината за превъплъщението. Посочваните подробности до голяма степен зависят от ясновиждането на астралните психици, които заемаха видно място в Теософското Дружество. В световните Писания такива детайли няма, нито Е. П. Блаватска е посочвала в „*Тайната Доктрина*“ нещо подобно. Като пример за такъв несполучлив и глуповат опит да се освети теорията за прераждането могат да се посочат времевите граници между поредните физически прераждания на човешките души - продължителността на тяхното отсъствие от веществения план се поставя в зависимост от възрастта на душата и от степента на нейната еволюция. Казват ни, че ако душата е много напреднала, периодът на нейното отсъствие от физическия план се удължава, докато всъщност е точно обратното. Напредналите души и тези, чиито интелектуални възможности бързо прогресират, се завръщат по-скоро благодарение на високата им отзивчивост към притеглящата сила на вече породените във физическия план задължения, интереси и отговорности. Хората често забравят, че времето е последователност от събития и състояния на съзнанието така, както те се регистрират от физическия мозък. Където няма физически мозък, там не съществува и т. нар. „време“. Отхвърлянето на бариерите на формата води, етап след етап, до все по-пълно разбиране на Вечното Сега. Тези, които вече са преминали през вратите на смъртта, но продължават да мислят с човешките понятия за време, правят това под влиянието на мощни заблуждаващи мисъл-форми. Това илюстрира поляризацията на астралните сфери, а именно този е планът, на който са работили водещите теософски писатели и психици и от който са черпели информация за специфичните си тълкувания. Макар да са напълно искрени в своите изявления, те не осъзнават илюзорната природа на всички открития, базирани на астрални ясновидения. Да признават времевия фактор и постоянно да подчертават неговото значение е присъщо за всички високоразвити хора във въплъщение, както и за тези, които имат мощен нисш (конкретен) ум. Децата и младите раси от една страна, и онези много напреднали хора, при които работи абстрактният ум (чрез посредничеството на интерпретиращия нисш ум) от друга, обикновено нямат усещане за времето. Посветеният се ползва от фактора време в своите връзки и отношения с живеещите във физическия план, но субективно той е далеч от признаването му където и да било във Вселената.

Затова понятието „безсмъртие“ предполага безвременност и учи, че вечността е свойство на онези неща, които са неподвластни на времето. Това твърдение се нуждае от внимателно разглеждане. Човек се превъплъщава не под въздействие на времето, а под влияние на кармичната отговорност. От една страна, той е привлечен от това, което като душа е иницирал, и от дълбоката си потребност да изпълни породените от него задължения, а от друга - той се въплъщава от чувство за отговорност, което го подтиква да изпълни изискванията, предявени му от предишни нарушения на законите, управляващи правилните

човешки отношения. След като тези изисквания, душевни потребности, задължения, опити и отговорности бъдат удовлетворени, човек завинаги попада „в ясната необгаряща светлина на любовта и живота" и (самият той) не се нуждае повече от етапи за събиране на душевен опит на земята. Бидейки свободен от кармични задължения в трите свята, той продължава да е подвластен на импулса за кармичната необходимост, изискваща от него и последната уния служене, което той може да даде на оставащите във властта на Закона за Кармичния Дълг. Така можем да дефинираме три аспекта на Закона за Кармата, който определя принципа на прераждането:

1. *Законът за Кармичния Дълг* управлява живота в трите свята на човешката еволюция; неговото действие се прекратява при четвъртото посвещение.
2. *Законът за Кармичната Необходимост* направлява живота на напредналия ученик и на посветения, като се започне от второто и се стигне до някое от посвещенията след четвъртото; тези посвещения му позволяват да тръгне по Пътя на висшата Еволюция.
3. *Законът за Кармичната Трансформация* е тайнственият регулатор на процесите, протичащи на Висшия Път; чрез тях посветеният излиза от космичния физически план и започва да функционира в космичния ментален план. Това предполага освобождаване на такива Същества като Санат Кумара и неговите Съратници в Съвета на Шамбала от властта на космичното желание, което се проявява в нашия космичен физически план като духовна воля. Тази мисъл вероятно ще заинтригува вашето внимание. Всъщност, аз мога да съобща твърде малко по тази тема, защото все още нямам съответните за нея знания.

Нека сега преминем към друг аспект от нашето изложение. Най-общо казано, смъртта има три основни етапа:

Постоянно повтарящият се факт на *физическата смърт* ни е добре известен, доколкото всички ние често сме го репетирали (ако можехме да осъзнаем това) в нашите животи. Неговото признаване бързо би довело до премахване на сегашния страх от смъртта. След това настъпва споменатата в Библията „*Втора смърт*", която в този планетен цикъл означава премахване на всякакъв астрален контрол над човешкото същество. В по-висш смисъл за тази втора смърт се говори при четвъртото посвещение, когато умира дори и станалият вече ненужен духовен стремеж - волята на посветения е тъй фиксирана и устойчива, че повече не изисква астрална чувствителност.

Може да се наблюдава интересен паралел на това преживяване и на много по-ниско равнище - при смъртта на всяка астрална емоция, която има значение за индивидуалния кандидат по време на второто посвещение. Това е завършен епизод, който се регистрира в съзнанието. Между второто и третото посвещение ученикът е длъжен да покаже ненарушимо отсъствие на реакция спрямо астралността и емоционалността. Втората смърт, за която споменах, е смъртта или изчезването на каузалното тяло по време на четвъртото посвещение; тя означава прокарването на *антакарана* и утвърждаването на пряка и нерушима във времето Връзка между Монадата и личността.

Третата смърт настъпва, когато посветеният окончателно и безвъзвратно остави зад себе си всички отношения с космичния физически план. Тази смърт е далечна перспектива за всички членове на Йерархията и сега е възможна само за неколцина от Съвета на Шамбала. Санат Кумара обаче няма да преминава през този процес. Той е минал през въпросната „трансформация" преди много еони, още по време на положилия началото на лемурийската епоха огромен катаклизъм, инициран от Неговия Космичен опит и от необходимостта за приток на енергия от извънпланетни Същества.

Дадох ви тази кратка информация, за да разширя общата ви представа за това, което Учителите наричат „проточеност на смъртта в пространството". На следващите страници ще се заемем с темата за смъртта на физическото тяло и на тънките тела в трите свята, после ще обсъдим процесите на реабсорбиране на човешката душа в духовната душа на нейния

собствен план (т. е. на висшия ментален план) и накрая ще разгледаме новото усвояване на материята и избора на субстанция за следващото превъплъщение.

И така, нека се върнем към вече споменатите три основни процеса, които обхващат три последователни периода от движението на душата и в крайна сметка водят до следващи процеси, подчинени на Закона за Прераждането:

1. *Процесът на Възвръщане* управлява периода на оттегляне на душата от физическия план и от двата свои феноменални аспекта: плътното физическо тяло и етерния проводник. Той се отнася до Изкуството на Умирането.

2. *Процесът на Отдръпването* регулира следсмъртния период от живота на човешката душа в двата оставащи свята от човешката еволюция. Той е свързан с унищожаването на астрално-менталното тяло на душата, така че тя да е „готова свободно да заеме истинското си място“.

3. *Процесът на Интеграция* е свързан с периода, когато освободената душа отново се самоосъзнава като Ангел на Присъствието и се влива в света на душите, където потъва в състояние на размисъл. По-късно, под действието на Закона за Кармичния Дълг или Необходимост, душата започва да се подготвя за следващото си спускане във форма. Опитът на смъртта (както тя е разбрана от средния човек), обхваща трите свята на човешката еволюция - физическия свят, този на емоциите и менталния план. От гледна точка на смъртта обаче това е двойствен свят, което дава основание да се използва понятието „втора смърт“. По-горе го употребих за обозначаване на смъртта или разрушението на каузалното тяло, в което до този момент е функционирала духовната душа. То обаче може да се приложи и в по-буквален смисъл по отношение на втората фаза от процеса на смъртта в трите свята. В този случай то се отнася само до формата и е свързано с онези проводници на изява, които се намират по-ниско от *безформените* нива на космичния физически план. Както ви е добре известно (доколкото това е азбуката на окултната теория) става дума за равнищата, на които функционира конкретният низш ум; емоционалната природа реагира на т. нар. астрален план, както и на двойния физически план. физическото тяло се състои от плътно физическо тяло и етерен проводник. Затова, когато разглеждаме смъртта на човешкото същество, трябва да употребяваме думата смърт и в двата аспекта, в които тя действа:

1. *Първи аспект*: смърт на физическо-етерното тяло. Тази фаза преминава през два етапа:

а) Атомите на физическото тяло се връщат към източника, от който са произлезли. Този източник е сумата от планетната материя, която образува плътното физическо тяло на планетарния живот.

б) Етерният проводник, който е съвкупност от сили, връща тези сили в общия енергиен резервоар. *Тази двойна фаза е наречена Процес на Възвръщане.*

2. *Втори аспект*: Изоставянето (както понякога го наричат) на ментално-емоционалните проводници. Те на практика образуват едно тяло, което ранните теософи съвсем правилно са нарекли „кама-манасно тяло“, или проводник на желанието-ум. Аз някъде споменах, че строго погледнато няма такова нещо като астрален план, или астрално тяло. Както физическото тяло е съставено от вещество, което не се приема за изначално, така и астралното тяло (по отношение природата на ума) се отнася към същата категория. За обикновения човек, който е доминиран от опустошително тежки желания и емоции, това е трудно разбираемо, фактически обаче, от гледна точка на менталния план, астралното тяло представлява „плод на въображението“, доколкото *то не е начало*. Масовото използване на въображението в служба на желанието е образувало илюзорния свят на илюзиите, наричан още *астрален план*. По време на физическото въплъщение и особено когато човекът не е поел по Пътя на Ученичеството, астралният план е много реален, със своя собствена виталност и битие. След първата смърт (тази на физическото тяло), той остава все така

реален, но могъществото му започва бавно да залязва; менталният човек постепенно осъзнава своето истинско състояние на съзнанието (развито или неразвито); така втората смърт става възможна и се осъществява. *Тази фаза е наречена Процес на Оттегляне.*

Преминавайки през тези два етапа от Изкуството на Умирането, развъплътената душа се освобождава от контрола на низшата материя; фазите на Възвръщането и оттеглянето временно я пречистват от всички субстанциални замърсявания. Това се постига не чрез дейността на душата във форма, т. е. на душата в човешко проявление, а като резултат от дейността на душата върху нейния собствен план, отделила онази част от себе си, която ние наричаме човешка душа. Това по принцип е заслуга на осенящата, а не на личностната душа. На този етап от своето развитие проявената в човека душа чувства само привличането (притегателната сила) на духовната душа, която *съзнателно* извлича душата в човешко проявление от сковаващите я низши обвивки. След време, в зависимост от успеха на еволюционните процеси и от растящия контрол на душата над личността, именно тази душа *Вътре* в сковаващите я обвивки ще предизвиква - съзнателно и преднамерено - фазите на умиране. През ранните етапи този процес на освобождаване ще протича под осенящото влияние на духовната душа. По-късно, когато човекът се научи да живее във физическия план като душа, той сам и с пълна непрекъснатост на съзнанието ще осъществява процесите на оттеглянето и (ръководен от целта) „ще се въздигне там, откъдето се е спуснал". Това е отражение в трите свята на божественото възхождение, извършено от Сина Божи.

Тук е целесъобразно да припомня някои разяснения по темата за Смъртта, дадени в предишни мои книги. Правя това, защото смъртта е навсякъде около вас; потребността на човешкия дух от светлина по този въпрос достига критична точка и това неизбежно предизвиква отклика на Йерархията. Надявам се, че изучаващите ще направят всичко необходимо, за да помогнат за осветяване процесите на смъртта, от което човечеството сега има огромна нужда.

ЗА СМЪРТТА

(извадки от други мои книги)

„За какво е тази сляпа сила? За какво е Смъртта? За какво е този разпад на формите? За какво е това отричане от свързващата сила? За какво е смъртта, о, Могъщи Сине Божи?"

Дочува се тих отговор: „Аз държа ключовете на живота и смъртта. Аз свързвам и разделям. Аз съм Разрушителят". (*„Трактат за седемте лъча*, т. I, стр. 63)

Намерението на Повелителя на първи лъч е да стои зад другите божествени Аспекти и след като Те достигнат своята цел, да разруши построените от Тях форми. Той контролира драмата на смъртта във всички царства, т. е. разрушаването на формите, което носи освобождение на силите и позволява да се „влезе в светлината през вратата на смъртта". (пак там, стр. 64)

а) „Задръж ръката си, докато дойде времето. След това ме дари с благо на смъртта, о, ти, който отваряш вратата". (пак там, стр. 65)

б) „Вдигни покрива от Това, което е скрито зад многобройните му дипли. Махни забулващите воали. Нека Бог бъде видян. Свали Христа от разпятието". (пак там, стр. 69)

Първата крачка, която може да поведе към осъзнаване съществуването на душата, е в установяване факта на оцеляването, макар че това не доказва задължително безсмъртието... фактът, че нещо остава след процеса на смъртта (след разпада на физическото тяло) постоянно намира нови потвърждения. Ако това не е така, ние би трябвало да приемем, че сме жертва на масова халюцинация и че мозъците и умовете на хиляди хора лъжат и не внушават доверие, т. е. че са болни и извратени. По-трудно може да се повярва в такова колосално безумие, отколкото в неговата алтернатива - разширеното съзнание. (пак там, стр.

а) Усилването на етерното зрение и растящият брой ясночувачи и ясновиждащи хора постоянно доказва съществуването на астралния план и на етерната основа (модел) на физическия свят. Все повече хора започват да осъзнават тази субективна реалност; около себе си те виждат същества, които са или т. нар. „мъртви“, или временно напусналите в съня си своята физическа обвивка, (пак там, стр. 98)

б) През следващите 200 години човечеството ще стане свидетел на отменянето на смъртта по начина, по който сега разбираме този велик преход, и на доказването на факта за съществуването на душата. Тя ще бъде позната като същност, като мотивиращ импулс и духовен център на всички проявени форми... Нашето същностно безсмъртие ще бъде показано и осъзнато като природен факт. (пак там, стр. 96)

Скоро фактът за оцеляването и вечното съществуване ще премине от областта на съмнението в тази на увереността... Никой повече няма да се съмнява, че след разлагането на физическото тяло човекът остава като съзнателно живо същество. Ще стане известно, че той продължава да увековечава своето съществуване в области, разположени над физическата. Ще се знае, че той е жив, буден и съзнателен. Това ще бъде постигнато чрез:

а) развиване способностите на човешкото физическо око...; така ще бъде открито етерното тяло... и ще бъде видяно, че човек изпълва това тяло;

б) увеличаване броя на хората, способни да използват „отново събуденото трето око“; това ще потвърди безсмъртието, защото те с лекота ще могат да виждат човека, захвърлил (след физическото) и своето етерно тяло;

в) откритие в областта на фотографията, което ще докаже оцеляването;

г) използване на радиото от тези, които са си отишли; това в крайна сметка ще доведе до установяване на връзка, която ще прерасне в истинска наука;

д) постигане на сетивност и установяване на контакти, които ще позволят на човека да вижда фините реалности; това ще му разкрие природата на четвъртото измерение и ще обедини обективните и субективните сфери в нов свят. Смъртта ще изгуби своя страховит облик и специфичният ужас от нея ще изчезне. (пак там, стр. 183)

Трябва винаги да помните, че съзнанието остава едно и също във физическото тяло и вън от него и че извън възплъщение развитието може да протича дори с по-голяма лекота, отколкото когато е ограничено и обусловено от съзнанието на мозъка. (*Ученичеството в Новия Век*, т. I, стр. 81)

Законът за жертвата и Смъртта е контролиращ фактор във физическия план. Разрушаването на формата, целящо да продължи развитието на еволюиращия живот, е един от фундаменталните методи на еволюцията. (*Трактат за космичния огън*, стр. 569)

- Законът за Разпадането е аспект от Закона на Смъртта. Той управлява разрушаването на формите, за да може вътрешният живот да възсияе изцяло... Този закон унищожава формите, а Законът за Притеглянето привлича материала на тези форми към изначалните му източници. (пак там, стр. 580)

- Законът на Смъртта осъществява контрол в трите свята. (пак там, стр. 596)

- Законът за жертвата е изражение на Закона за Смъртта в тънките тела, когато това, което наричаме смърт, е аналогично с процеса на разпадане на физическото тяло. (пак там, стр. 596)

- Законът на Смъртта и Жертвата управлява постепенното разлагане на конкретните форми и тяхното жертване в полза на развиващия се живот. (пак там, стр. 596)

- Когато всички единици или клетки от тялото на планетарния Логос завършат

своето развитие, Той също се освобождава от плътно проявление, т. е. умира физически. (пак там, стр. 509)

Процесът на смъртта окултно представлява следното:

Първи етап - оттегляне на жизнената сила на етерния проводник от плътното физическо тяло с произтичащите от това „потопяне в разложение“ и „разпадане на елементи“. Обективният човек постепенно изчезва и повече не се забелязва с физическо око, макар че се намира все още в своето етерно тяло. С развитие на етерното зрение, представата за смъртта ще претърпи коренна промяна. Тогава по-голямата част от човечеството ще види как човекът функционира в своето етерно физическо тяло; така отпадането на плътното тяло ще се разглежда просто като освобождение.

Втори етап - оттегляне на жизнената сила от етерното тяло, което води до неговото девитализиране...

Трети етап - оттегляне на жизнената енергия от астралната или емоционалната форма, така че последната аналогично се разпада и животът се фокусира на друго място (след като е натрупал жизненост чрез съществуването си на физически план и допълнителна окраска благодарение на емоционалния си опит).

Последен етап - за човешкото същество това е оттеглянето от менталния проводник. След това четиристепенно оттегляне жизнените сили се центрират изцяло в душата... (пак там, стр. 735 - 737)

Законът за Привличането развива формите и изтегля техния материал назад към първичните източници, преди да започне да формообразува наново. По пътя на еволюцията следствията на този закон са добре известни не само като разрушаване на захвърлените проводници, но и като взривяване на формите, в които са въплътени велики идеали... Всичко в крайна сметка се разрушава под действието на този закон.

Сега неговата роля, проявена във физическия план, е очевидна за средния човешки ум. Ние можем да проследим връзката между атмичния (духовния) и физическия план, която се проявява в низшите сфери като Закон на жертвата и Смъртта, но неговите следствия могат със същия успех да се видят на всичките пет плана. Именно този закон разрушава последната обвивка, отделяща съвършената душа. (пак там, стр. 581)

Когато „волята за живот“ изчезне, „Синовете на Необходимостта“ приключват обективното си проявление... Когато Мислителя на своя собствен план оттегли Вниманието си от своята малка система в трите свята и събере в себе си всички свои сили, тогава съществуването на физически план приближава своя край и всичко се завръща в каузалното съзнание... На физически план това се проявява като отделяне на сияещото етерно тяло от темето на главата с последващо разлагане на физическото тяло. Структурата излиза, а плътната физическа форма се разпада. (пак там, стр. 85)

- Етерното тяло представлява мрежа от фини енергийни канали, които формират тънки преплетени нишки; част от тези нишки играят ролята на магнитна връзка, която устойчиво съединява физическото и астралното тяло и се разкъсва само при оттеглянето на етерното тяло от плътния физически организъм по време на смъртта. (пак там, стр. 98)

По-късно „ще се появят определени методи за доказване на факта, че животът остава след смъртта на физическото тяло и етерната мрежа ще бъде призната за фактор в това отношение“. (пак там, стр. 429)

Смъртта е „посвещение, или навлизане в състояние на освобождение“. (*Трактат за седемте лъча*, т. I, стр. 197)

СМЪРТ И ЕТЕРНО ТЯЛО

Този трактат няма за цел да посочва факти за научна проверка или да дава указания за следващите етапи на научните изследвания; ако все пак го правим, това е случайно и второстепенно. Ние всъщност се опитваме да дадем напътствия за осмисляне и развиване на троичното цяло, което прави слънчевата система такава, каквато тя е - проводник, чрез който Великата космична *Същност*, слънчевият Логос, проявява активен интелект с цел да демонстрира по съвършен начин аспекта на любовта от Своята природа. Зад тази схема има още по-езотерична крайна цел, скрита във Волевото Съзнание на Върховното Същество, която закономерно ще бъде открита, след като се достигне сегашната цел. Редуването на обективно проявление и субективно самоцентриране, периодичното вдишване и издишване на всичко, което е напреднало в резултат на еволюцията, възплъщава в система една от основните космични вибрации, ключов момент на онази космична *Същност*, чието тяло сме ние. Биенето на сърцето на Логоса (ако е допустим толкова неадекватен израз) е източник на цялата циклична еволюция, оттук и значението, придавано на аспекта на развитието, наречен „сърце“ или „аспект на любовта“, и интересът, който се проявява при изучаването на ритъма. Това е вярно не само космически и макрокосмически, но и при изучаването на човешката единица. В основата на всички свързани с ритъма физически усещания (вибрации, цикли, сърдечен ритъм и др.), лежат техните субективни аналогии - любов, чувство, емоция, желание, хармония, синтез (в нужната последователност) - а зад тези аналогии стои източникът на всичко, тъждествен с Върховното Същество, което по този начин изразява Себе си.

Затова учението за *пралайя*, - или оттеглянето на живота от етерния проводник, ще бъде еднакво валидно, независимо дали изучаваме оттеглянето на човешкия етерен двойник, отдръпването на планетния етерен двойник, или отделянето на етерния двойник на слънчевата система. Ефектът е един и същ и последствията са аналогични.

Какъв е резултатът от това оттегляне или по-точно коя е причината за това явление, което ние наричаме смърт, или пралайя? Доколкото този трактат е оформен в стила на учебник, ние ще продължим да прилагаме метода на табличното изброяване. Оттеглянето на етерния двойник на човека, на планетата или на системата се предизвиква от:

а) *Изчерпване на Желанието*. Такъв трябва да бъде резултатът от всеки еволюционен процес. Истинската смърт, съгласно закона, се предизвиква от постигането на целта и от последващото прекратяване на устрема. Това, при завършването на цикъла на усъвършенстване, е вярно както за индивидуалния човек, така и за Небесния Човек и за самия Логос.

б) *Постигане на адекватната вибрация*. Това става в резултат от забавянето и постепенното прекратяване на цикличния ритъм; работата е завършена. Когато вибрацията или нотата се чувства или звучи съвършено, тя предизвиква (в точката на синтез с другите вибрации) крайното разрушаване на формите.

Както знаете, движението се характеризира с три качества: *инерция, мобилност и ритъм*.

Те се проявяват в посочената последователност и предполагат период на забавена активност, последван от стремително движение. Този среден период понякога предизвиква (доколкото има търсене на вярната нота и скорост) цикли на хаос, експерименти, преживявания и осмисляне. След тези два етапа на движение (които са характерни за атома, за човека, за Небесния Човек и за Логоса или Универсума) настъпва период на ритъм и стабилизация, в който се постига точката на равновесие. Силата, която уравновеява двойките противоположности (и така създава баланс), води до неизбежната поява на пралайя.

в) *Напускане на физическия организъм от фините тела* във вътрешните планове чрез разкъсване на мрежата. Това предизвиква триаспектно следствие:

Първо, силата, която е оживотворявала физическата форма (плътната и етерната) и чиято изходна точка е бил постоянният атом, откъдето се е „запълнило всичко подвижно и неподвижно“ (в Бог, в Небесния Човек, в човешкото същество и в атома на материята) изцяло се оттегля в атома на абстрактния план. Този „план на абстракцията“ е различен за различните същности:

- за физически постоянния атом това е атомичното равнище;
- за човека това е каузалният проводник;
- за Небесния Човек това е вторият план на монадния живот, неговата обител;
- за Логоса това е планът *Ади*.

Всички те означават точките на изчезване на единицата в пралайя. Трябва да се помни, че при поглед *отдолу* това винаги е пралайя. От по-високата гледна точка обаче, откъдето се вижда, че финото непрекъснато осенява плътното, когато то е вън от обективно проявление, пралайя е просто субективност, т. е. не това „което го няма“, а просто това, което е езотерично.

Второ, при разрушаването си етерният двойник на човека, на планетарния Логос и на слънчевия Логос се деполяризира по отношение на своя вътрешен обитател и това позволява на последния да се оттегли. С други думи, етерният двойник повече не е източник на притегляне и реална магнетична точка. Той се размагнетизира и Великият Закон за Притеглянето губи контрол над него; оттук произтича последващото разложение на формите. *Егото* престава да бъде привличано от своята форма във физическия план; продължавайки да вдишва, то оттегля Живота си от тази обвивка. Цикълът се приближава към своя край, експериментът е завършен, целта (различна за различните животи и въплъщения) е достигната и нищо повече не се желае; *Егото*, или мислещата същност, губи интерес към формата и насочва вниманието си навътре. Неговата поляризация се променя и в крайна сметка физическото отпада.

Планетарният Логос в своя по-голям цикъл (синтез или сума от по-малките цикли на клетките на неговото тяло) върви по същия път; Той престава да се привлича отдолу и отстрани и обръща своя поглед навътре, в резултат на което събира в Себе си съвкупността от по-малките животи на Своето тяло (планетата) и прекъсва връзката. Външното привличане се прекратява и всичко гравитира навътре, вместо да се разпредели по периферията на Негово тяло.

Когато става дума за принципна схема, слънчевият Логос следва същия процес; от Своя висок план на абстракция Той престава да се притегля от тялото Си на проявление. Той оттегля Своя интерес и двойките противоположности - духът и материята на проводника, се разделят. След това разделяне слънчевата система, този „Син на Необходимостта“, или на желанието, прекратява своето битие и излиза от обективно съществуване.

Трето, това в крайна сметка води към разпад на атомите на етерното тяло до тяхното първоначално състояние. Приемайки активна форма, субективният живот (синтезът на воля и любов) се отделя. Партньорството се разтрогва, след което формата се разпада; магнетизмът, който е съхранявал нейната цялост, вече не действа и разпадът е окончателен. Материята остава, но формата повече не съществува.

Работата на Втория Логос се прекратява и божественото въплъщение на Сина е завършено. Свойството, или присъщото качество на материята обаче се запазва и в края на всеки период на проявление материята (макар и отново приела своята първична форма) остава все така активно разумна, но прибавила печалбата от обективността и засилила (благодарение на придобития нов опит) своята скрита излъчваща активност. Така например, в състоянието си на недиференцираност, материята на слънчевата система представлява активна разумна материя и това е всичко, което може да се твърди за нея. Тази активна разумна материя е

обусловена от предишния си опит и е оцветена от предишното си възплащение. Сега тя се намира във форма - слънчевата система не е в пралайя, а в обективност - и целта на тази обективност е да добави към логоичното съдържание новото качество на любовта и мъдростта. Затова в следващата слънчева пралайя, при завършването на стоте години на Брама, материята на слънчевата система ще се оцвети от активен интелект и активна любов. Това буквално означава, че сумата от слънчевата атомна материя ще вибрира в друга гама, различна от тази при предишния ѝ цикъл на проявление.

Това може да бъде илюстрирано както с примера на планетарния Логос, така и на човешката единица - такава аналогия е напълно законна. Върху малката скала на съответствията тя се заключава в това, че с всеки нов период от живота си човек придобива по-развито физическо тяло, което проявява по-голяма отзивчивост и звучи в по-висока гама, по-изтънчено и с по-нова вибрация. Тези три идеи, ако помислите внимателно над тях и ги развиете логически, ще ви дадат много информация.

г) **Трансмутация на Виолетовото в синьо.** Върху това сега не можем да се разпростираме. Само ще констатираме факта, а неговата разработка ще предоставим на онези изучаващи, чиято карма и интуиция позволяват това.

д) **Вследствие оттеглянето на живота, формата постепенно се разпада.** Великите Строители и Деви, които по време на проявлението са активни посредници и удържат формата в цялостно състояние (като използват, преобразуват и пренасочват праничните излъчвания), сега също престават да се привличат от субстанциалната форма и насочват своето внимание към нещо друго. По време на издишване (човешко, планетно или логоично) тези деви-строители - намиращи се на същия или на атрибутния лъч, характерен за чакащата да се прояви единица - се привличат от нейната воля и желание и изпълняват строителната си функция. По време на вдишване (човешко, планетно или логоично) те повече не се привличат и формата започва да се разпада. Те оттеглят своя интерес и силите (като същности), които са посредници на разрушението, извършват необходимата работа за разбиване на формата; те я захвърлят - както гласи окултният израз - „на четирите небесни вятъра“, или във властта на четирите дихания, т. е. за четворно разделяне и разпределяне. Това е намек за дълбок размисъл.

Макар че не описахме (както можеше да се очаква) сцени, илюстриращи смъртта, или драматичното излизане на трептящото етерно тяло през теменния център, бяха споменати няколко от правилата и целите на това оттегляне. Вече се убедихме, че задача на всеки живот (човешки, планетен и логоичен) трябва да бъде постигането на определена цел. Тя се състои в развитие на такава форма, която е по-пригодна за използване от духа; когато целта бъде достигната, вътрешният обитател отнема своето внимание и формата, послужила за неговите нужди, се разпада. Това обаче не става във всеки човешки живот, нито във всеки планетен цикъл. Тайната на Луната е тази на неуспеха. При правилно разбиране това ще доведе до пълноценен и смислен живот, воден от цел, достойна за най-възвишените ни стремежи. Когато тази истина бъде призната от всички - а това ще се случи при достатъчно развитие на интелекта на расата - еволюцията ще се разгръща без сринове, а неуспехите ще бъдат рядкост. („Трактат за космичния огън“, стр. 128 -133)

Всеки разрыв на връзките предизвиква тежки реакции. И все пак, ако можехте да осъзнаете това, скъсването на връзките с външния физически план е най-лесно и недълготрайно в сравнение с останалите подобни събития. Самата смърт е част от великата илюзия и съществува единствено вследствие на воалите, които ние самите сме навесили около себе си. Всички ние, като работници върху плана на илюзиите (нова област, в която човечеството трябва да се научи да работи *съзнателно*), сме плащали тази цена. Смъртта идва при всички, но при учениците тя не трябва да предизвиква обичайните илюзии и страдания. Бих искал да ви кажа - не гледайте към миналото. Там са илюзиите и страданията. Това е обичайното поведение и е пътят на най-малкото съпротивление за повечето хора, но това не е вашият

път. Не гледайте към страданията или илюзорния комфорт на достигналите границата между видимото и невидимото. Това не е вашият път. Вие не сте страдащ нещастен ученик, тревожно вторачил поглед към разделящата завеса с надеждата, че през нея ще си пробие път някакъв знак, който ще го убеди, че всичко е наред...

Стремете се към висотите на душата и като потърсите и намерите този връх на мира и спокойствието и тази висока радост, в която вашата душа може да пребивава спокойно, погледнете света на *Живеещите* хора, т. е. троичния свят, в който се намират всички хора - възпълтени и развъпълтени. Намерете в него това, което вашата душа може и ще поиска да познае. Илюзиите на собственото страдание и призмата на миналото винаги изкривяват гледната точка. Само душата остава свободна от заблудите и само тя вижда нещата такива, каквито са. Затова, издигайте се към душата. („*Ученичеството в Новия Век*“, т. I, стр. 463)

ГЛАВА ПЕТА

ПРОЦЕСЪТ НА ВЪЗВРЪЩАНЕ

Темата за смъртта трябва да бъде разглеждана с максималната степен на здрав разум и научно изследване, на която сме способни. Комплексът на страха си пробива път към човешкото съзнание главно чрез акта на умирање; в неговата основа лежи съмнението във възможността да се оцелее и това е всеобщо явление. Актът на умирањето е велик вселенски ритуал, който управлява целия наш планетен живот, но реакцията на страха присъства единствено в човешкото семейство и слабо, много слабо, при животинското. Ако само можехте да видите етерния свят, така, както го виждат и преживяват Онези, които се намират от вътрешната страна на жизнения опит, вие бихте се убедили в непрекъснатия (без ни най-малък отдиш) велик планетен акт на възвръщане. Вие бихте видели грандиозната дейност, която протича в етерния свят, Където *анима мунди*, животинската душа и човешката душа постоянно възвръщат субстанцията на всички физически форми във великия резервоар на същностната субстанция. Тази същностна субстанция е също такава живо, насочващо единство, както и световната душа, за която толкова сте слушали. Това взаимодействие между *принципа* [*principle* (начало, основа, правило) - бел. ред.] на смъртта и този на живота лежи в основата на Творението. Импулсивната, насочваща сила - това е умът на Бога, на планетарния Логос, който преследва Своите божествени цели, въвличайки в този процес всички проводници, чрез които Се проявява.

Човешкият страх от смъртта е предизвикан главно от това, че ориентацията на царството на душите, петото царство на природата, е била насочена (до сравнително скоро в световния цикъл) към изява на формите, към необходимост от натрупване на опит чрез материята с цел впоследствие тя да бъде свободно контролирана. Процентът на душите на тези, които са се отказали от проявление, е толкова малък в сравнение с общия брой на душите, жадуващи за опит в трите свята, че като цяло до ерата, която ние наричаме Християнска, е валидна констатацията, че смъртта е тържествувала. Днес обаче ние се намираме на прага на коренна промяна благодарение на факта, че човечеството - в много по-голям мащаб от когато и да било преди - достига необходимата преориентация; висшите ценности и животът на душата, към които хората се обръщат благодарение на настойчивостта на ума в неговия висш и нисш аспект, започват да поемат контрола. Това неизбежно ще доведе до ново отношение към смъртта, която ще се разглежда като естествен и желан цикличен процес. Хората накрая ще разберат значението на Христовите думи: „Отдавайте кесаревото кесарю, а Божието - Богу“. Казвайки това, Той е имал предвид великия акт на възвръщането, който ние наричаме смърт. Помислете над описаната случка и осъзнайте символизма на душата, която се съдържа вътре в световната душа, подобно на риба във вода, погълнала метална монета (символ на материалната субстанция).

В едно от древните писания има такива символични слова: „*Казал Бащата на сина*: отиди и

взemi за себе си това, което не си ти, това, което не е твое собствено, но е Мое. Приеми го за твое собствено и търси причината за неговата поява. Нека то ти изглежда като тебе самия. И така открий света на илюзиите и на дълбокия фалш. След това разбери, че си взел това, което не е цел на духовния стремеж.

И когато настъпва такъв момент във всеки цикъл на измамна кражба, ти ще чуваш глас. Вслушай се в него. Това е гласът на този вътре в теб, който чува Моя глас, глас нечуван от тези, които обичат да крадат. Отново и отново се разнася заповедта: „Върни *откраднатите блага*. Разбери, те не са за теб". След по-голяма пауза гласът се повтаря: „Върни *взетите на заем блага*; плати своя дълг". И когато уроците бъдат усвоени, гласът ще напомни още веднъж: „Върни с радост това, което е било Мое, после твое, а сега наше. Ти повече не се нуждаеш от форма. Освободи се". Смислът на казаното е повече от ясен. Две основни идеи могат да помогнат за по-добро разбиране на разглежданата от нас тема за смъртта:

Първо: разбирането за великия дуализъм, който присъства във всичко проявено. Всяко от двуединствата има собствено изражение, управлява се от специфични закони и се стреми към собствени цели. Във времето и пространството обаче интересите на полюсите се единяват за благото и на двете тенденции и съвместно дават живот и проявление на единството. Дух-материя, живот-проявление, енергия-сила - всяка от тях притежава собствен еманиращ аспект; всяка има отношение към другата; всяка преследва обща временна цел и така обединени те осигуряват вечното движение, цикличния прилив и отлив на проявения живот. В резултат на тази връзка между Отеца-Дух и Майката-Материя се появява Синът, чиито жизнени процеси в детството протичат в аурата на Майката - той е отъждествен с нея, но постоянно се стареа да се измъкне от нейния контрол. При достигане на зрелост проблемът се задълбочава и „привличането" на Отеца бавно започва да преобладава над собственическите тенденции на Майката, до момента, в който хватката на материята, или на Майката над Сина (душата), не се разпадне. Синът, детето-Христос, освободен от защитата и здравата прегръдка на майчините ръце, познава своя Отец. Всичко това съдържа дълбока символика.

Второ: идеята, че всички процеси на въплъщението, на живота във форма и на възвръщането (под въздействие на принципа на смъртта) на материя в материята, на душа в душата, протичат съгласно великия вселенски Закон за Привличането. Можете ли да си представите времето, когато процесът на смъртта ще бъде ясно осъзнаван и приветстван от човека, който ще го описва с тази обикновена фраза: „Дойде времето, когато привличащата сила на моята душа изисква да се предам и да върна тялото си там, откъдето се е появило". Представете си промените в човешкото съзнание, когато смъртта ще се разглежда като акт на обикновено, съзнателно изоставяне на формата, временно взета с две конкретни цели:

а) да се осъществи контрол в трите свята;

б) да се даде възможност на субстанцията на формата, „откраднатото, заимствалото или правилно употребеното" (в зависимост от степента на еволюция), да достигне по-висока точка на съвършенство благодарение на осъщественото чрез душата въздействие върху субстанцията от страна на живота.

Това са важни положения. Те са изказвани и по-рано, но са били отхвърляни като символични, утешителни или пожелателни. Тук аз Ви ги представям като природен факт, като реална неизбежност с толкова познатия ни механизъм, характерен за цялата ритмична и циклична дейност, управляваща живота на средния човек - израстването и смъртта, яденето и пиенето и всички периодични неща, които той е свикнал да прави.

Разглеждайки темата за смъртта в „Трактат за бялата магия", аз обърнах внимание предимно на физическите процеси на умиране от гледна точка на страничния свидетел или наблюдател и се опитах да покажа какъв трябва да бъде неговият подход. Тук искам да представя една по-различна картина, главно от гледна точка на отиващата си душа. Ако

допускам повторения на вече известни факти, то е защото има някои основни постулати, които смятам за необходимо да припомня. Отново ще ги изброя накратко - приемерте ги за основополагащи и фактически:

1. Времето за напускане на въплътената душа е приближило. Душата в миналото е:

а) усвоила физическо тяло с определена конструкция съобразно изискванията и възрастта на душата;

б) енергизирала е това физическо тяло (чрез етерното тяло), като го е подтикнала към жизнена активност, предвидена за определен и необходим за душата срок на физическо съществуване.

2. Два основни енергийни потока постъпват във физическото тяло, като определят неговата активност, качество и тип на изява, плюс въздействието, което то оказва върху своето обкръжение:

а) *Поток на динамичния живот.* Той се събира в сърцето. Този поток на динамична енергия навлиза в тялото през главата и се спуска към сърцето, където се концентрира в течение на жизнения цикъл. По-малкият поток вселенска енергия, или прана, различаващ се от индивидуалната жизнена сила, влиза в тялото през далака. После се издига към сърцето, като се слива с по-големия и по-важен поток на живота. Потокът на живота енергизира физическото тяло и го поддържа в интегрирано състояние, а потокът от пранична енергия витализира индивидуалните атоми и клетки, от които се състои тялото.

б) *Поток на индивидуалното съзнание.* Той се събира в главата и е аспект на душата, като представя типа съзнание, който на свой ред служи като показател за достигнатата точка на еволюция. Този енергиен поток също функционира в синхрон с потока на личностната сила, която се характеризира от желанието (емоционалната, или астрална чувствителност) и наблиза във физическото тяло през центъра на слънчевия сплит. Той свързва човека с целия астрален план и по този начин - със света на илюзиите. При неразвитите и средноразвитите хора истински действащият фокус на съзнание е слънчевият сплит; енергията се регистрира от фокусната точка на съзнание в главата без всякакво осмисляне. Именно по тази причина (по време на смъртта) душата напуска тялото през слънчевия сплит, а не през главата. При развития човек, индивид от ментален тип, кандидат, ученик или посветен, нишката на съзнание напуска тялото през главата.

3. Груповата душа на всички форми от животинското царство

- съгласно Закона за Притеглянето - извежда жизнения принцип от която и да е конкретна физическа форма през слънчевия сплит, който играе ролята на мозък за средното животно. Високоразвитите и опитомените животни започват в по-голяма или по-малка степен да използват мозъка си, но жизненият принцип и чувстващият аспект, или животинското съзнание, все пак се оттеглят през слънчевия сплит. Така на всички етапи от еволюционния процес имаме някои интересни триъгълници на енергия:

а) При животните, при малко превъзхождащите ги човешки същества, при слабоумните и при хората, които са се родили без фиксирана точка на индивидуално съзнание, важи следната троичност: *групова душа - слънчев сплит - далак, или праничен център.*

б) При нискоразвитите, но все пак индивидуализирани човешки същества и при лицата от среден емоционален тип трябва да се отбележи друга троичност: *душа - теменен център - слънчев сплит.*

в) При високоразвитите хора и при тези, които вървят по Пътя на Ученичеството, по време на смъртта действа следният триъгълник: *душа - теменен център - център аджна.*

Във връзка с тези троичности съществува двойна взаимозависимост на жизнения принцип:

а) със сърцето, където е фокусиран животът на душата във форма;

б) с далака, през който непрекъснато и ритмично преминава универсалната жизнена същност, или праната. Несъмнено, цялата тази тема е от най-неразбираемите за тези, които се намират на чисто човешко равнище; за тях тя все още е недоказуема. Възприемането обаче, дори като хипотеза, на трите приведени по-горе положения ще съдейства за просветлението на вашите умове по отношение на разглежданата тема за възвръщането.

4. Следващото положение не се нуждае от доказателство, доколкото е общоприето. Това е фактът, че желанието управлява процеса на смъртта, също както и процесите на цялостния жизнен опит. Ние постоянно повтаряме, че смъртта е неизбежна в случай, че липсва воля за живот. Тази воля за живот (или устойчивостта на физическото тяло, което функционира като съставна същност, насочвана от намерението на душата), е аспект на желанието, или поточно - реакция на духовната воля във физическия план. Затова има взаимовръзка между:

а) душата на нейния собствен план;

б) астралното тяло;

в) и центъра на слънчевия сплит.

Тази връзка досега не е била осъзнавана като фактор в Изкуството на Умирането и е крайно време тя да стане обект на внимателен размисъл.

Сигурно вече ви прави впечатление, че тук аз разглеждам темата за смъртта, настъпила само в резултат на болест или старост, без да засягам смъртния изход, причинен от война, нещастен случай, убийство или самоубийство. Тези и други подобни причини за смъртта се подчиняват на съвсем различен управляващ процес и могат да бъдат независими от Кармата на човека, или от неговата индивидуална съдба. Така например, в случаите на война загиват огромен брой хора. Това не е пряко свързано със Закона за Причината и Следствието като фактор за развитието на индивидуалната душа. Тук не става дума за акт на възвръщане, планиран от конкретната душа, която отработва своята индивидуална съдба. Смъртта като резултат от разрушителните процеси на войната е обусловена от ръководни и циклични намерения на планетарния Логос, който действа чрез Съвета на Шамбала. Съществата, които ръководят оттам световните процеси, знаят, че е настъпило времето, когато отношенията между планетното зло и Силите на Светлината (или на Бога) са достигнали до точката на т. нар. „взривен антагонизъм“. Те трябва свободно да се сблъскат и решат, за да може божествената цел да се реализира без изкуствени препятствия. Затова взривът бива позволен, още повече, че винаги присъства контролиращ фактор, който рядко се осъзнава от хората. *Съществата*, които прокарват Божията воля, по никакъв начин не се отъждествяват с живота на формата, което им позволява справедливо да оценяват нейната относителна важност; разрушаването на формата за Тях не е смърт, както ние я разбираме, а е изключително и само процес на освобождаване. Единствено ограниченото разбиране на тези, които се отъждествяват с формата, подхранва толкова устойчиво страха от смъртта. Цикълът, в който сега живеем, е свидетел на най-колосалното разрушаване на човешки *форми* в цялата история на планетата. *Това обаче не означава разрушаване на човешки същества*. Искане ми се да си отбележите това твърдение. Благодарение на масовото разрушение, човечеството много бързо достигна до по-спокойно отношение към смъртта. Това засега не е станало очевидно, но не след дълго новото отношение ще се прояви и страхът от смъртта ще започне да залязва. Това ще се дължи до голяма степен и на повишената чувствителност на човешкия апарат за отклик, което ще доведе до обрат, или до преориентация на човешкото съзнание с непредсказуеми последствия.

В основата на всички войни лежи тенденцията към обособеност. Този фундаментален индивидуализъм, или склонност към изолационизъм, предизвиква вторичните причини за войната: алчността, водеща към икономическа катастрофа; ненавистта, предизвикваща

национални и международни напрежения; жестокостта, водеща до болка и смърт. Виждаме колко дълбоко са зарити корените на смъртта; именно разрушаването на цикъла на индивидуалната обособеност във физическия план е онова, което ние обикновено наричаме смърт - погледната от тази гледна точка, смъртта се очертава като процес на единение. Ако можехте да прозрете малко по-дълбоко в същността на нещата, вие бихте разбрали, че смъртта освобождава и води индивидуализирания живот към по-широко и свободно съществуване, и в крайна сметка - Когато процесът на смъртта обхване всичките три проводника в трите свята - към универсален живот. Това е точката на неизразимото блаженство.

Доколкото управлява всичко проявено, Законът за Притеглянето контролира и процеса на умирането. Именно принципът на сцеплението, който при уравновесена интеграция на тялото го съхранява цяло и невредимо, стабилизира ритмите на организма и цикличните му жизнени процеси, като съединява различните телесни части една с друга. Това е главният координиращ принцип във всички форми, доколкото представлява първично изражение (в душата) на първия аспект на божествеността - аспекта на волята. Това твърдение може да ви учуди, защото вие сте свикнали да разглеждате Закона за Притеглянето като израз на втория аспект, т. е. на любовта-мъдрост. Разглежданият принцип на привличането съществува във всички форми - от микроскопичната форма на атома до тази на планетата Земя, чрез която нашият планетарен Логос намира изражение. Както обаче този принцип на свързване е причина за интеграцията, така той играе и ролята на средство, чрез което се осъществява „възвръщането“ и човешката душа периодично се реабсорбира в осенящата душа. На този аспект от Закона за Привличането досега се е отделяло недостатъчно внимание. Това се обяснява с обстоятелството, че той *засяга* Висшето проявление на Закона и е свързан с Волята на Божеството, както и с волята на Монадата. Пречистването ще дойде едва след като в бъдещия цикъл започне да се усеща непосредственото въздействие на Шамбала и хората се научат да правят разлика (както са длъжни) между своеволието и духовната воля, между решимостта, намерението, плана, целта и фиксираната поляризация. Законът за Притеглянето има (както и всичко в проявление) три фази или страни, свързани с трите божествени аспекта:

- съединява живота с формата, духа с материята - трети аспект;
- управлява интегриращите процеси, които поддържат целостта на формата - втори аспект;
- предизвиква дисбаланса, водещ до разрушаване на формата, което (по отношение на човешкото същество) преминава през три фази:
  - а) *Възвръщане*, завършващо с разтваряне на тялото и неговите елементи - атоми и клетки, в техния изначален източник;
  - б) *оттегляне*, което включва същия процес по отношение на силите, формиращи астралното тяло и менталния проводник;
  - в) *поглъщане*, благодарение на което човешката душа се интегрира в нейния изначален източник, осеняващата световна душа. Това е изражение на първи аспект.

Всички тези фази, ако бъдат вярно разбрани, илюстрират или демонстрират уникалното могъщество на Закона за Притеглянето и неговата връзка със Закона на Синтеза, който управлява първия божествен аспект. Интеграцията в крайна сметка води до синтез. Многобройните циклични интеграции, осъществени в големия жизнен цикъл на въплътената душа, водят до крайния синтез на духа и душата, което е и целта на еволюционния процес за човечеството. След третото посвещение това се изразява в пълното освобождение на човека от „привличането“ на субстанцията в трите свята и в способността му да владее с пълно разбиране Закона за Притеглянето (с различните му фази в творческия процес); впоследствие ще бъдат овладени и други негови аспекти.

Трябва добре да се разбере, че думите „прах при прахта, тлен при тлента“, които звучат при погребенията на Запад, се отнасят към акта на възвръщане и означават връщане на елементите на физическото тяло в изначалния резервоар на субстанцията, плюс вливане енергиите на виталната форма в общия етерен резервоар; а думите „духът ще се върне към Бога, който го е дал“ са изопачено изражение на поглъщането на човешката душа от световната душа. В обикновените ритуали обаче не се подчертава фактът, че именно индивидуализираната душа по време на реабсорбирането си сама организира и насочва (чрез акт на духовна воля) това възвръщане. На Запад забравят, че тази „заповед за възвръщане“ е била давана твърде често през вековете от всяка душа във физическа форма; правейки това с неизбежна постоянност, първият божествен аспект (Монадата на нейния собствен план) Все по-силно е овладявал своето тяло на проявление и е постигал това чрез своето отражение - душата. Така волевият аспект все повече встъпва в действие до момента, когато на Пътя на Ученичеството духовната решимост не достигне до висшата си точка на развитие и не започне да функционира съзнателно на Пътя на Посвещенията. Трябва да се помни, че душата (в нейния собствен план) се научава да изразява първия и Висш аспект на божествеността само чрез преднамерено отдаване на команди към нейните сенки в трите свята; отначало и в течение на дълъг период от време това се осъществява единствено чрез процеса на смъртта. Трудността днес се състои в това, че сравнително малко хора са духовно осъзнати, докато повечето въобще не подозират за „окултните команди“ на собствените си души. Когато човечеството започне да осъзнава своята душа (а това ще бъде следствие от агонията на сегашната война) смъртта ще се разглежда като „заповядан“ процес, протичащ в пълно съзнание и с разбиране на цикличната цел. Това естествено ще ликвидира господстващия сега страх и ще прекрати все по-силно проявяващите се в нашето трудно време тенденции към самоубийство. Всъщност, грехът на убийството се корени в това, че се противодейства на целите на душата, а не поради унищожаването на конкретното човешко физическо тяло. Това е и отговорът на въпроса защо войната (окултно) не е убийство, както смятат привържениците на доброто; тя е разрушаване на формите с благотворното перспективно намерение на планетарния Логос, ако можем да проследим божествената му цел. Мотивите обаче на подстрекателите на войните във физическия план са факторът, който превръща въоръжените конфликти в истинско злодейство. Ако нямаше войни, планетарният живот щеше по волята на това, което наричаме „дело Божие“, да повиква обратно човешките души в широки мащаби съобразно Неговото любящо намерение. Когато злите хора разпалват войни, Той съумява от злото да извлече добро.

Така вие разбирате защо окултните науки поставят акцента върху цикличния закон и защо е налице растящ интерес към Науката за Цикличното Проявление. Смъртта често изглежда безсмислена и безцелна, защото не се познава намерението на душата; предходното развитие, постигнато в процеса на възплъщение, остава скрито; старата наследственост и обкръжение се игнорират, а гласът на душата не е широко приет. Има обаче неща, които започват да се признават; откровението е близо и заради него поставям основите.

Бих искал да усвоите изложеното дотук учение, преди да преминем към конкретни тълкувания или към нов материал. Внимателно изучете казаното, така че темата за смъртта уверено и съзнателно да се вкорени във вашите умове; опитайте се да усвоите новата гледна точка и да познаете закона, целта и красотата в намеренията на това, което досега е предизвиквало у вас всеподтискащ страх.

По-късно ще се постарая да обрисувам процеса на смъртта от гледната точка на пристъпилата към акта на възвръщането душа. Това може да се стори някому твърде умозрително или хипотетично; във всеки случай сред вас ще има хора, които ще съумеят да потвърдят истинността на това твърдение. Вън от всяко съмнение е, братко мой, че то ще бъде нещо по-здраво и благотворно, по-полезно и красиво в сравнение с потискащата тъма, безнадеждност, тъжните мисли и отчаянието, които днес витаят над всяко смъртно ложе.

1. ПРИРОДАТА НА СМЪРТТА

(извадки от други мои книги)

Цялото трябва да се разглежда като имащо по-голямо значение, отколкото частта. Това не е мечта, видение, теория, пожелателно мислене, хипотеза или подбуда. То се осъзнава като вродена необходимост, като неизбежност; включва смъртта, разбирана като красота и радост, като дух в действие, като проявление на доброто. („Трактат за седемте лъча", т. V)

Смъртта, ако можехме да осъзнаем това, е една от най-честите видове активност. Ние сме умирали много пъти и ще умираме отново и отново. Смъртта всъщност е въпрос на съзнание. Сега осъзнаваме себе си във физическия план, а миг по-късно сме се отдалечили и сме активно съзнателни в друга сфера. Смъртта ще предявява своя древен ужас само докато нашето съзнание е отъждествено с формата. Щом започнем да се осъзнаваме като души и открием, че сме способни да фокусираме своето съзнание (или будност) по желание във всяка форма, на който и да е план, в която и да е посока сред формите на Бога, ние повече няма да познаем смъртта. („Трактат за бялата магия", стр. 494)

Затова помислете над учението за отделянето. То обхваща всички жизнени процеси и разбулва вечно прекрасната тайна на Смъртта, разбирана като вход към живота. („Трактат за седемте лъча", т. V)

Това Правило съдържа двете основни идеи, свързани с първия божествен аспект: мисълта за *смъртта* и природата на *волята*. В бъдещето столетие *смъртта* и *волята* неизбежно ще придобият нов смисъл за човечеството и много от старите идеи ще отмрат. Средният мислещ човек възприема смъртта като кулминация на катастрофална криза, като прекъсване на всичко любимо, познато и желано, шеметно пропадане в неизвестността и неопределеността, внезапен край на всички планове и проекти. Колкото и силна да е вярата в духовните ценности, колкото и ясна да е рационалността на ума по повод на безсмъртието, колкото и убедително да е било доказателството за вечното съществуване, остава съмнението, възможността за абсолютния край, изчезването и прекратяването на всякаква дейност, на всякаква сърдечна реакция, на всякаква мисъл, емоция и желание, на всички копнежи и намерения, обвиващи централния стожер на човешкото същество. Страстното желание и решимостта да се надживее смъртта, чувството за непрекъснатост на живота дори за най-упорито вярващия, се основава на вероятности, на несигурни основания, на свидетелствата на други, които всъщност никога не се завръщат, за да разкажат истината. Акцентът в този случай се поставя върху централното „АЗ", или върху целостта на Божеството.

Вие ще забележите, че в даденото Правило акцентът се измества от „АЗ"-а към съставните части, които образуват неговия покров, а той не струва нищо. Ученикът получава знание, което му позволява да работи за разсейването на този покров и за връщането на малките животи в общия резервоар на живата субстанция. Никъде не се споменава за океана на Битието. Внимателният размисъл ще покаже, че този заповядан процес на отделяне, който груповият живот задейства в индивида, е един от най-убедителните аргументи в полза на непрекъснатостта на индивидуалното съществуване. Отбележете си тези думи, фокусът на активността се премества от активното тяло към активната същност в тялото, към стопанина на телесната обвивка, към управителя на физическите владения, към това, което е само дихание, излъчващо животите от резервоара на субстанцията или призоваващо ги към възобновяване на връзката с него. („Трактат за седемте лъча", т. V)

Преди всичко, вечния Странник свободно и по своя воля и съгласие избира „окултно" да умре и да приеме тяло или поредица от тела с цел да натрупа опит и същевременно да издигне или възвиси животите в природата на формите, в които се vyplъщава; правейки това, самият той „умира" в смисъл, че за свободната душа смъртта, приемането на форма и по-нататъшното потапяне на живота във формата по същество са синоними.

На второ място, правейки това, душата повтаря в умален мащаб същото, което аналогично са

правили и правят слънчевият и планетарният Логоси. Макар и издигнали се над законите на „естествения“ свят (както ние го наричаме), в периодите си на проявление великите животи се подчиняват на същите закони на душата. Тяхното съзнание обаче си остава неотъждествимо със света на явленията, докато нашето се идентифицира с него до момента, в който не попадне под влиянието на висшите закони. Благодарение на „окултната“ смърт на тези Велики животи, всички по-малки животи получават възможност за проявено битие. *(Трактат за седемте лъча, т. V)*

Днес силите на смъртта са навсякъде, но това е смъртта на свободата, на свободното слово, на свободното човешко действие, смъртта на истината и на висшите духовни ценности. *Именно това са най-важните фактори* в живота на човечеството. В сравнение с тях смъртта на физическата форма е фактор, който може да бъде пренебрегнат, а е и лесно поправим благодарение на процеса на прераждане и откриване на нови възможности... Разрушаването на формата в битка няма голямо значение за тези, които знаят, че превъплъщението е базов природен закон и че *смърт не съществува. (Юнско послание, 1940 г.)*

Вие твърдите, че засега е налице само вяра в безсмъртието, но без никакви достоверни доказателства. В събирането на свидетелства, във вътрешната убеденост на човешкото сърце, във вярата за вечния живот, стаена в умовете на хората, се съдържат верни постановки. Преди да изминат и сто години те ще отстъпят място на убеждението и знанието, защото ще се случи едно особено събитие, на расата ще се даде откровение, което ще превърне надеждата в увереност, а вярата - в знание. Междувременно, нека развиваме ново отношение към смъртта, а бъдещата наука за умирането да набира сили. Нека то престане да бъде единственото, което не се поддава на нашия контрол и неизбежно ни побеждава, нека се научим да управляваме своето преминаване в отвъдното и да се ориентираме в техниката на този преход. *(Трактат за бялата магия, стр. 500)*

Всичко, към което ви призовавам, е здравомислие в отношението ви към смъртта; всичко, което се опитвам да направя, е да ви убедя, че когато болката и слабостта отминат, на умиращия, дори ако видимо е в безсъзнание, трябва да му бъде позволено да се подготви за великия преход. Не забравяйте, че болката отнема много сили и оказва силно въздействие върху нервния апарат. Нима е невъзможно да се помисли за времето, когато актът на умиране ще бъде разглеждан като тържествен финал на живота? Нима е невъзможно да си представим времето, когато прекараните на смъртния одър часове ще бъдат само славна прелюдия към съзнателното напускане? Кога подготовката на човека за отхвърляне ограниченията на физическата обвивка ще се превърне за него и всички околни в очакван и оптимистичен завършек? Нима не можете да прозрете във времето, когато вместо сълзи, страхове и отказ да се приеме неизбежното, умиращият ще съгласува с приятелите си часа на прехода, изпълнен единствено с щастие? Кога от умовете на тези, които остават, ще изчезне чувството на тъга и смъртното ложе ще се приема за по-щастливо обстоятелство, отколкото раждането и брака? Твърдя, че в недалечно бъдеще това ще бъде така за интелигенцията на расата, а с течение на времето - и за останалите. *(Трактат за балата магия, стр. 499)*

Запомнете, че смъртта е управлявана от Принципа на Освобождението, а не от този на Ограничението. Тя е проблем единствено за самосъзнателните животи и неправилно се разбира от човешките същества, които са най-омагьосани и заблудени от всички въплътени животи. *(Трактат за бялата магия, стр. 534)*

Когато бъде разбрана природата на истинското Служене, ще бъде открито, че в един от своите аспекти тази божествена енергия се проявява като разрушаващ фактор, който разгражда формите с цел освобождение. Смъртта и служенето са два аспекта от Принципа на Освобождението. На различните нива служенето спасява, освобождава и пуска на воля заточеното съзнание; същото прави и смъртта. Докато обаче служенето не бъде основано на интуитивното разбиране на фактите (тълкувани интелигентно и приложени в дух на любов във физическия план), то не ще може адекватно да изпълни своята мисия. *(Трактат за*

Страх от смъртта

Този страх се дължи на:

- а) тревогата от непознатото и неопределеното;
- б) ужаса от окончателното разкъсване на връзките;
- в) съмненията в реалността на безсмъртието;
- г) болката, че напускаш или си напуснат от любимите хора;
- д) дребните, дълбоко скрити в съзнанието реакции, свързани с предишни насилствени смърти;
- е) вкопчването в живота на формата вследствие на отъждествяване с нея (в съзнанието);
- ж) старото погрешно учение за *рая* и *ада*, които имат еднакво отблъскващ смисъл за някои типове хора. (*Трактат за бялата магия*, стр. 300)

Към края на следващото столетие смъртта (в сегашния ѝ смисъл) ще се приема за несъществуваща. Непрекъснатостта на съзнанието ще бъде масово явление и толкова много високоеволюирали хора ще действат едновременно и в двата свята, че древният страх ще отмре и отношенията между астралния и физическия план ще станат толкова стабилни и научно контролирани, че работата на изпадащите в транс медиуми постепенно и закономерно ще приключи. Типичният транс медиумизъм, контролираните материализации и практиките на индийските факири представляват също такава извращение на връзките между двата плана, каквито са сексуалните перверзии, изкривяващи истинските взаимоотношения между половете. Тук имам предвид не работата на ясновидците, колкото и слаби да са те, нито овладяването на тялото от висши същества, а отвратителните сеанси по материализация на ектоплазма, сляпата невежа дейност на атлантическите дегенерати и привързаните към земята души, както и на средните индийски наставници и факири. От тях няма на какво да се научим и е най-добре да ги избягваме.

Господството на страха от смъртта е към своя край и скоро ще встъпим в период на знание и увереност, които ще изтръгнат от корен всичките ни безпокойства. Когато се срещаш със страха от смъртта, можеш само да издигнеш този проблем на по-високо научно равнище и от тази изходна точка да учиш хората на правилно умиране. Както има техники за живеене, така има и техника на умиране, но тя отдавна е забравена на Запад и е почти изгубена на Изток, с изключение на няколкото центъра на Знаещите. Впоследствие тази тема може да бъде разгледана по-детайлно; засега е достатъчно общата идея за правилния подход към смъртта да се загнезди в умовете на читателите, а вероятно в процеса на изучаване, препрочитане и размисъл ще се появят интересни материали, които постепенно да бъдат селектирани и публикувани. (*Трактат за бялата магия*, стр. 301 - 302)

В нашето време и цикъл депресията и страхът от смъртта са получили образното наименование „*Страж на Прага*“; те показват силна реакция към психологичните фактори и не могат да бъдат преодолені само с безстрашие. Обезсилването им може да се постигне с всепознание на душата, действаща чрез ума, а не с неговото всемогъщество. В това се крие окултен намек. (*Трактат за бялата магия*, стр. 309)

Инстинктът за самосъхранение се корени във вродения страх от смъртта; благодарение на него расата е намерила пътя до днешното си дълголетие и издръжливост. (*Трактат за бялата магия*, стр. 626)

Определение за смъртта

Смъртта е част от Великата Илюзия и съществува само благодарение на завесите, които сме навесили около себе си. (*Трактат за седемте лъча*, т. V)

Хората обаче са склонни да забравят, че всяка нощ по време на сън те умират за физическия план и живеят и действат в други сфери. Забравят, че вече притежават способността да напускат физическото си тяло, но доколкото все още не могат да върнат в съзнанието на физическия си мозък спомена за това излизане и за последващото прекъсване на активния живот, те не виждат аналогията между смъртта и съня. Смъртта в крайна сметка е само една по-дълга почивка в дейността на физически план; човекът просто е „излязъл“ за по-продължителен срок. Процесите на всекидневния сън и тези на случайното умирање са идентични с тази разлика, че по време на сън магнетичната нишка (енергийният поток), по която протича жизнената сила, остава невредима и осигурява път за връщане в тялото. В случай на смърт тази жизнена нишка се разкъсва и съзнателната същност вече не може да се върне в плътното физическо тяло, което (лишено от свързващото го начало) се разлага. (*Трактат за бялата магия*, стр. 494)

Както става ясно, процесите на оттегляне са част от жизнения аспект и се задействат чрез акт на духовна воля като образуват (според един древен езотеричен текст) „принципа на възкресението, скрит в дейността на Разрушителя“. Низшето проявление на този принцип се наблюдава в процеса на онова, което ние наричаме **смърт**, т. е. на главното **средство за оттегляне на жизненото начало** от формите на телата в трите свята.

Така възниква великият синтез, по отношение на който разрушението, смъртта и разпадането не са нищо друго, освен жизнени процеси. Оттеглянето е показател за движение, за прогрес и развитие. Дейността на посветения е най-специфично свързана именно с този аспект от Закона на живота, или (както го наричат в по-общ смисъл) от Закона на Синтеза. (*Трактат за седемте лъча*, т. V)

Към живота трябва да подходиме като Наблюдатели, а не като участници в текущ експеримент или опит в трите свята (физически - емоционален - ментален)... ; посветените ученици все по-малко усещат активността и реакциите на личността си, доколкото определени аспекти на низшата им природа са толкова добре пречистени и контролирани, че са слезли под сетивния праг на съзнанието и са станали част от света на инстинктите; следователно, те биват осъзнавани не повече от степента, в която спящият човек осъзнава ритмичното функциониране на физическия си проводник. Това е дълбока и в същото време неразбрана истина. Тя е свързана с цялостния процес на умирањето и може да се разглежда като едно от определенията за смъртта; в нея се крие ключът към тайнственото понятие „резервоар на живота“. Смъртта по същество е безсъзнателност на това, което може да функционира в една или друга форма, в която духовната същност остава изцяло неосезаема. Резервоарът на живота е мястото на смъртта - това е първият урок, който ученикът трябва да усвои... (*Трактат за седемте лъча*, т. V)

Цели на смъртта

Великият процес на единение се осъществява чрез смъртта; „падането на листа“ и неговото последващо отгъждествяване с почвата, върху която е паднал, ни дава символична представа за този велик и вечен процес на единение чрез раждането и закономерно следващото го умирање. (*Трактат за седемте лъча*, т. II, стр. 173)

Аз разказвам за Смъртта като човек, който я познава от опита на Външния свят и като Вътрешно жизнено изражение. *Смърт няма*. Както знаете, съществува само встъпване в по-пълноценен живот и свобода от ограничеността на телесния проводник. В процеса на разкъсване на връзките няма нищо застрашително, освен в случаите на насилствена и внезапна смърт, когато единствените истински неприятни неща са внезапното всепотискащо чувство за надвиснала опасност и разрушение и още нещо, което много напомня за

електрически шок. Но не повече от това. За неразвитите хора смъртта е буквално сън и забвение, защото умът е недостатъчно пробуден за да реагира, а складът на паметта все още е практически празен. За средния добър гражданин смъртта е продължение на жизнения процес В сферата на съзнанието и следване на присъщите за живота му интереси и тенденции. Неговото съзнание и оценъчна дейност са неизменно същите. Бидейки закрилян, той не чувства голяма разлика и често дори не осъзнава, че е преминал през епизода на смъртта. Злите, крайно егоистичните хора, престъпниците и тези, които живеят изключително заради материалните блага, в крайна сметка се оказват пленници на едно специфично състояние, което ние наричаме „привързаност към земята“. Земната ориентация на всички техни желаниа и изкованите от тях връзки със земята ги принуждават да останат в близост до нея и вкопчвайки се в земната среда, те отчаяно и на всяка цена се опитват да възобновят контакта със земното. Макар и рядко, в подобно състояние могат да се окажат добри и прекрасни хора, задържани от огромната си лична любов към оставащите на земята или от неизпълнението на поет неотложен ангажимент. За стремящия се смъртта е незабавно встъпване в една специфична сфера на служене и изява, с която той е свикнал и която веднага разпознава. В часовете на земния си сън той е подготвил това поле на активно служене и учене, но сега функционира в него през цялото денонощие (ако използваме понятието за време на физическия план), вместо само през времето за земен сън. (*Трактат за бялата магия*, стр. 300 - 301)

Съгласно Закона, истинската смърт настъпва при достигане на целите и следователно - при прекратяване на стремежа. При разрушаването си, етерният двойник на човека, на планетарния Логос и на слънчевия Логос губи поляризацията си по отношение на своя **обитател** и с това му дава възможност за отделяне. Иначе казано, етерният двойник вече не е магнетичен фокус и източник на привличане. Той става немагнетичен и великият Закон за Привличането губи контрол над него; затова следващо състояние на формата може да бъде само разпадането. (*Трактат за космичния огън*, стр. 129 - 130)

„Законът изисква навлизане на онова, което може да предизвика изменение“.

В светлината на всичко изложено става ясно, че факторът, който трябва да получи вход, е онази витална концентрирана воля, която, след като се задейства в индивида, в групата, нацията, царството на природата (планетарния център) и в планетата като цяло, т. е. във всички планетарни центрове, предизвиква раздвижване, промяна на съотношенията, нова насоченост, импулс за подем и последващо отделяне. Измененията, които протичат в центровете по време на смъртта на физическото тяло, все още не са наблюдавани и регистрирани; те обаче са несъмнени за погледа на посветения и му носят много интересна и важна информация. Именно оценката за състоянието на центровете позволява на посветения да узнае (в процеса на лечение) дали е разрешено излекуването на физическото тяло. Той може да види дали е активен волевият принцип на отделянето, за който ви споменах. Същият процес се наблюдава и при разрушаването на формата на различните организации и дори цивилизации, за да може животът да се отдели и в бъдеще отново да построи за себе си по-адекватна форма. Това се случва и при великите процеси на посвещение, които са не само процеси на разширяване на съзнанието, но се коренят в смъртта, или в процеса на отделяне, който води към възкресение и възнасяне.

Това, което предизвиква изменение, е изтичането (ако можем да използваме един толкова неадекватен израз) на насочената и фокусирана енергия на волята. По своето качество тя е толкова магнетична, че притегля към себе си живота на центровете; това довежда до разпад на формата, но и до освобождаване на живота. Смъртта се прокрадва към индивида, когато (в обикновения смисъл на думата) от физическото тяло си отиде волята за живот и нейното място се заеме от волята за оттегляне. Именно това ние наричаме смърт. В случаите на смърт по време на война например, става дума не за индивидуална воля за отделяне, а за принудително участие в огромно групово оттегляне. От своето собствено място душата на индивидуалния човек признава края на цикъла на възплъщение и отзовава своя живот. Тя

постига това като позволява на волевата енергия да изтече и да отслабне до степен, достатъчна за предизвикване на промяна...

Христос е споменал за тази дейност по отделянето, приложена към третия велик планетен център - човечеството. Обръщайки се към човешкия род (а Той е говорил като Представител на Йерархията, на Втория планетен център, в който езотерично се „оттеглят“ всички човешки същества, достигнали посвещение), Христос посочва: „И когато се възнеса, всички ви ще привлече към Себе си“. Друго слово, различно от Неговото, ще бъде дадено в края на епохата, когато Повелителят на света, заговори от Шамбала (първия планетарен център); тогава жизненият принцип ще се отдели от Йерархията и целият живот и съзнание ще се фокусират във висшия планетен център - във великия Съвет на Шамбала.

„Законът изисква така извършените промени да отстранят формата, да придадат качество на светлината и да поставят акцент върху живота“.

Така трите Велики аспекта (формата, качеството и животът) се свързват в едно и точката на еволюционната цел се проявява в своята истинска светлина - като *Живот*. Отбележете си това. Послужили на целта, формата и явлението сега изчезват. Настъпва смъртта на формата. Качеството - главният божествен атрибут, бидейки развито на тази планета, става доминиращо и започва да „съзнава себе си“, както се казва в древните писания. То е определено и индивидуално, но не притежава подчинена форма за проявление, освен тази на голямото цяло, в което се намира. Нито формата, нито качеството (т. е. нито тялото, нито съзнанието) не преобладават в новото състояние на битието; само аспектът на живота, духът на своя собствен план, става доминиращ фактор. Известна представа за значението на това може да се добие, ако разберете, че нашите седем нива всъщност отразяват седемте поднива на Космичния физически план. Развитието на чувствителността в тази седемстепенна еволюция е необходимо, за да позволи на посветения да функционира в космичния астрален план след оттеглянето (или отделянето) В резултат на висшите посвещения. Той напълно излиза от нашия планетен Живот. Само едно нещо може да попречи на това - неговият обет да остане на временно служене в пределите на нашата планета. За членовете на Йерархията, които се посвещават на такава работа, се казва, че имат съзнание на Буда и че Тяхната приемственост (в окултен смисъл) идва от Вечния Странник, Повелителя на света, после Буда, после Христос. Те по свой свободен избор остават отъждествени с „качество, зримо вътре в светлината“ и през времето на свободно избраното Си служене работят с аспекта на съзнанието, за да могат по-късно да поставят акцент Върху аспекта на Живота... (*Трактат за седемте лъча*, т. V)

Осемнадесетте огъня трябва да загаснат; по-малките животи (въплъщаващи принципа на формата, желанието, мисълта и сумата на творчество, основано на магнетичната любов) трябва да се върнат в резервоара на живота и нищо не може да остане, освен това, което ги е заставило да съществуват, а именно централната Воля, познавана вследствие Въздействието на нейното излъчване, или дихание.

Това разсейване, смърт, или разтваряне е в действителност велико следствие, предизвикано от централната Причина, затова и правилото е: „*Това трябва да се предизвика от зова на Волята*“... Ученикът намира своята група В ашрама на Учителя и съзнателно (с пълно разбиране) овладява смъртта - този отколешен враг на съществуването. Той открива, че смъртта е просто следствие, причинено от живота и от неговата съзнателна воля, и същевременно е способ, чрез който животът насочва субстанцията и контролира материята. Това става съзнателно възможно доколкото, след като развие познанието за двата божествени аспекта - творческата активност и любовта, ученикът се фокусира върху висшия аспект и съзнава себе си като Воля, Живот, Отец, Монада, Единния. (*Трактат за седемте лъча*, т. V)

Днешното време и поколение са свидетели на велик катаклизъм, характеризиращ се с колосално разрушение на много от формите на божествения Живот във всички царства на

природата. Нашата съвременна цивилизация получи смъртен удар, от който никога няма да се оправя, но който някога ще бъде признат за „освободителен импулс“ и сигнал за това, което е ново, по-добро и повече спомага за проявата на развиващия се дух. Великите проникващи енергии и пробудените от тях сили влязоха в конфликт, който, образно казано, издигна минералното царство в небесата и свали небесния огън на земята. Говоря фактически, а не само символично. Телата на мъжете, жените и децата, както и на много от животните, бяха разрушени; формите на растителното царство и могъществото на минералното царство бяха раздробени, разпилени и опустошени. взаимозависимият живот на формите на планетата бе временно лишен от хармония. Както гласи древното пророчество: „Никакъв истински съединен Звук не прелита от форма към форма, от живот към живот. Само викът на болката, изискването за възвръщане, молбата за освобождаване от агонията, отчаянието и безплодното усилие се устремяват оттук към Там“.

Цялото това разместване на пластове в световната „почва“ - духовно, психологично и физическо - целият този разпад във формите и в познатите очертания на нашия планетен живот *трябваше* да се случат преди да може Йерархията да се внедри в общественото съзнание; всичко това трябваше да въздейства върху душите на хората преди да настъпи Новата Епоха, която ще възстанови Мистериите и ще реабилитира народите на Земята. Тези две неща са взаимно свързани. Това е едно от основните положения, които се опитвам да посоча. Разпадът, раздробеността и крайно хаотичните условия, съществуващи през последните 500 години във всички царства на природата, най-после си пробиха път към паралелните физически реалности. Това е благотворно и желателно, тъй като представлява прелюдия към ускорено строителство на по-добър свят и към формирането на по-адекватни форми на живот, на по-правилни човешки нагласи, плюс по-обективна ориентация в реалността. Най-доброто все още предстои.

Всичко бързо излиза на повърхността - доброто и злото, желателното и нежелателното, миналото и бъдещето (които всъщност са неразделно единство); божият плуг почти е завършил своята работа; мечът на духа е отделил тъмното минало от сияещото бъдеще и двете се отразяват като взаимодопълващи се в единното Око на Бога; нашата материална цивилизация бързо ще отстъпи място на по-духовна култура; сегашните църковни организации с техните ограничаващи и объркващи ни теологии скоро ще отстъпят място на Йерархията с нейното учение - ясно, фактическо, интуитивно и недогматично. (*Трактат за седемте лъча*, т. V)

Силното желание за сетивно съществуване и привързаността към него са свойствени за всяка форма, съществуват винаги и са присъщи и на най-мъдрите.

Когато животът (Духът) се отдели, формата умира окултно. Когато мисълта на егото, или на Висшето „АЗ“, се съсредоточи в своя собствен план, никаква енергия не се спуска в материята на трите свята, затова никакво строителство на форми и привързаност към тях не са възможни. Това *се* съгласува с окултната истина, че „енергията следва мисълта“, както и с учението, че тялото на Христовото начало (Будхичният проводник) започва да функционира едва след като отзвучат низшите импулси... Привързаността към формата, или привличането от формата, е велик инволюционен импулс за Духа; отхвърлянето на формата и последващото ѝ разпадане е също толкова велика еволюционна потребност. (*Светлината на душата*, стр. 137 -138)

Когато причината (желанието) е предизвикала своето следствие - личността (формата на човека), тогава колкото дълго съществува волята за живот, толкова дълго живее и самата форма. Тя се поддържа в проявление благодарение на менталната жизненост. Това от време на време се демонстрира и в медицинската практика, която доказва, че докато съществува решимостта за живеене, дотогава ще бъде и вероятната продължителност на живота във физическия план; щом обаче тя изчезне, т. е. щом обитателят на тялото изгуби интерес към личностна изява, настъпва смъртта и започва разложението на този умствен образ - тялото.

(Светлината на душата, стр. 397)

Има две главни линии на еволюцията: едната се отнася до субстанцията и формата, а другата - до душата, аспекта на съзнанието, мислителя в проявление. Прогресът за всяка е различен и всяка следва свой път. Както сме отбелязвали, душата дълго време се отъждествява с формата и се старее да върви по „Пътя на Смъртта“, защото такъв е в действителност този тъмен път за мислителя. По-късно, в резултат на енергично усилие, това отъждествяване се прекратява; душата осъзнава себе си и своя собствен път (дхарма), като тръгва по пътя на светлината и живота. Трябва обаче винаги да се помни, че за двата аспекта техният собствен път е правилен и че импулсите, скрити във физическия проводник или в астралното тяло, не са погрешни сами по себе си. Те стават такива от известна гледна точка, ако се използват неправилно; именно разбирането за това е заставило ученика от Книгата на Йов да възкликне: „Аз извратих това, което е било вярно“. Двата пътя на развитие са отделни и различни един от друг - това трябва да бъде усвоено от всеки стремящ се. (Светлината на душата, стр. 402 - 403)

Изкуството на умиране

Душата има за свое седалище сърцето; тя е онова жизнено начало, принцип на самоопределяне и централно ядро на позитивна енергия, благодарение на което всички атоми на тялото биват удържани на съответните им места и остават в подчинение на душевната „Воля да бъдеш“. Това жизнено начало използва кръвообращението като контролиращ посредник и средство за проявление; тясната връзка между ендокринната система и кръвообращението осигурява съединяването на двата аспекта от дейността на душата, за да бъде човекът жива и съзнателно функционираща същност, управлявана от душата и изразяваща нейните цели във всекидневната си жизнена дейност.

Поради това смъртта е буквално отделяне от сърцето и от главата на тези два енергийни потока с последваща пълна загуба на личностното съзнание и разлагане на тялото. Смъртта се отличава от съня по това, че при нея се отделят **и двата** енергийни потока, докато по време на сън излиза само тази енергийна нишка, която е закрепена в мозъка - тогава човекът е безсъзнателен. Под това ние разбираме, че неговото съзнание, или чувство за осведоменост, се фокусира на друго място. Вниманието му вече не е насочено към осезаемите и физически неща, а е обърнато към другия свят на битието и се центрира в друг апарат или механизъм. При смъртта и двете нишки се отделят и после се съединяват в нишката на живота. Жизнеността престава да постъпва чрез кръвообращението, сърцето отказва да функционира, а мозъкът не е в състояние да регистрира. Настъпва мълчание. Домът опустява. Активността се прекратява, с изключение на онази удивителна непосредствена дейност, която е изключително право на самата материя и се изразява в процеса на разлагане. Затова в някои от своите аспекти този процес свидетелства за единството на човека с всичко материално; той показва, че човекът е част от самата природа, като под природа разбираме тялото на този единен живот, в който „живеем, движим се и съществуваме“. В тези три понятия - живот, движение, съществуване - се проявява цялата същност на нещата. *Съществуването* е осъзнаване, самоосъзнаване и себеизразяване; негови екзотерични символи са главата и мозъкът. *Животът* е енергия, желание във форма, привързаност към идеята; негови екзотерични символи са сърцето и кръвта. *Движението* показва интеграция и отклик на съществуващата, осъзнаващата, жива същност спрямо универсалната активност; негови символи са стомахът, панкреасът (задстомашната жлеза) и черният дроб.

В тази връзка може да се каже, че *смъртта е движение към Его-то, колкото и неосведомено да е човешкото същество за въпросната цел.* Този процес при повечето хора протича автоматично; когато душата оттегли своето внимание, неизбежна реакция на физическия план е смъртта - чрез отделяне на двойната нишка на жизнената и разсъдъчната енергия или чрез оттегляне на енергийната нишка на менталността, свързана с потока на

живота, който продължава да протича през сърцето, но без интелектуално осъзнаване. Душата вече е заета на друго място; тя се занимава на своя собствен план със своите собствени дела. (*Трактат за бялата магия*, стр. 496 - 497)

Преди да разгледаме тази тема по-подробно, бих искал да кажа няколко думи за „мрежата (паяжината) в мозъка“, която се запазва невредима при повечето хора, но отсъства при просветления виждащ.

Както знаете, в основата на човешкото тяло лежи една по-обемна жизнена форма, която е точно копие на физическата, но е по-голяма от нея, и която ние наричаме етерно тяло (етерен двойник). Това е енергийна структура, съставена от центрове на сила и надиси, или силови нишки. Те лежат в основата или са копие на нервния апарат, т. е. на всички нерви и нервни ганглии. На две места в човешкото тяло могат да се открият изходни отвори, ако мога да използвам това тромаво понятие. Едното отворстие е в слънчевия сплит, а другото - в мозъка, на върха на главата. Те и двете са предпазвани от гъста мрежа (паяжина) от етерна материя, която се състои от преплетени нишки жизнена енергия.

В процеса на смъртта натискът на жизнената енергия върху паяжината рязко нараства и в крайна сметка предизвиква продупчване, или отвор, от който жизнената сила бързо изтича под въздействие на мощния отделящ импулс, изпращан от душата. При животните, децата и тези мъже и жени, които са поляризирани изцяло във физическото и астралното си тяло, изходна врата става слънчевият сплит; паяжината се разкъсва именно там и открива изхода. При менталните хора и при по-развитите човешки индивидуалности се разкъсва паяжината на върха на главата (в областта на фонтанелата), като отваря изход за мислещото рационално същество.

И така, по време на смъртта се откриват два главни изхода: слънчевият сплит за астрално поляризираните и физически ориентирани индивиди; и теменният център за ментално поляризираните и духовно ориентирани човешки същества. Това е първото и най-важно правило, което трябва да се помни; лесно е да се убедим в каква голяма степен жизнената насоченост и фокусът на вниманието определят начина за излизане на душата по време на смъртта. Усилията за установяване на контрол над астралния живот и емоционалната природа и за насочване на човека към менталния свят и духовните ценности оказват незабавен ефект върху феноменалните аспекти на смъртта.

Ако изучаващият притежава ясна мисъл, за него ще стане очевидно, че единият изход е предназначен за духовните и високоразвити хора, а другият - за тези човешки същества, които стоят на ниска степен на развитие и практически едва са прекрачили животинския стадий на съзнание. Как тогава протичат нещата при средния човек? В този случай временно се използва трети изход; непосредствено под върха на сърцето има още една етерна паяжина, която закрива друг изходен канал. Така се получава следната картина:

1. Изход от главата, използван от интелектуалните хора, учениците и посветените.
2. Изход от сърцето, използван от добронамерените мъже и жени - добри граждани, умни приятели и действени филантропи.
3. Изход от областта на слънчевия сплит, използван от тези, в които е силна животинската природа.

Това е първият тезис от новата информация, която през следващото столетие постепенно ще се утвърди на Запад като всеобщо знание. Много от това вече е известно на мислителите от Изтока и е първа крачка към рационалното разбиране за процеса на смъртта. (*Трактат за бялата магия*, стр. 500)

Във връзка с техниката на умиране сега ми е позволено да дам само едно-две указания. Тук няма да разглеждам нагласите на страничния наблюдател, а ще посоча само факторите, които могат да облекчат излизането на отиващата си душа.

Първо, нека в стаята да цари тишина. Това често е много необходимо условие. Трябва да се помни, че умирацията обикновено изглежда като в безсъзнание, но тази безсъзнателност е само привидна. В 90 % от случаите мозъкът изцяло осъзнава събитието, обаче е завладян от пълен паралич на волята за изява и от абсолютна неспособност да изработи енергия, която да свидетелства за живот. Ако в стаята на болния цари тишина и разбиране, отиващата си душа може до последната минута да съхрани ясна власт над своя инструмент и да направи необходимите приготовления.

По-късно, когато ще се знае значително повече за цветовете, в стаята на умирация ще бъдат допускани само оранжеви цветове; те ще се внасят с необходимите церемонии, когато стане ясно, че не е останал никакъв шанс за излекуване. Оранжевият цвят спомага за фиксиране в главата, така както червеният стимулира слънчевия сплит, а зеленият има определено въздействие върху сърдечния и жизнения поток.

След като узнаят повече за звука, хората ще започнат да използват и специална музика; засега няма такива мелодии, които да могат да облекчат работата по отделянето на душата, макар че някои ноти на органа вероятно ще се окажат ефикасни. Ако собствената нота на умирация звучи в мига на смъртта, тя ще координира двата енергийни потока и накрая ще прекъсне жизнената нишка; знанието за това обаче е все още твърде опасно и вероятно ще бъде съобщено на един по-късен етап. Тук аз имам за цел само да обознача ориентири за бъдещото развитие на окултното учение.

Ще бъде открито също така, че натискът върху определени нервни центрове и артерии ще облекчи тази работа; въпросната наука за умираването, както е известно на изучаващите, е съхранена в Тибет. Натискът върху шийната вена, върху някои големи нерви в областта на главата и върху определен участък от продълговатия мозък ще се окаже полезно и действено. Конкретната наука за смъртта неизбежно ще бъде разработена, но не преди признаването на душата за факт и научното демонстриране на нейните връзки с тялото.

Мантричните фрази също ще се прилагат и целенасочено ще се внедряват (от страна на околните) в съзнанието на умирация, или съзнателно и ментално ще се използват от самия него. Христос е демонстрирал тяхната употреба, когато гръмко е възкликнал: „Отче! В Твоите ръце предавам своя дух“. Друг пример намираме в думите: „Сега пускаш с мир раба твой, Повелителю“. Продължителното използване на Свещената Дума, напявана в полуглас или в специална гама (на която, както ще бъде открито по-късно, отговоря умирацията), може също така да стане част от ритуала на прехода, заедно с помазването с масло, извършвано от Католическата църква. Помазването има окултно и научно основание. Главата на умирация трябва също символично да бъде ориентирана на изток, а ръцете и краката му да са скръстени. В стаята може да дими само сандалово дърво и никакъв друг вид благовония, защото пушекът от сандаловото дърво съответства на първия, или Разрушаващия Лъч, а душата е в процес на разрушаване на своето обиталище. (*Трактат за бялата магия*, стр. 505)

Ако стремящите се трябва да осмислят само един фактор, нека това бъде необходимостта да се освободят от Великата Илюзия. Знаейки за това, Арджуна все пак се е поддал на отчаянието. И в този труден за него час Кришна не го е изоставил, а е изложил в Гита прости правила, които ще помогнат за преодоляване на депресията и съмнението. Те могат накратко да се обобщят така:

- Знай, че ти си Единния, който не умира.
- Контролирай своя ум, защото чрез него можеш да познаеш безсмъртния Единен.
- Знай, че формата е само покров, който скрива великолепието на Божествеността.
- Осъзнай, че Единният Живот пронизва всички форми, така че няма смърт, няма страдания, няма обособеност.
- Затова се отдели от формата и ела при Мен, за да обитава в сферата на Светлината и

Живота. Така свършва илюзията. (*Трактат за балата магия*, стр. 308)

Учителят прониква в значението на всяка ограничаваща форма; след това Той поема контрола и действа според закона в съставения от форми план на битието. Той отглежда формата и когато дойде времето я отхвърля в полза на други и по-висши форми. Така Той винаги прогресира благодарение на жертвата и смъртта на формата. Тя се разглежда като затвор и трябва да се принася в жертва и да умира, така че животът вътре в нея винаги да се устремява по-далече и по-високо. Пътят на възкресението предполага разпятие и смърт, след което води към планината, от която се постига Възнесението. (*Писма за окултната медитация*, стр. 261)

2. АКТЪТ НА ВЪЗВРЪЩАНЕ

Разглеждайки *съзнанието на заминаващата си душа*, която се готви да предприеме акта на възвръщане, отново искам да подчертая, че се налага да навлезем в област, за която липсват физически осезаеми доказателства. Макар и рядко, хората могат да се завръщат към съществуване на физически план дори и след като са завършили телесното си Възвръщане. Това може да стане само ако след пълното отделяне от плътното физическо тяло (съобразно желанията и целите), съзнателната същност все още се намира в рамките на етерния проводник. Освен че етерното тяло пронизва и обхваща цялото физическо тяло, то е много по-голямо от него и по тази причина астралното тяло заедно с менталната природа могат за известно време да останат етерно поляризирани, дори след като смъртта на физическото тяло (т. е. прекратяването на сърдечната дейност и преместването на базовия етерен фокус в областта на главата, сърцето или слънчевия сплит) е налице и отделянето вече е започнало.

Етерните сили отначало се оттеглят в околния етерен обем, докато не настъпи онова крайно разсейване, което позволява на човека да се прояви като чиста душа в рамките на своя астрален проводник. Това до известна степен е нов аспект в процеса на смъртта. Оттеглянето на етерното тяло от пределите на плътното физическо тяло често е било постулирано и показано. Но дори и след това смъртта все още не е окончателна; тя още чака вторична активност от волята на душата. Тази вторична активност се изразява в разтварянето на всички етерни сили в еманацията източник, т. е. в общия резервоар на силите. Не забравяйте, че етерното тяло няма собствен (отделен) живот. То е само съвкупност от всички сили и енергии, които оживотворяват физическото тяло и стимулират неговата активност по време на външния жизнен цикъл. Помнете също така, че петте центъра по дължината на гръбнака са разположени не във физическото тяло, а се намират вън от него в определени точки на околната етерна субстанция; те се намират (дори в случаите на неразвит, а още повече при среден човек) на разстояние най-малко два инча от физическия гръбнак. Трите центъра в главата също са разположени извън плътното физическо тяло. Помнейки това, вие по-лесно ще разберете твърдението, че макар физическото тяло *само по себе си* наистина да е опустяло, когато официалните медицински лица констатираят смъртта, човекът все още може да не е истински мъртъв. Това се отнася както за много от по-малките центрове, така и за големите, с които вече сме добре запознати.

Последни от малките центрове, които „изчезват в нищото“ (т. е. разтварят се обратно във всеобщата етерна субстанция), са двата тясно взаимосвързани центъра в областта на белите дробове. Над тези два центъра работи душата, ако по някаква причина отново бъде призована да се завърне в плътното физическо тяло. Жизненото дихание се връща в опустялата физическа форма едва след като те възобновяват насочената си навътре активност. Неосъзнато разбиране за това се крие в спешната процедура за възстановяване на дишането, която обикновено се прилага в случаите на удавяне или задушаване. Когато обаче пациентът страда от сериозна болест, която трайно е отслабила физическото му тяло, такива възстановителни процедури са неуместни и противопоказни. При внезапна смърт вследствие на нещастен случай, самоубийство, убийство, неочакван сърдечен пристъп или при война

възниква такъв шок, че плавният процес на отделяне на душата става почти изключен и двата процеса - изоставянето на физическото тяло и пълното разтваряне на етерното тяло, протичат на практика едновременно. При обичайните случаи на смърт вследствие на болест отделянето протича бавно и (ако болестта не е предизвикала непоправими увреждания на физическия организъм) се запазва възможността за завръщане за по-малък или по-дълъг срок. Това често се случва, особено при силна воля за живот или ако жизнената задача остава недовършена.

Тук трябва да разгледаме накратко и проблема за вечния конфликт между двойственостите на плътното физическо тяло и на етерния двойник, физическият *елементал* (наименование, дадено на интегрирания живот на физическото тяло) и душата, която се старее да се отдели и да разтвори цялата съвкупност от енергии на етерното тяло, се намират в остър конфликт и този процес често е тежък и дълъг; именно тази битка протича в течение на дългия или кратък период на кома, характерен за толкова много смъртни ложета. Езотерично казано, комата бива два вида: има „кома на битката“, която предшества истинската смърт, но има и „кома на възстановяването“, която протича, когато душата е оттеглила нишката или аспекта на съзнанието, но не и нишката на живота, за да даде на физическия елементал време отново да се утвърди в организма и да му върне здравето. Съвременната наука засега не признава различията между тези два аспекта на комата. По-късно, когато етерното зрение и ясновиждането получат по-голямо разпространение, качествата на комата ще станат преобладаващо известни и елементите на надежда или отчаяние ще изгубят своето значение. Приятелите и роднините на изгубилото съзнание лице ще знаят с точност дали са свидетели на велико и окончателно отделяне от настоящото въплъщение или просто наблюдават възстановителен процес. Във втория случай душата запазва контрола си върху физическото тяло чрез центровете, но временно преустановява всички енергизиращи процеси. Изключение се прави само за сърдечния център, далака и двата малки центъра, свързани с дихателния апарат. Те остават енергизирани, макар и с намалена активност; чрез тях се поддържа контролът. Ако намерението на душата е истинската смърт, преди всичко се отнема контролът от далака, после от двата малки центъра, а накрая и от сърдечния център, в резултат на което човекът умира.

Казаното дотук ще ви помогне да разберете много неща, свързани с умирането, които все още предстои да бъдат открити от ортодоксалната медицина; това ще стане, когато се повиши сетивността на човешката раса като цяло.

Не забравяйте, че тук ние разглеждаме реакциите и дейността на душата, която преднамерено отзовава своя въплътен аспект, когато жизненият цикъл е завършен. В зависимост от поставените цели, срокът на този жизнен цикъл може да бъде дълъг или къс - от няколко години до цял век. До седмата година главен определящ фактор е жизнеността на физическия елементал. Дотогава душата е фокусирана в етерното тяло, без да използва активно всички центрове; тя осъществява само мек пулсиращ контрол и слаба импулсна активност, достатъчни за поддържане на съзнанието и на различните физически процеси, както и за начална проява на характера и предразположенията. Последните все по-ясно се очертават до 21-та година, след което се стабилизират в това, което наричаме личност. В случаите на ученичество контролът на душата върху етерните центрове е по-силен от самото начало на физическото съществуване. Към 14-та година се определят качествата и природата на въплътената душа и нейната приблизителна възраст или опит; физическият, астралният и менталният елементали са взети под контрол, и душата (вътрешният духовен човек) вече определя жизнените тенденции и ориентации.

При обикновените хора, на които е съдено да умрат, характерен фактор е битката между физическия елементал и душата - това окултно се нарича „Лемурийска кончина“; в случаите на средните граждани, при които жизненият фокус е в природата на желанието, конфликтът протича между астралния елементал и душата - това е получило наименованието „смърт на Атланта“; що се отнася до учениците, конфликтът е по-ментален и често се фокусира върху

волята за служене и решимостта да се изпълни конкретният аспект на Плана, както и върху волята за завръщане в ашрамния център. При посветените няма конфликт, а само осъзнато намерение за отделяне. Любопитно е, че ако все пак се появи конфликт, той ще бъде между двете елементални сили, които остават в личността: между физическия елементал и менталния живот. Астралният елементал при високия посветен практически не функционира. От гледна точка на собствената природа на индивида, желанието е станало напълно трансцендентно (недостъпно за сетивата).

Фактори, възпиращи оттеглянето на душата

При физическата смърт и в акта на възвръщането оттеглящата се душа се сблъсква със следните два фактора:

1. С физическия елементал, т. е. с интегрирания и координиран живот на физическото тяло, което винаги се стреми да съхрани своята цялост под влиянието на привличащите сили на съставните си части. Тази обща тенденция се проявява чрез някои от по-малките центрове.

2. С етерния проводник, който има собствен, ясно координиран живот, проявен чрез седемте главни центъра, които реагират на пулсиращите астрална, ментална и душевна енергии. Той работи също така и чрез някои от по-малките центрове, които не са предназначени за отклик на плътния физически механизъм, т. е. на онзи аспект от човешката личност, който Елена Блаватска посочва като вторичен и производен. Затова, по-малките центрове се делят на две групи: *едни центрове* откликват на живота на плътната материя, на майчиния аспект, и определено се намират върху инволюционната дъга; те са наследени от предишната слънчева система, в която човекът е бил контролиран чрез тези малки центрове; при посветените и напредналите ученици от онова време слабо са се проявявали само няколко от главните центрове; *други центрове* откликват на енергии, които постъпват в тялото през главните центрове и така попадат под контрола на астралното тяло и на менталния апарат. Сега разбирате защо по-рано в този трактат аз се позовавах на малките центрове. Тук ще ви бъде интересно да си припомните къде се намират тези 21 по-малки центъра. Те са разположени в следните точки:

- *два* от центрoвете се намират пред ушите, близо до точката на съединяване на челюстите;
- *два* са малко над гръдните зърна;
- *един* е в съединителната точка на гръдните кости, близо до щитовидната жлеза (той и двата гръдни центъра образуват триъгълника на силата);
- *два* са разположени на дланите;
- *два* - на стъпалата;
- *два* се намират точно зад очите;
- *два* са свързани с половите жлези;
- *един* е в близост до черния дроб;
- *един* е свързан със стомаха; той има отношение към слънчевия сплит, но не е идентичен с него;
- *два* центъра са свързани с далака; всъщност те образуват един център, съставен от два лежащи един върху друг центъра;
- *два* центъра се намират зад коленете;
- *един* мощен център е тясно свързан с блуждаещия нерв (нервус вагус); той е най-силен и се разглежда от някои окултни школи като главен; разположен е не в гръбначния

стълб, а близо до тимусната жлеза (момицата);

- *един* център е разположен близо до слънчевия сплит и го свързва с центъра в основата на гръбнака; така се образува триъгълник между сакралния (кръстния) център, този на слънчевия сплит и центъра в основата на гръбнака.

Двата споменати по-горе триъгълника имат важно значение. Единият е *над*, а другият - *под* диафрагмата.

И така, процесът на смъртта може да се разглежда като двуаспектна активност, която *засяга* предимно етерното тяло. Именно в него се отделя и натрупва етерната субстанция, така че повече да не прониква в плътния физически организъм; нейното последващо *уплътняване* (умишлено използвам тази дума) става в онази област на етерното тяло, която винаги е обграждала, а не е прониквала в плътния проводник. Тя понякога погрешно е наричана аура на здравето, но всъщност по-лесно може да се фотографира по време на умирането, отколкото в което и да е друго състояние, защото именно тогава отиващите си сили се акумулират на разстояние няколко инча около осезаемото веществено тяло. Точно в тази точка от опита на отиващата си душа се произнася „думата на смъртта“. Докато това не бъде направено, напускащите етерни сили могат отново да влязат в тялото и да позволят завръщане към физическото съществуване. Връзката с всички отиващи си сили до този момент се поддържа чрез главата, сърцето или слънчевия сплит, както и чрез двата по-малки гръдни центъра.

В зависимост от точката на еволюция, през цялото това време съзнанието на умирация е фокусирано или в емоционалното (астралното) тяло, или в менталния проводник. Той не е безсъзнателен, както може да мисли страничният наблюдател, а вътре в себе си напълно осъзнава всичко, което се случва. Ако е силно фокусиран в живота на физически план, ако това е доминиращото му желание, което осъзнава най-силно, умирацията може да засили конфликта; тогава неговият физически елементал отчаяно ще се бори за своя живот, природата на желанието ще се стреми да отсрочи процеса на смъртта, а душата ще бъде заета с работата по отделянето и възвръщането. Това често води до борба, която е съвсем видима за наблюдателя. С развитието на човешката раса такава тройна борба ще се наблюдава все по-рядко; желанието за съществуване във физически план няма да бъде толкова привлекателно и активността на астралното тяло ще отмре.

Иска ми се да си представите символичната картина на човека, който се намира във възплъщение, вкоренен в своята фаза на опит, както и на индивидуалността, която излиза от този си опит. Повтаряйки в по-малък мащаб Великите планетарни процеси на инволюция и еволюция, тя отразява активността, която предизвиква фокусиране или поляризация в едната от двете посоки - описва както процеса на вливане на живот и светлина в съда (в тялото) на физически план, така и усиленото излъчване на този живот и светлина, които благодарение на призивната сила на душата се отделят и събират в онзи център на живот и светлина, от който първоначално са дошли. Тук аз дадох определение за посвещение (ако сте могли да го осъзнаете), но в една малко необичайна трактовка. Възможно е следните няколко цитата от пазения в йерархичните архиви „Учебник за Смъртта“ да разширят вашето разбиране и да ви помогнат да видите нова перспектива в смъртта. В него са дадени т. нар. „*Формули, предшестващи Пралайя*“, които разглеждат принципния механизъм и процесите на смъртта на всички форми - било то смъртта на мравка, на човек или на планета, формулите засягат само двата аспекта на живота и на светлината - първият се определя от Звукa, а вторият - от Думата. Иначе казано, тези текстове се отнасят до светлината и до Думата, която отделя светлината от формата или пък я фокусира във форма.

„*О, чела, помни че в познатите ти сфери няма нищо друго, освен светлина, откликваща на словото. Знай, че тази светлина низхожда и се концентрира; знай, че от избраната си фокусна точка тя осветява своята собствена сфера; знай също така, че светлината се въздига и остава в тъмата онова, което е осветявала (във времето и пространството).*“

Това низхождание и възхождение хората наричат живот, съществуване и кончина; Ние обаче, които вървим по Светлия Път, ги наричаме смърт, опит и живот.

Низхождащата светлината се вкоренява в плана на временното проявление. Тя прокарва седем нишки, по които пулсират седем лъча светлина. От тях излизат 21 по-малки нишки, които разпалват 49 огъня. Върху плана на проявения живот се разнася слово: виж! Роди се човек.

По време на живота се проявява качеството на светлината; то може да бъде мътно и мрачно или искрящо, ярко и сияещо. Светлинни точки пробягват в Пламъка; те идват и си отиват. Това хората наричат живот и го смятат за истинско съществуване. Макар че се заблуждават, те все пак служат на целите на своите души и изпълняват великия План.

После се разнася Словото. Спусналата се сияеща точка светлина се издига, откликвайки на смутно доловения призивен звук и привлечана от своя изначален източник. Това човекът нарича смърт, а душата - живот.

Словото внася светлина в живота; пак Словото отделя светлината и остава само Това, което е Самото Слово. Това Слово е Светлина, тази Светлина е живот, а животът - това е Бог".

Проявлението на етерното тяло във времето и пространството се характеризира с езотеричните „два ослепителни мига". Първият символизира момента преди физическото възплъщение, когато спускащата се (носеца живота) светлина се фокусира с цялата си интензивност върху физическото тяло и осъществява връзка с вградената светлина на самата материя, която е атрибут на всеки атом от субстанцията. Ще бъде открито, че тази фокусираща се светлина се концентрира в седем специфични етерни зони и така образува седемте главни центъра, които ще определят нейното проявление и съществуване във външния план (казано езотерично). Този момент се характеризира със силно светене; то изглежда като точка пулсираща светлина, която се превръща в пламък, като вътре в този пламък се оформят седем точки с интензивна светлина. Това е светеща точка от опита на възплътяващия се, която съвсем малко предхожда по време физическото му раждане. Именно благодарение на това настъпва часът на раждането. Следващият етап от процеса, както го наблюдава ясновидецът, е този на взаимопроникването, „когато седемте стават двадесет и едно, а после още повече"; светлинната субстанция, енергийният аспект на душата започва да насища физическото тяло и творческата работа на етерното (виталното) тяло е завършена. Първият сигнал за това на физически план е „звукът", издаван от новороденото. Това е кулминацията на процеса. Творческият акт на душата е завършен; нова светлина огрява тъмното дотогава място.

Вторият „ослепителен миг" се наблюдава при обратния процес и възвестява периода на възвръщане и окончателно оттегляне (от страна на душата) на нейната собствена вътрешна енергия. Това отдръпване на светлината и живота води до разрушаване на затвора на плътта. 49-те огъня във физическия организъм угасват; тяхната топлина и светлина се поема от 21 по-малки центрове светлина, които на свой ред се поглъщат от седемте главни енергийни центъра. След това се разнася „Думата на Завръщането" и аспектът на съзнанието, природата на качеството, светлината и енергията на възплътения се изтеглят към етерното тяло. Жизненият принцип по аналогичен начин излиза от сърцето. Следва ярък изблик на чиста електрична светлина и накрая „тялото на светлината" скъсва окончателно контакта с плътния физически проводник, фокусира се за кратко време във виталното тяло и после изчезва. Актът на възвръщане е завършен. Целият този процес на фокусиране на духовните елементи в етерното тяло, както и тяхното последващо оттегляне от него много ще се ускорят, ако досегашните погребения бъдат заменени с по-широко прилагане на кремацията.

Два основни аргумента в полза на Кремацията

Окултно казано, кремацията е необходима по две основни причини. Първо, тя ускорява

освобождането на етерното тяло от обвиващите душата тънки проводници (това става за часове, вместо за дни). Второ, тя е много необходима като средство за пречистване на астралния план, както и като бариера пред „устремяващата надолу“ тенденция на желанието, което силно затруднява въплътената душа. След кремация желанието не може да се фокусира, тъй като огънят унищожавя неговия формообразуващ аспект; огънят е принципно изражение на божествеността, с която астралният план въобще не е свързан, доколкото е изцяло продукт на душата в човешко проявление, а не на божествената душа. „*Нашият Бог е огън всепоглъщащ*“ - това е библейски израз, който се отнася към първия божествен аспект - този на разрушителя, който освобождава живота. Твърдението *Бог е любов*“ отразява втория аспект и обрисова Бога като въплътено съществуване. „*Бог е ревнив*“ е израз, който показва Бога като форма, която е затворена, ограничена и самоцентрирана, а не отворена. Така получаваме: разрушаващ Звук; притеглящо Слово; индивидуализиран Говор!

По време на смъртта, когато се чуе Словото и възвръщането започне, говорът умира; по-късно Словото на свой ред престава да звучи, тъй като Звукът го заличава или поглъща - така се унищожавя всичко, което пречи на Звука. Накрая утихва и самият Звук и се възцарява безмълвие; след акта на крайната интеграция настъпва абсолютен мир. Така езотеричната терминология описва целия процес на умирането.

Трябва да отбележим, че Изкуството на Умирането се подчинява на фундаменталния Закон на Привличането, доколкото именно аспектът на любовта (вторият божествен аспект) осъществява привличането. Тук нямам предвид случаите на внезапна смърт; при тях действията разрушителят, или първият божествен аспект. Условията тогава са други: индивидуалната кармична необходимост може да няма нищо общо с това събитие, зад което могат да стоят съвсем неясни групови причини и съображения. Днес тази тема е твърде неразбираема и аз няма да се опитвам да я тълкувам. Вие не знаете достатъчно за Закона на Кармата, за кармичното групово развитие и за установените в предишни животи отношения и ангажименти. Ако кажа например, че в даден случай „душата може да остави защитната врата отворена, за да могат силите на смъртта, нямайки фокус зад тази врата, отново да влязат“ с цел „по-бързо да изкупят предишните заслужени наказания“, вие ще се убедите колко неразбираема е тази тематика като цяло.

Тук се опитвам да обрисовам само обичайните процеси на смъртта, настъпваща в резултат на болест и старост или наложена от волята на душата, която е завършила планирания цикъл на жизнен опит и използва нормалните канали за постигане на поставените цели. Смъртта в тези случаи е *нормална* - това трябва да бъде осъзнато с необходимото търпение, разбиране и надежда.

В края на жизнения цикъл и под влияние на Закона за Привличането, душата съвсем целенасочено проявява своята притегателна сила с цел да преодолее привличащата сила на самата материя. Това е ясно определение за основната причина на смъртта. Когато липсва съзнателен контакт с душата (както при повечето съвременни хора), смъртта идва като неочаквано или тъжно събитие. И все пак - *това е истинската активност на душата*. Ето първата велика духовна концепция, която трябва да бъде оповестена, за да се преодолее страхът от смъртта. Умирането протича в съответствие със Закона за Привличането и се състои в необратимо и научно оттегляне на виталното тяло от плътния физически проводник, което впоследствие води до прекратяване на всички връзки на душата с формите в трите свята.

Последователност на събитията при смъртта

Най-доброто, което мога да направя, за да изясня по-пълно тази тема, е да опиша последователността на протичащите на смъртния одър събития, като напомня, че точките на крайното отделяне са три: главата за учениците, посветените и напредналите хора от ментален тип; сърцето за стремящите се, за хората с добра воля и за всички, които в някаква степен са достигнали личностна цялост и се стараят да изпълнят закона на любовта,

доколкото я имат; и слънчевият сплит за неразвитите и емоционално поляризиращи индивиди. Всичко, което мога да направя, е да изброя етапите на процеса, като ви предоставя избора да ги приемете като интересни и възможни хипотези, които търсят потвърждение; да им повярвате безусловно, доколкото се доверявате на моите знания; или да ги отхвърлите като фантастични, недостоверни и непроверими. Препоръчвам ви първия подход, защото той ще ви позволи да съхраните менталната си цялост и да демонстрирате открит ум, като в същото време ще ви опази от лековерно предоверяване и тесногърдие. Тези етапи са следните:

1. *Душата издава (от своя план, или сфера) „зов за отделяне“*, който незабавно пробужда вътрешния процес и реакция на човека във физическия план:

а) *Настъпват някои физиологични болестни изменения* в областта на сърцето, като засягат и трите големи системи, които определят физическия човек - кръвообращението, нервната система в нейните различни проявления и ендокринната система. На тези изменения сега аз няма да се спирам. Патологията на смъртта е добре известна и екзотерично е добре изучена; предстои много да се открие и по-късно това ще бъде постигнато. В случая аз разглеждам преди всичко субективните реакции, които в крайна сметка предизвикват патологичната предразположеност към смъртта.

б) *По надисите преминава вибрация*. Както е известно, надисите са етерно копие на цялата нервна система. Те лежат в основата на всеки физически нерв и са посредниците, които насочват идващите от душата импулси, като реагират на вибрационната активност, излъчвана от етерната съставяща на мозъка. Те откликват на насочващата Дума, реагират на „притеглянето“ на душата и сами се организират за отделяне.

в) *Кръвообращението се засяга* по особен окултен начин. Както ни е казано - „кръвта е живот“; тя се променя под въздействие на двата предишни етапа, но главното изменение идва вследствие активността на ендокринната система (това засега не се признава от съвременната наука). В отговор на зова на смъртта жлезите отделят в кръвообращението субстанция, която на свой ред поражда сърцето. В него се базира нишката на живота и наличието в кръвта на тази субстанция се приема за „носещо смъртта“ и е една от главните причини за настъпването на кома и загубата на съзнание. Това предизвиква ответна активност в мозъка. Въпросната субстанция и нейното действие ще се оспорват от ортодоксалната медицина, но това няма да продължи дълго.

г) *Наблюдава се психичен тремор* (треперене, силно вълнение), в резултат на който се прекъсва връзката между надисите и нервната система; така етерното тяло се отделя от плътната си обвивка, макар все още да пронизва всички нейни части.

2. *Тук често настъпва пауза* за различен период от време. Тя има за цел да направи освобождаващия процес колкото е възможно по-гладък и безболезнен. Освобождаването на надисите започва от очите. Процесът на оттегляне често се проявява като релаксация и липса на страх, която умиращите често показват; те изпадат в състояние на покой, готовност да си отидат и неспособност към умствени усилия, сякаш съхранявайки съзнанието си, събират всички свои ресурси за окончателното отделяне. Когато страхът от смъртта веднъж завинаги се изкорени от ума на расата, приятелите и роднините на отиващия си ще използват този етап, за да „му организират празник“ и заедно с него ще се радват, че той напуска тялото. Днес това е невъзможно - около смъртното ложе цари скръб и този етап остава незабелязан и не се използва правилно, както това ще стане по-късно.

3. *Впоследствие организираното етерно тяло*, освободено с помощта на надисите от всички нервни връзки, започва да се подготвя за окончателния преход. То се отдръпва от периферията и се концентрира в близка до съответната „изходна врата“ област, очаквайки „привличането“ на ръководещата душа. Всичко до този момент е протичало по Закона за Притеглянето, т. е. съгласно магнетичната, притегателна воля на душата. Сега обаче започва

да действа едно друго „притегляне“, или притегателен импулс. Под въздействието на надисите, плътното физическо тяло (разбирано като съвкупност от органи, клетки и атоми) неотклонно се освобождава от интегриращата сила на виталното тяло - то започва да откликва на привличането на самата материя. Това явление е получило названието „земно“ притегляне и се осъществява от онази тайнствена същност, която наричаме „дух на земята“; тя се намира в инволюционната дъга и е за нашата планета същото, което е физическият елементал за телесния организъм на човека. Тази жизнена сила на физическия план е всъщност животът и светлината на атомната субстанция - материята, от която са изградени всички форми. Именно в този резервоар на инволюционен материален живот се завръща субстанцията на всички форми. Възвръщането на присвоената материя на формата, обитавана от душата през жизнения цикъл, се състои във връщане кесаревото на този „кесар“ от инволюционния свят, докато в същото време душата се завръща към Бога, който я е изпратил.

Оттук става очевидно, че на този етап протича двааспектен процес на привличане:

- виталното тяло се подготвя за преход.

- физическото тяло откликва на тенденцията към раздяла. Тук трябва да се уточни, че съществува и трета активност - тази на съзнателния човек, който постепенно и неотклонно оттегля своето съзнание към астралния или менталния проводник като подготовка за пълното отделяне на етерното тяло, когато настъпи времето за това. Човекът става все по-малко привързан към физическия план и все повече се усамотява в себе си. При напредналия индивид този процес се осъществява съзнателно и човекът съхранява своите жизнени интереси и връзки с останалите, дори ако вече е престанал да се стреми към физическото съществуване. В старческа възраст този разрыв се забелязва по-отчетливо, отколкото при смърт поради болест, като често може да се види как душата на живия, активен, вътрешен човек престава да се интересува от физическото, т. е. от илюзорната реалност.

4. *Отново следва пауза.* Именно през това време физическият елементал може отново да завладее етерното тяло, но само ако това е пожелано от душата, ако смъртта не е част от вътрешния план или ако физическият елементал е толкова силен, че е в състояние да проточи процеса на умиране. Борбата на елементала за живот понякога продължава дни и седмици. Когато обаче смъртта е неизбежна, тази пауза може да бъде изключително кратка, често само няколко секунди, физическият елементал губи контрол и етерното тяло очаква окончателното „дръпване“ от страна на душата, която действа в съгласие със Закона за Притеглянето.

5. *Етерното тяло постепенно се отделя от физическото* през избраната точка за изход. Когато оттеглянето му завърши, виталното тяло приема неопределени очертания на формата, която дотогава е оживотворявало; това става под влияние на мисъл-формата, която човекът е формирал приживе за себе си. Подобна мисъл-форма съпътства всяко човешко същество и тя трябва да бъде разрушена още преди да е завършен вторият етап на отделянето. Към това ще се върнем по-късно. Макар и освободено от затвора на физическото, етерното тяло остава частично свързано с него и тази слабееща връзка между двете задържа духовния човек близо до вече опустялото физическо тяло. Ето защо ясновидците често твърдят, че виждат етерното тяло да се рее над смъртното ложе или ковчега. Интегрираните енергии, които ние наричаме астрално тяло и ментален проводник, все още пронизват етерното тяло, в чиито център се откроява сияещата точка на присъстващата душа.

6. *Етерното тяло постепенно се разсейва* вследствие реорганизацията и оттеглянето на съставлящите го енергии, като накрая остава само праничната субстанция, тъждествена с етерното тяло на самата планета. Отново искам да напомня, че кремацията значително ускорява този процес. В случаите на неразвит човек (при който притеглянето на душата е слабо, а материалният аспект - силен), етерното тяло може дълго да кръжи над

разлагащата се външна обвивка. И обратно, ако човекът е напреднал и следователно е ментално независим от физическия план, разтварянето на виталното му тяло може да протече много бързо. Щом това стане, процесът на възвръщане е завършен; човекът се освобождава (поне временно) от всякаква реакция спрямо притегателната сила на физическата материя; той пребивава в своите фини тела, готов за великия акт, наречен „Изкуство на Оттеглянето“.

Дадената ви най-обща представа за двата аспекта на физическата смърт води до една мисъл - тази за целостта на вътрешния човек. Недосегаем и неуязвим, *той остава*. Свободен по отношение на физическия план, сега той откликва само на трите предопределящи фактори, а именно:

- на качеството на астрално-емоционалните си дадености;
- на менталното състояние, в което обикновено се намира;
- и на гласа на душата, често непознат, но понякога добре разбран и обичан.

Индивидуалността не се губи; същият човек продължава да съществува на планетата. Изчезнало е само онова, което е било съставна част от осезаемата планетарна видимост. Обичана или ненавиждана, работеща за благо на човечеството или безполезна частичка от расата, индивидуалността остава и запазва връзката си с качествените и менталните процеси на съществуването; като част от царството на душите, притежаваща специфичен лъчев тип, и като висок посветен, овластен със свое собствено право, тя остава завинаги.

3. ДВА ВАЖНИ ВЪПРОСА

Опитвам се да покажа истинската природа на явлението, наричано *смърт*, и обичайността на този толкова познат процес. Смъртта е съзнателно или безсъзнателно отделяне на вътрешната жизнена същност от нейната външна черупка, разкъсване на вътрешните витални връзки и накрая - оттегляне на финото тяло (или тела) в съответствие с достигнатата от човека точка на еволюция. Ужасът, който съпътства смъртта в условията на бойни действия или в резултат на нещастен случай, се обяснява с шока, който тя предизвиква в областта на етерното тяло: налага се бързо преразпределяне на съставящите го сили и рязка, неочаквана реинтеграция на съставните му части в отговор на определено действие, което човекът волюневолю е длъжен да извърши в своето кама-манасно тяло. Това действие не е насочено към завръщане на вътрешния човек в етерния проводник, а изисква събиране на разпръснатите аспекти на това тяло (съгласно Закона на Притеглянето) с цел окончателното им и пълно разтваряне.

Преди да преминем към нашата тема (Изкуството на Оттеглянето) ми се иска да отговоря на два въпроса, които смятам за важни; те често ми се задават от интелигентни и сериозни изучаващи.

Първият Въпрос е свързан с известно разочарование сред читателите по повод на настоящите инструкции. Той може да се формулира така: защо тибетският Учител не вземе конкретни базови заболявания, не покаже техните преки причини и патология и не опише съответното лечение с подробно излагане на оздравителните процедури? Затова, братя мои, защото аз мога да добавя (в технически смисъл) съвсем малко към вече известното на медицинската наука относно симптомите, локализацията и общите условия на болестите. Наблюденията, експериментите, грешките, успехите и неуспехите са дали на съвременните медици широко и достатъчно точно знание за **Външните** аспекти и последствия от болестите. Вековният опит и дългото квалифицирано наблюдение утвърдиха редица методи за лечение, облекчаване на състоянието или превантивни мерки (ваксини и др.), които отдавна доказаха своята полезност. Изследванията, експериментите и постоянно растящите възможности на науката укрепиха способностите на човека да помага чрез подобряване на

състоянието и облекчаване на болките, а понякога и с пълно излекуване. Медицинската наука и хирургичното майсторство прогресират много бързо и натрупаните досега опит и знания са толкова обширни и сложни в своите научни и терапевтични аспекти, че са довели до появата на профилирани специалисти, които са се концентрирали в конкретна област и работят само с определени състояния на влошено здраве и болест, достигайки голямо майсторство, знание и успех при тяхното лечение. Всичко това е положително и добро, каквото и да казват чудаците, привърженици на странни методи за лечение, както и онези, които отричат медицината, заслепени от привързаността си към някакъв култ или към някой от новите подходи към проблема за здравето.

Причината за възникването на различните новаторски подходи е свързана с обстоятелството, че медицината е прогресирала дотолкова, че вече достига пределите на своята чисто физическа област и сфера на действие и продължава придвижването си към царството на неосезаемото, навлизайки по този начин в *света на причините*. Именно затова не сметнах за необходимо да си губя времето с изброяване на болестните симптоми и конкретното лечение на някои специфични заболявания - всичко това го има в медицинските учебници, а многобройните лечебни техники могат да се наблюдават във всяка съвременна клиника.

Вместо това предпочетох да разгледам *скритите* причини за болестите (такива като туберкулоза, сифилис и рак), свойствени както за индивидуалния човек, така и за човечеството и за планетата като цяло. Посочих дълбоката психична причина за основните заболявания и описах практически една нова област, в която болестта - особено в ранните й етапи - може да бъде изучена.

Когато скритата психична причина за болестите бъде осъзната и нейната фактическа природа се признае от ортодоксалните лекари, хирурзи, психолози и духовници, тогава всички те заедно ще започнат да работят в тази разгръщаща се област на разбиране и това, което днес неопределено се нарича „превантивна медицина“, ще добие своя истински облик. Аз предпочитам да дефинирам тази фаза на приложение на медицината като *организация на методи за избягване на болестите* и разработване на техники, чрез които (още от ранна възраст) ще се дава правилно психологично обучение. Благодарение на верния акцент върху вътрешния духовен човек ще изчезнат много от широкоразпространените сега условия и навици, които неизбежно водят към лошо здраве, сериозни заболявания и накрая до смърт.

Тук нямам предвид такива категорични и умозрителни науки, като Християнската, нито различните школи на мисълта, които обясняват всички болести със силата на мисълта. Говоря за неотложната нужда от правилно психологично обучение, включващо знания за състава на човека, усвояване науката за седемте лъча (т. е. за силите, които обуславят човека и го правят такъв, какъвто е) и овладяване на езотеричната астрология; аз съм заинтересован знанията (приемани до днес като странни и езотерични), които през последните 25 години бавно навлизаха в човешкото съзнание, да намерят реално приложение. Аз не ратувам за премахване на медицинското лечение, нито пък се ангажирам с подкрепа за най-новите методи на лечение, които са все още в експерименталната си фаза и едва по-късно могат да имат определен принос в медицинската наука като цяло; в резултат от общия принос на тези две тенденции трябва да се появи един по-разностранен и гъвкав медицински подход към пациента.

Очертаната от мен картина за скритите психологични причини за болестите още дълго време ще се дорисува; междувремето работата на медиците ще остава абсолютно необходима. Независимо от многото грешки, неправилни диагнози и неуспехи, човечеството не може да мине без своите лекари, хирурзи и клиници. Нуждата от тях е голяма; тя ще се запази и в бъдеще, но това не е причина за обезкуражаване. Човешкият род не може незабавно да постигне състояние на съвършено физическо здраве, макар че правилното психологично обучение още от ранна възраст ще поправи за няколко десетилетия много от онова, което погрешните условия са създавали от столетия. Съвременната медицина трябва да придобие

много по-голяма откритост и готовност да поддържа (след задължителна професионална проверка) всичко онова, което по своята природа е новаторско и необикновено. Барьерите, издигнати от специализираната медицина, трябва да рухнат; необходимо е новите школи да бъдат открити, изследвани и обучени, така че в крайна сметка естествено да се приобщят към ортодоксалните редове. Новите школи от типа на електротерапията, мануалното лечение и диетологията (която твърди, че правилното хранене може да излекува всички болести), доста ексцентричната натуропатия и много други култове и школи не трябва да бъдат толкова сляпо убедени, че притежават върховното знание, че техният подход е уникален и че владеят универсалното и безпогрешно средство срещу всички болести. Такива групи, особено мануално-терапевтичните, много навредиха на своята работа и обезсмислиха усилията си чрез даваните гръмки гаранции за успех (във Все още експериментални области) и с непрекъснатите си нападки срещу ортодоксалната медицина. Тя на свой ред се самоограничава, доколкото (предизвикана от шумните им искания за признание и от липсата на научни методи) тя остава неспособна да признае всичко хубаво и добро, скрито в новите школи. Да, ортодоксалната медицина се стреми да защити обществото и трябва да направи това, за да предотврати множеството нещастия, които фанатиците ще предизвикат с техните непроверени методи, но тя отиде твърде далече в тази посока. Школата на мисълта, която представям в тези инструкции, също дълго ще предизвиква противопоставяне. Въпреки това, менталните и психичните последици от световната война много ще ускорят осъзнаването на скритите психични причини за болестите и другите човешки проблеми; така съвременната медицина ще се изправи пред своята главна възможност.

Обединяването на истинската медицинска наука (създадена от човека през вековете и вдъхновена от неговата божествена природа) с най-новите аспекти на лечение, формулирани от многобройните възникващи мислителни школи, от практиките и експериментите, плюс признаването на енергиите, които определят човека чрез седемте центъра на неговото витално тяло, както и на астрологичните влияния, които в не по-малка степен го обуславят *чрез вътрешния човек* - всичко това в крайна сметка ще доведе до появата на нов медицински подход, който ще съдейства за запазване на човешкото здраве, ще неутрализира болестта още в ранните ѝ етапи и ще положи началото на такъв цикъл в човешката съдба, когато болестите и лошото здраве ще бъдат по-скоро изключение и смъртта ще се приема като щастливо и предопределено освобождение, а не като ужасяващ враг, както е сега.

Вторият въпрос засяга по-конкретно процесите на смъртта и може да бъде формулиран така: какво е отношението на Тибетеца към кремацията и как тя трябва да бъде практикувана? Това, че кремацията все повече се превръща в правило, е благоприятен и щастлив факт. Не след дълго погребенията в земята ще станат противозаконни и кремацията ще се превърне в задължителна здравно-санитарна мярка. Гробищата като психични, нездравни места, в крайна сметка ще изчезнат, така както изчезва култовото почитание към предците на Изток и също толкова глупавият култ към наследствените титли на Запад.

Използването на огъня води до ускорено разсейване на всички форми; колкото по-бързо се разрушава човешкият физически проводник, толкова по-скоро изчезва и влиянието му върху отделящата се душа. В популярната теософска литература бяха изказани много безсмислици по повод на времето, необходимо за разрушаване на фините тела. Твърдя, че кремацията става възможна веднага след като *истинската* смърт бъде научно потвърдена от упълномощения за целта ортодоксален лекар, който официално удостоверява, че във физическото тяло не е останала нито една искрица живот. Тази пълна (истинска) смърт е налице, когато нишката на съзнанието и тази на живота окончателно са се отделили от главата и сърцето. Междувременно наоколо трябва да царят почтителност и търпение. На семейството на починалия са необходими няколко часа, за да свикне с мисълта за предстоящото изчезване на външната, привично любима форма. Трябва с необходимото внимание да се отнесем и към формалностите, изисквани от държавата или от общинските власти. Този времеви елемент е важен най-вече за тези, които остават - за живите, не за

мъртвите. Твърдението, че етерното тяло не бива веднага да се хвърля в пламъците на кремацията и поверието, че то трябва да бъде оставено да броди наоколо поне няколко дни, също са лишени от основание. Няма никаква етерна необходимост за отлагане. Когато *вътрешният човек* се оттегли от физическия си проводник, едновременно с това той се отделя и от етерното си тяло. Вярно е, че етерното тяло е склонно да се рее по-дълго време в „полето на еманацията“ на погребаното физическо тяло и често остава около него до пълното разлагане на плътта. Практикуваното в Египет мумифициране и познатото на Запад балсамиране удължават „живота“ на етерното тяло понякога със столетия. Това е особено вредно, когато мумията или балсамираното лице са имали приживе зъл характер; тяхното запазено етерно тяло често е „обсебено“ от зла същност или сила. Това е една от причините за инцидентите и нещастията, които често сполетяват онези, които се осмеляват да откриват древни погребения и да излагат техните обитатели - древните мумии, на светлина. Там, където кремацията е правило, се постига не само незабавно разлагане на физическото тяло и неговото възвръщане в източника на субстанцията, но и бързо разтваряне на виталното тяло, чиито сили също се пренасят (от потока на пламъка) към резервоара на жизнените енергии. То винаги е било съставна част от този резервоар - както когато е във форма, така и когато е в безформено състояние. След смъртта и кремацията тези сили продължават да съществуват, но абсорбирани в *аналогично* цяло. Помислете над това твърдение, защото то дава ключ за творческа работа на човешкия дух. Ако отсрочката е необходима поради семейните чувства и общинните изисквания, кремацията трябва да се избърши не по-късно от 36 часа след смъртта; ако няма причини за отлагане, тя може да започне 12 часа след кончината. Мъдро е да се изчакат тези 12 часа, за да се удостовери *истинската* смърт.

ГЛАВА ШЕСТА

ИЗКУСТВОТО НА ОТТЕГЛЯНЕТО

Връщайки се към нишката на нашето изложение, ще разгледаме активността на вътрешния духовен човек, който е захвърлил своето физическо и етерно тяло и сега се намира в обвивката на финото си тяло, съставено от астрална (чувстваща) и ментална субстанции. Вследствие на силната чувствено-емоционална поляризация, характерна за средния човек, се е утвърдило убеждението, че след истинската смърт човекът се оттегля отначало в астралното тяло, а по-късно - в менталния си проводник. Това не отговаря на истината. Основание за подобни идеи е дал фактът, че финото тяло на средния човек е съставено главно от астрална материя. Все още малко хора са толкова развити, че проводникът, в който остават след смъртта си, да е съставен предимно от ментална субстанция. Само учениците и посветените, които живеят преобладаващо в своите умове, се откриват след смъртта си в менталните сфери. Повечето хора обаче се оказват в астралните нива, облечени с астрална материя и принудени да прекарат там определен период преди да могат да се отделят от илюзорната сфера на астралния план.

Както вече съм посочвал, астралният план няма реално битие; той е само илюзорно творение на човешкото семейство. Днес (в резултат от поражението на силите на злото и унищожителния отпор спрямо черната Ложа) астралният план бавно се превръща в умиращо творение и в последния период от човешката история (при седмата коренна раса) окончателно ще престане да съществува. Сега положението е друго. Чувстващата субстанция, която образува астралния план, все още приема илюзорни форми и издига бариера по пътя на търсещата своето освобождение душа. Тя „задържа в плен“ много от отишлите си, ако основните им реакции приживе са били подчинени на желанието, егоистичното мислене и емоционалната чувствителност. Такъв засега е случаят с преобладаващото мнозинство от хората. Астралният план се е сформирал през атлантическия период; тогава на практика ментално състояние на съзнанието не е съществувало, а „синовете на ума“ са се намирили на онова място, което днес се разглежда като най-високо

астрално равнище.

Постоянният ментален атом също на практика е бил неподвижен (инертен) във всяка от човешките форми и следователно не е съществувало „привличане“ от страна на менталния план, както е днес. Много от хората продължават да бъдат атланти по своето съзнание и когато излязат от физическото състояние на съзнанието и отхвърлят двойствените си физически тела, те се сблъскват само с проблема за отделянето от астралното тяло, без да им се налага да полагат усилия за освобождаване от някакъв ментален затвор на душата. Това са неразвити и средни хора, които след отделянето на камичното им тяло (или тялото на желанието) няма какво повече да отхвърлят; те не са формирали ментален проводник, който да ги въвлече в ментална интеграция, доколкото нямат ментално фокусирана потенция; душата на висшите ментални равнища все още се намира в „дълбока медитация“ и е твърде изолирана от своята сянка в трите свята.

Затова изкуството на оттеглянето има три нива:

1. Практикувано от хора с предимно астрално качество и устройство. Ние ги наричаме „камични“ хора.

2. Практикувано от уравновесени, интегрирани личности, които определяме като „кама-манасни“ индивиди.

3. Практикувано от напреднали индивидуалности и ученици от всички степени, които в основата си са ментални по своя „Жизнен фокус“. Те се наричат „манасни“ субекти.

Тези три категории преход са подчинени на едни и същи базови правила, но акцентът е различен във всеки конкретен случай. Бих искал да разберете, че там, където отсъства физически мозък и развит ум, вътрешният човек на практика *се задушавя*. В обвивката от астрална материя и за дълъг период от време е потопен в онова, което условно наричаме „астрален план“. Кама-манасният човек от своя страна притежава т. нар. „свобода на двойствения живот“ и открива себе си като притежател на двойствена форма, която му позволява да контактува по желание с висшите равнища на астралния и с нисшите равнища на менталния план. Искам отново да напомня, че физическият мозък не може да регистрира тези контакти. Знанието за тях зависи от вродената активност на вътрешния човек, от неговата конкретна нагласа за разбиране и одобрение. Манасният човек притежава полупрозрачен ментален проводник, чиято интензивност на светлинно излъчване е право пропорционална на постигнатата свобода от желания и емоции.

Посочените три типа хора използват сходен по природата си процес на оттегляне, но прилагат различна техника в неговите рамки. За по-голяма яснота следва да кажем, че:

1. *Камичният човек* отхвърля астралното си тяло чрез изтощаване (изчерпване) и го отделя чрез астралното съответствие на центъра на слънчевия сплит. Това изтощаване става възможно, тъй като всички вродени желания и присъщи емоции са свързани приживе с животинската природа и с физическото тяло, а те и двете вече не съществуват.

2. *Кама-манасният индивид* използва две техники. Това е естествено, понеже той отхвърля отначало своето астрално тяло, а после и менталния си проводник:

а) Той отделя своето астрално тяло в резултат на растящата си жажда за ментален живот. Индивидуалността постепенно и неотклонно се оттегля в тялото на ума, а астралното тяло езотерично „отпада“ и накрая изчезва. Това обикновено става несъзнателно и може да отнеме много време. Ако обаче индивидът е бил над средното равнище и се приближава до манасния човек, това изчезване протича рязко и динамично и индивидуалността се оказва свободна в своето ментално тяло. Това става съзнателно и бързо.

б) Вътрешният човек отхвърля (унищожавя) менталното си тяло с акт на човешка воля, доколкото душата започва бавно да осъзнава своята сянка. Така той започва (макар и слабо) да се привлича от душата. Този процес протича сравнително динамично и зависи от

степената на манасното влияние.

3. *Манасният човек*, който вече е фокусиран в менталното си тяло, трябва да извърши две неща:

а) Да се избави и изчисти от всеки астрален остатък, който може да обезцвети светлината на сияещото му ментално тяло. Така нареченото „астрално тяло“ вече не съществува като фактор на изява. Човек постига това чрез ясен призив за все повече светлина от душата. Именно светлината на душата разтваря на този етап астралната субстанция, така както обединената светлина от душите на човечеството (като цяло) в крайна сметка ще разтвори условно наречения „астрален план“.

б) Да разруши менталното си тяло чрез определени Думи на Силата. Съобщени на ученика чрез ашрама на неговия Учител, те рязко увеличават силата на душата и предизвикват такова разширяване на съзнанието вътре в менталното тяло, че то се разпада и вече не представлява препятствие за вътрешния човек. Сега той се изправя като свободен син на ума в ашрама на своя Учител и може „повече да не го напусне“.

Дейности непосредствено след смъртта

Веднага след смъртта, особено ако е извършено кремиране, човекът в своето кама-манасно тяло се осъзнава и реагира на новото си обкръжение почти както е правел това приживе спрямо физическия план. Тази формулировка допуска различна степен на осъзнаване и наблюдение, също както това важи за различното ниво на „будност“ при възплътените индивиди. Хората са пробудени в различна степен и нееднакво ясно осъзнават своето обкръжение и непосредствен опит. Доколкото обаче повечето хора са фокусирани в по-голяма степен в своите астрални проводници и имат предимно емоционално, а не физическо осъзнаване, дотолкова те вече са добре запознати с онези състояния на съзнанието, в които ще се озоват след смъртта. Не забравяйте, че условното понятие „план“ (равнище, ниво, сфера) е всъщност състояние на съзнанието, *а не място*, както изглежда смятат толкова много езотеристи. Той бива разпознат от фокусираната реакция на самосъзнателното лице, което (постоянно и отчетливо осъзнавайки себе си) е чувствително към темата за своето обкръжение и насочените си навън желания. Напредналите хора, които функционират върху по-високите равнища на астралния план, са чувствителни към излъчванията на любов и стремежи, но във всички случаи човекът е обременен от това, което приживе е занимавало неговото внимание и е задвижвало камичния принцип по време на възплътения му опит. Трябва ли отново да напомням, че сега вече не съществува физически мозък, който да откликва на излъчванията от вътрешния човек импулси, както и че *пол* (като физическо понятие) не съществува? Би било добре, ако спиритистите помнеха това и осъзнаваха абсурдността и невъзможността на духовните бракове, широко прокламирани и практикувани от някои техни школи. Човекът в своето астрално тяло вече е свободен от чисто животинските си импулси, които са съвсем нормални и правилни във физическия план, но сега нямат никакво значение за пребиваващата в камично тяло индивидуалност.

И така, какви са първите реакции и активности на средния човек след възвръщането на физическото му тяло във всеобщия резервоар на субстанцията? Нека изброим някои от тях:

1. Той се самоосъзнава с яснота на възприятието, непозната за средния човек във физическо възплъщение.

2. Времето (което физическият мозък е регистрирал като последователност от събития) сега не съществува по разбираня от нас, възплътените, начин и когато човекът насочи вниманието си към своето по-релефно емоционално „АЗ“, *неизбежно* настъпва моментът на прекия контакт с душата. Това става дори в случаите на най-невеж и неразвит човек, защото моментът на пълното възвръщане не минава незабелязан от душата. Той има определено въздействие върху нея и може да се оприличи на внезапно и силно дръпване на връвчицата на Камбана, ако позволите едно толкова опростено сравнение. За кратък миг

душата се отзовава и природата на този отклик е такава, че човек, намирайки се в астралното си тяло (или по-точно - в своя кама-манасен проводник), вижда опита на миналото си въплъщение разгърнат пред себе си като карта. Той придобива усещането за безвремие.

3. Осмисляйки този опит, човек отделя трите главни фактори, определящи изминалия му живот; живот, криещ ключа към вече очертаното бъдещо въплъщение. Всичко останало се забравя; всички малки опити се изтриват от паметта, като в съзнанието остава само онова, което езотерично се нарича „трите семена, или зародиша, на бъдещето“. Тези три семена са специфично свързани с постоянните физически и астрални атоми и така образуват петорна сила, призвана да създаде формите, които ще се появят по-късно. Трябва да кажем, че:

а) *Първото Семе* определя природата на бъдещото физическо обкръжение, в което завръщащият се човек ще намери своето място. То е свързано с качеството на това бъдещо обкръжение и определя необходимото поле или област за контакт.

б) *Второто Семе* определя качеството на етерния проводник, чрез който лъчевите сили ще могат да контактуват с плътното физическо тяло. То очертава етерната структура, или виталната паяжина, по която ще циркулират прииждащите енергии, и е свързано предимно с този от седемте центъра, който ще бъде най-активен в предстоящото въплъщение.

в) *Третото Семе* дава ключа към астралния проводник, в който човекът ще бъде поляризиран в следващото си въплъщение. Не забравяйте, че тук разглеждаме средния човек, а не напредналото човешко същество, ученика или посветения. Именно това семе, благодарение на привлечените от него сили, отново свързва човека с тези, които той по-рано е обичал или с които е имал тесен контакт. Може да се приеме като факт, че груповата идея субективно управлява всички въплъщения и че прероденият човек влиза във въплъщение не само в резултат на собственото си желание за съществуване във физически план, но и под влияние на груповия импулс и в съответствие с груповата карма, наравно със собствената. Това правило трябва особено добре да се подчертае. Щом то бъде истински разбрано и осъзнато, ще изчезне голяма част от страха, пораждан от мисълта за смъртта. Близкият и любимият ще си остане близък и любим, доколкото е съществувала тясна връзка в течение на много въплъщения и както гласи

“Древният Коментар”: *„Семената на разпознаването не са уникални за мен или теб, а за групата; в нея те се свързват едно с друго във времето и пространството. Само в нисшите три... свързаните ще намерят истинското си съществуване. Когато душа познае душата на мястото на срещата по зова на Учителя, тези семена ще изчезнат“.*

Оттук става очевидно колко е необходимо децата (и хората въобще) да се учат да осъзнават и ползват всеки опит, защото свиквайки да правят това, те ще бъдат много улеснени в тази трета фаза на активност в астралния план след смъртта.

4. Приключвайки с това „осмисляне на опита“, човек започва да търси и автоматично намира тези, които влиянието на *третото семе* предопределя като имащи постоянно участие в груповия опит, чиито елемент той съзнателно или несъзнателно ще бъде. Щом връзката бъде възстановена (ако търсените хора не са се оттеглили във физически тела), човекът действа както е свикнал на земята в компанията на своите близки, съответно на темперамента и точката си на еволюция. Ако тези, които са му най-познати и които той обича или ненавижда най-силно пребивават във физическо въплъщение, той пак ще ги търси и намери и отново така, както го е правил на земята, ще остане близо до тях и ще осъзнава тяхната дейност, макар че (освен ако не са високоразвити) те няма да осъзнават неговата. Нямам право да съобщавам подробности за взаимовръзките или за начините на контакт. Всеки човек е различен, всеки темперамент е уникален. Тук аз само се опитвам да поясня някои основни насоки в поведението на човека пред акта или актовете на оттегляне.

Тези четири типа активност заемат различни периоди от време от гледна точка на „тези, които живеят долу“, макар че за човека в астралния план времето не съществува. Постепенно съблазните и илюзиите (от нисш или висш порядък) изчезват и човек навлиза в етап, когато *знае* - доколкото умът му сега е по-проницателен и доминиращ - че е готов за втората смърт, т. е. за пълно отхвърляне а камичното тяло, или на кама-манасния проводник.

Не забравяйте, че щом веднъж е осъществено възвръщането на физическото в неговите два аспекта, вътрешният човек (както казах и по-рано) става напълно съзнателен, физическият мозък и водовъртежът от етерни сили, които като цяло са дисхармонични при повечето хора, вече не оказват въздействие. Някои от изучаващите предполагат, че с изключение на най-напредналите хора, учениците и посветените, преживяванията на средния човек във вътрешните планове на трите свята се характеризират с неопределеност, бездействие и полуосъзнатост или че му се показва повторение на отминалия му живот. Това не е така. Човекът във вътрешните планове не само осъзнава себе си като индивид - със свои собствени замисли, живот и дела, както това е било във физическия план - но осъзнава по същия начин и околните състояния на съзнание. Макар че може да бъде заблуден от астралното съществуване или подложен на телепатичното въздействие на различни мислителни токове, излъчвани от менталния план, той продължава да осъзнава себе си и своя ум, като (според степента на развитост на манасния му живот) може да го прави много по-ясно от времето, когато му се е налагало да съчетава ориентацията си на стремящ се с ограниченията на физическия си мозък. Тук неговите впечатления и опит са много по-богати и пълни от когато и да е било по време на въплъщението. Ако размислите над това, ще се убедите, че така и трябва да бъде.

Затова е необходимо да се разбере, че Изкуството на Оттеглянето се осъществява по-конкретно и ефективно в сравнение с възвръщането на физическия проводник. Трябва да се осъзнае и още един пункт. Намирайки се от вътрешната страна, хората *знаят*, че Законът за Прераждането управлява процеса на жизнения опит във физически план и разбират, че преди отделянето на камичното, кама-манасното и манасното тяло, те преминават през един промеждутък от въплъщениа и имат две Велики преживявания:

1. Моментът (дълъг или къс в зависимост от достигнатата еволюционна точка), когато се установява контакт с душата или със слънчевия ангел.

2. Появата след този контакт на коренна преориентация на земния живот, водеща към т. нар. „процес на низхождение и призив“, когато човекът:

- отново се подготвя за физическо въплъщение;
- издава собствен, истински тон в субстанцията на трите свята;
- ревитализира постоянните атоми, които образуват триъгълника на силата вътре в каузалното му тяло;
- събира необходимата субстанция за формирането на своите бъдещи тела на проявление;
- оцветява ги с качества и характеристики, които вече е достигнал благодарение на предишния си жизнен опит;
- организира субстанцията на виталното си тяло в етерния план, така че седемте центъра да се обособят и да могат да станат приемници на вътрешните сили;
- съзнателно избира тези, които ще му осигурят исканата от него плътна физическа обвивка, след което очаква момента на въплъщение.

За изучаващите езотеризма е добре да помнят, че родителите даряват само плътното физическо тяло. Те не внасят нищо друго, освен тяло с конкретно качество и природа, което ще се превърне в необходимия проводник за контакт с околната среда, желан от

въплъщаващата се душа. Те могат също така да предоставят някакви групови отношения, ако опитът на душата е продължителен и се е установило истинско групово отношение.

Развъплътеният човек съзнателно посреща тези два критични момента и знае какво да прави в рамките, определени му от точката на неговата еволюция.

Деваханното преживяване

Дълбокото разбиране за процеса и целите на оттеглянето плюс неговото съзнателно осъществяване формира онова особено състояние на съзнанието, което ортодоксалните теософи наричат *дева-хан*. По повод на това преживяване възникнаха големи недоразумения. Според общата идея, след като се избави от астралното и менталното си тяло, човек изпада в някакво сънено състояние, в което отново преживява и преглежда отминалите събития, но вече в светлината на бъдещето, и така навлиза в някакъв период на почивка, през който натрупва сили в подготовка за ново раждане. Тази в известна степен погрешна идея е породена от обстоятелството, че концепцията за време все още обуславя повечето от теософските тълкувания на истината. Ако обаче бъде осъзнато, че времето не съществува във външния физически план, тогава цялата концепция за девахан ще се проясни. Започвайки от скъсването на връзките с плътното и етерното тяло и от началото на процеса на оттегляне, човекът *осъзнава миналото и настоящето*; когато оттеглянето завърши и настъпи контактът с душата, а манасният проводник навлезе в процес на разрушаване, човек незабавно започва да *осъзнава бъдещето*, защото предсказанието е прерогатив на душевното съзнание и индивидуалността временно получава тази способност. Тогава миналото, настоящето и бъдещето се виждат като едно; осъзнаването на великото Сега се развива постепенно от въплъщение към Въплъщение в дългия процес на преражданията. Така се формира онова състояние на съзнанието (характерно и нормално за напредналия човек), което наричаме деваханно.

В моите намерения не влиза разглеждане на техниките за оттегляне. Човечеството се намира в толкова различни състояния (междинни на трите изброени), че е невъзможно да бъде точен, конкретен и кратък. Споменатото „изтощаване“ е лесно за разбиране; Самичкото тяло отмира, тъй като при липса на призив от страна на физическата субстанция, която пробужда желанието, този проводник няма с какво да се подхранва. Астралното тяло се появява като резултат от взаимодействието между физическия план и принципа на желанието; в процеса на прераждане този принцип се използва (на ниво ментален проводник) от динамичното намерение на душата за обръщане посоката на зова, след което материята откликва на призива на въплътяващия се човек. След един дълъг процес на изтощаване камичният човек остава свободен в зародишния ментален проводник; този период на полументален живот е изключително кратък и завършва, когато душата внезапно „отправи своя поглед към очакващия“; благодарение на нейното целенасочено могъщество той мигновено преориентира индивидуалния камичен човек към низходящата пътека на прераждането. Кама-манасният човек осъществява процеса на оттегляне и откликва на „привличането“ на бързо развиващото се ментално тяло. Това оттегляне става все по-бързо и динамично докато не достигне състоянието, при което подложеният на изпитание ученик - под влияние на непрекъснато усиливащия се контакт с душата - захвърли Кама-манасното си тяло *като единство*, с акт на менталната воля, излъчена от душата. Ще забележите, че „деваханният“ опит по необходимост ще бъде по-кратък при повечето хора, в сравнение с този на камичното малцинство, доколкото деваханната техника на обзор и осъзнаване поуките от опита бавно и постепенно ще става контролиращ фактор за човека на физически план, така че той все по-пълно да разбира смисъла и постоянно да се обучава благодарение на опита във въплъщение. Така за вас става ясно, че непрекъснатостта на съзнанието също бавно ще се развива и осъзнаването на вътрешния човек ще започне да се демонстрира във физически план отначало чрез физическия мозък, а по-късно и независимо от тази материална структура. Тук намекнах за нещо, което ще получи голямо внимание през следващите 200 години.

В качеството си на интегрирана личност, манасният човек работи по два начина, които по необходимост зависят от достигната степен на интеграция, а именно:

1. Степен на интегрираната личност, която е фокусирана в ума и неотклонно укрепва връзката си с душата.

2. Степен на ученика, чиято личност бързо се интегрира и абсорбира в душата.

При това ниво на умствено развитие и постоянен ментален контрол, когато човешкото съзнание е ясно и устойчиво фокусира но в менталния проводник, предишните процеси на разрушаване на астралното тяло чрез изтощаване и „динамично отрицание" протичат още във физическото въплъщение. Въплътеният човек отказва да се ръководи от желанието; онова, което е останало от илюзорното астрално тяло, вече се управлява от ума и на импулсите за удовлетворяване на желанието се отказва с напълно осъзнато намерение:

а) или като следствие от егоистичните амбиции и ментални съображения на интегрираната личност;

б) или под осеняващото намерение на душата, която подчинява ума на своите цели. Достигнал тази точка на еволюция, човек може под въздействие на *просветлението* да се освободи и от последните остатъци на желанието. През ранните етапи на чисто манасен (ментален) живот това се достига благодарение на просветлението, получено чрез знанието, и включва главно присъщата светлина на менталната субстанция. По-късно, когато душата и умът установят тясна връзка, светлината на душата ускорява и допълва този процес. Ученикът вече използва по-окултни методи, за които обаче тук аз не мога да говоря. Разрушаването на менталното тяло вече не се извършва от деструктивните сили на самата светлина, а се ускорява чрез определени звуци, излъчвани от плана на духовната воля; ученикът ги разпознава и получава разрешение да ги използва (в истинските им словесни форми) от някой старши посветен в ашрама или от самия Учител при завършване цикъла на въплъщение.

Десети закон на лечителството

Тук бих искал да изложа някои постулати, които ще ни потрѣбват при изучаването на Третата Част от този трактат, в която детайлно ще разгледаме фундаменталните Закони на Лечителството. Вече съм ви дал тези Закони и Правила, но сега ми се иска да ги доразвия.

Ние изучихме до известна степен непосредствените процеси, които протичат, когато Жизненото начало се оттегля или е оттеглено от тялото. В зависимост от степента на еволюция, тези два процеса се различават. Разгледахме оттеглянето на Жизненото начало и на съзнанието от фините тела в трите свята и достигнахме ниво, при което повече няма да се занимаваме със средния или неразвѣтия човек. Сега ще се заемем със съзнателната активност на душата по отношение на формата.

При неразвѣтия и средния човек душата играе много малка роля в процеса на смъртта, ако не се вземе предвид влиянието на обикновената решимост на душата да завърши цикъла на въплътения живот с оглед на следващото прераждане. „Семената на смъртта" са присъщи за природата на формата и се проявяват като болест или грохналост (използвам тази дума в технически, а не в буквален смисъл). Душата преследва интересите си на своя собствен план до момента, когато еволюционният процес привнесе ситуация, при която интеграцията или тясната Връзка между душата и формата става толкова реална, че душата дълбоко се отъждествява със своето проявено изражение. Достигайки този етап, душата за първи път се въплътява истински; тя изцяло „се е потопила в проявление" и е въвлѣкла в него цялата си природа. Това рядко се осъзнава и подчертава.

През ранните си въплътени животи и дори през повечето цикли на жизнен опит душата съвсем слабо се докосва до това, което става. Избявлението на субстанцията, от която са направени всички форми, протича като естествен процес и „кармата на материята" е

изначална управляваща сила; след време тя се заменя от кармата, породена от сливането на душата с формата, макар че (през ранните етапи) душата носи много малка отговорност за ставащото. Процесите в троичната душевна обвивка по необходимост са резултат от тенденциите, свойствени за самата субстанция. С течение на времето обаче и в хода на дългата поредица от въплъщения, въздействието на вътрешното живо качество на душата постепенно пробужда съзнанието; растящото упражняване на различаващия усет и усиливащият се умствен контрол неизбежно водят до появата на пробуждащо се и накрая до пробудено съзнание. Отначало то се проявява като чувство за отговорност, което постепенно подпомага нарастващото отъждествяване на душата с нейния проводник - с низшия троичен човек. Впоследствие телата непрекъснато стават все по-фини и по-пречистени; семената на смъртта и болестта губят своята мощ; чувствителността към вътрешната духовна реализация нараства до момента, когато посветеният ученик овладее изкуството да умира в *резултат на решение, взето от духовната му воля, или в отговор на групова, национална или планетарна карма*.

Болестта и смъртта са състояния, присъщи на самата субстанция; докато човек се отъждествява с формата, той ще бъде подчинен на Закона за Разтварянето. Това е фундаментален, естествен закон, който управлява живота на формите във всички царства на природата. Когато ученикът или посветеният започне да се отъждествява с душата и построи (чрез жизнения принцип) антакарана, той излиза от контрола на този универсален естествен закон и се научава да използва или отхвърля тялото си по желание - за нуждите на духовната воля, за тези на Йерархията или за целите на Шамбала.

Сега се приближаваме към формулирането на нов закон, който временно замества Закона за Смъртта и има отношение само към онези, които са достигнали последните етапи от Пътя на Ученичеството или са поели по Пътя на Посвещенията.

ЗАКОН № 10

Вслушай се, о, Чела, в зова на Сина към Майката и се подчини. Звучи Слово: формата е послужила за своята цел. Тогава принципът на ума [петият принцип - А. А. Б.] се организира и повтаря Словото. Очакващата форма откликва и си отива. Душата се освобождава.

Отзови се, о, ти, който се издигаши, на призива от сферата на задължителното; познай зова, долитащ от Аирама или от Съвета, където чака самият Господ на Живота. Издава се Звук. Душата и формата трябва заедно да отхвърлят жизненото начало, за да се освободи Монадата. Душата откликва. След това формата разкъсва връзката. Животът вече е освободен, като е придобил съзнателно познание и плодовете на целия опит. Те са дар от обединените душа и форма.

Бих искал да си изясните разликата между болестта и смъртта на средния човек и съответните процеси на съзнателно разтваряне, практикувани от напредналите ученици и посветени. Тези процеси включват бавно протичаща техника, през ранните етапи на която ученикът все още става жертва на болестотворните тенденции, свойствени за всички форми на природата. Те предизвикват смъртта по два начина: като преминават през етапите на умерена болест с мирна и закономерна кончина; или като създават условия, при които смъртта се осъществява с волеви акт - нейното време и начин се определят от душата и съзнателно се регистрират в мозъка. Болката има и в двата случая, но на Пътя на Посвещението болката като цяло се отхвърля не защото посветеният се старее да избяга от нея, а тъй като изчезва чувствителността на формата към нежеланите контакти, с което изчезва и болката; тя е страж на формата и пазач на субстанцията. Болката предупреждава за опасността, тя свидетелства за определени етапи от еволюционния процес и е свързана с принципа, благодарение на който душата се отъждествява със субстанцията. Когато това отъждествяване се прекрати, болката, болестта, както и смъртта губят своето въздействие върху ученика; душата вече не се подчинява на техните изисквания и човекът се

освобожава, защото болестта и смъртта са качества, присъщи на формата, и са изложени на превратностите в живота на формата.

Смъртта е същото за човека, което е освобождаването на атомната енергия за атома. Голямото научно откритие за освобождаването на атомната енергия ни показва как се разцепва атомното ядро (макар този израз да е научно неточен). Това събитие в жизнения опит на атома освобождава колосална мощ и огромно количество светлина; феноменът на смъртта оказва в астралния план почти аналогичен ефект и е сходен по резултати с освобождаването на атомната енергия. Всяка смърт във всяко царство на природата оказва донякъде същия ефект. Тя разтърсва и разрушава веществената форма и така служи на конструктивна цел; този ефект е предимно астрален или психичен и има за резултат разсейването на някои от обгръщащите ни илюзии. Така например, масовото разрушение на форми през последните години на световната война предизвика феноменално изменение в астралния план и изгони оттам огромно количество от съществуващите световни илюзии, а това е много добре. Такива събития разчистват пътя пред притока на новия тип енергия, която облекчава появяването на идеи, въплъщаващи новия тип осъзнаване; появяването на новите концепции предстои и тяхното развитие в сферата на човешкото мислене ще зависи от формулирането на нови „проходи или канали за въздействие“, благодарение на които умовете на хората могат да станат възприемчиви към йерархичните планове и целите на Шамбала.

Но всичко това е между другото. Исках просто да насоча вниманието ви към някои от връзките между смъртта и конструктивната дейност и да илюстрирам голямата полза от смъртта като процес на реконструкция. Важно е да разберете, че Великият Закон за Смъртта, който управлява субстанцията на трите свята, превръща смъртта на формите в благоприятно и коригиращо събитие. Господствайки в трите свята на човешката еволюция, Законът за Смъртта е отражение на космичната цел, която управлява космичните етерни планове на нашата слънчева система - Космичния астрален и Космичния ментален план. Смъртоносната енергия всъщност е проява и изражение на жизненото начало на онзи още по-велик *ЖИВОТ*, който включва в себе си всичките седем планетни системи, изразяващи живота на нашата система. Време е обаче да прекратим това навлизане в царството на чистата абстракция и да върнем умовете си към по-практичните аспекти на планетарното съществуване и към законите, които управляват четвъртото царство на природата - човешкото.

След този опит да преминем от общото към частното, което е окултен метод, ние вече сме подготвени да разгледаме (в Третата Част на трактата) последния пункт за *Основните Изисквания* и за използването на принципа на смъртта от учениците и посветените. Обърнете внимание на начина, по който формулирам тази мисъл. Тя е изложена по-подробно в следващата глава, озаглавена „*Процесите на интеграция*“.

ГЛАВА СЕДМА

ПРОЦЕСИТЕ НА ИНТЕГРАЦИЯ

Съзнателно функциониращата в трите свята душа разумно използва това събитие, което ние ще обсъдим в два аспекта:

Първо, ще проследим процесите, чрез които цикълът на въплъщение достига своя край, разбран като пълна интеграция между душата и личността. Ще се спрем по-подробно на:

- а) значението на интеграцията;
- б) умственото състояние на душата;
- в) унищожаването на личностните мисъл-форми.

Второ: ще разгледаме резултатите от това събитие:

а) работата на ученика в ашрама на Учителя;

б) методите, чрез които освободеният ученик може да създаде тяло за контакт с физическия план и за служене в трите свята - вече не по Закона на Необходимостта, а по Закона на Служенето, както го разбират посветените.

Вероятно сте обърнали внимание, че дотук обсъждахме факта на смъртта от гледна точка на начина, по който тя засяга физическото тяло (най-познатото събитие), както и астралната и менталната обвивки - тези съвкупности от обусловени енергии, с които ние обективно не сме толкова добре запознати, но съществуването на които се признава от психологията и които, както ние предполагаме, се разлагат и изчезват след смъртта на физическото тяло. Питам се обаче дали сте осъзнали, че главният аспект на смъртта, който в крайна сметка засяга човешкото същество, е смъртта на личността? Тук не прибягвам до абстрактните термини, които повечето езотеристи използват в опита си да разяснят процеса на лишаване от качества на личностното „аз“. Те говорят за „унищожение“ на едно или друго качество, за абсолютно потискане на низшето „аз“ и т. н. Аз обаче имам предвид буквалното разрушаване, разтваряне, разсейване и крайно разпадане на това любимо и добре познато ни *лично* „аз“.

Запомнете, животът на личността минава през три етапа:

1. Тя бавно и постепенно се формира в течение на дълъг период от време. През много цикли на въплъщение човек все още не е личност. Той просто е член на масата.

2. Съзнателно отъждествяване на душата с личността на този етап практически няма. Скритият в обвивките аспект на душата дълго е доминиран от живота на тези обвивки и проявява своето присъствие само чрез т. нар. „глас на съвестта“. С течение на времето обаче активният интелектуален живот на човека постепенно се подкрепя и координира от енергията, излъчвана от познавателните венчелистчета на егоичния лотос, или от интелектуално възприемчивата природа на душата на нейния собствен план. Това в крайна сметка довежда до интеграция на трите нисши обвивки в едно функционално цяло. Тогава човекът става личност.

3. Личностният живот на така координирания индивид се разгръща в продължение на многобройни въплъщения и също се дели на три фази:

а) фаза на доминантно агресивен личностен живот, принципно обусловен от лъчевия тип на личността, която е егоистична по природа и е много индивидуалистична.

б) Междинна фаза, когато бушува конфликт между душата и личността. Душата започва да търси освобождение от формата и в крайна сметка личността става зависима от жизненото начало, диктувано от душата. Иначе казано, избухва конфликт между лъча на душата и този на личността и се разгаря война между двата фокусирани аспекта на енергията. Този конфликт завършва при третото посвещение.

в) Контрол на душата - това е последната фаза, която води до разрушаване и смърт на личността. Тази смърт започва, когато личността, или „*Стражът на Прага*“ се изправи пред Ангела на Присъствието. Тогава светлината на слънчевия Ангел затъмнява светлината на материята.

Фазата на „контрол“ е обусловена от пълното отъждествяване на личността с душата; това е процес, противоположен на предишното отъждествяване на душата с личността. Именно това имаме предвид, когато говорим за интеграцията между тях; сега те двете стават едно. Именно тази фаза е имал предвид Св. Павел, когато е говорел в „Посланието към ефесяните“ за Христос, който „от две създал в себе самия един нов човек“. Тази фаза е характерна за крайните етапи от Пътя на Изпитанията (когато работата започва съзнателно) и завършва на Пътя на Ученичеството; тя отразява дейността на практическия и успешен служител; именно в нея целият фокус и смисъл на живота е посветен на изпълнението на йерархичните намерения. Човекът започва да работи на равнища и от равнища, които не са включени в

трите свята на обикновената еволюция, но въпреки това оказват своето въздействие с оглед на планираните си цели в тези три свята.

Значение на интеграцията

Повечето учители и стремящи се поставят акцента върху интеграцията на личността и нейната правилна ориентация в посока на духовните ценности. През ранните етапи това наистина е правилно. Интеграцията на умствената способност, емоционалната природа и мозъка е главната характеристика на всички напреднали човешки същества - лоши и много лоши, добри и много добри. Това обаче още не е показател за духовен живот, а често за обратното. Един „Хитлер”, или едно амбициозно лице с дълбоко егоистичен и ориентиран към жестокост живот е личност, надарена с всички качества на ума, насочен към зли цели; с така устроена емоционална природа, която не препятства осъществяването на тези егоистични намерения; с високоорганизиран и мощен мозък, възприемчив към плановете и методите на тези два проводника, които изпълняват повелите на личността.

Трябва да подчертаем, че повечето хора не са личности, колкото и разпалено да говорят те за своите „личности”. Началната цел за повечето кандидати и изучаващи е да интегрират нисшия троичен човек, за да станат функциониращи личности, а по-късно - функциониращи души; целта на усилията им е да постигнат съзнателен личностен фокус, като избягнат при това цикъла на възплъщения, в които личността се ориентира към низки и егоистични цели. По-напредналите изучаващи се насочват към постигане на още по-висока интеграция на душата и личността като стъпало към онази окончателна интеграция, която възплътява най-висшия аспект - този на монадния живот.

Днес в света има много истински интегрирани личности, които (доколкото са постигнали сливане на душата с личността) могат да тръгнат по Пътя на Приетия Ученик. Това е най-обнадеждащото развитие (само да можехте да разберете неговите последствия и значение) и сега възниква въпросът как онези, които все още се намират в процес на преориентация, могат да развият адекватна интеграция на личността. Те никога няма да постигнат това, ако надценяват или подценяват своите възможности. Мнозина са склонни да смятат себе си за личности по силата на вроденото си своеволие или доколкото изучават окултизма. Те забравят, че окултистът търси скритото, а в техния случай - онази дълбока интегрираща нишка, която позволява да се съединят трите тела и с това истински да се заслужи името „личност”. Макар някои от тях да не са в състояние да станат личности през този си живот, те могат да развият ментално разбиране за нейните възможности и природа и да запомнят, че *„както човек мисли в сърцето си, такъв е и той самият”*. Това не е загуба на време, а необходим процес, *през който са минали всички Членове на Йерархията*.

Теоретично изучаване плюс медитация - това са двата фактора, които ще помогнат на всички стремящи се да постигнат необходимата интеграция и съответен живот на служене. Чрез тях кандидатът ще може да провери както своята степен на интеграция, така и предизвиканото от нея качество на служене. Ако стремящите се внимателно проучеха своя физически живот, те биха открили, че или автоматично следват общоприетите житейски представи за добротворчество и вежливост; или че действат от емоционални подбуди, доколкото обичат да помагат, да бъдат харесвани и да облекчават страданията (поради болка и дискомфорт при вида на нещастieto); или пък вярват, че следват стъпките на Христа, който е вървял, правейки добро; или, накрая, че следват естествена, дълбоко притаена жизнена тенденция. Последното е най-обнадеждащо и кулминационно разкритие.

Когато физическата и емоционалната фази на интеграцията завършат, стремящите се ще открият, че следващият етап е този на съзнателното и разумно служене. Отначало то е мотивирано от състраданието, после от убедеността във важността на тази дейност, след това от конкретната духовна ползност, впоследствие от покорното следване примера на Йерархията и накрая - от активността на качеството Чиста Любов, която се проявява все отчетливо в съответствие с растящата интеграция между душата и личността. Всички тези

мотивационни степени са правилни когато са навременни и ако служат като фактор на развитието през времето, когато следващата по-висока фаза все още остава неопределена и неясна. Ако преминаваният етап изкуствено се удължава, макар че вече ясно се вижда следващата фаза, неговите импулси стават неправилни. Помислете над това. Ще ви бъде полезно да осъзнаете истинското значение на тези различни фази, чиято последователна смяна е подчинена на еволюционния закон.

Така очертаните стъпки по пътя на интеграцията водят до онзи кулминационен етап, когато личността - обогатена с опит, мощна в израза си, преориентирана и устремена - се превръща в посредник на духовния живот между Йерархията и Човечеството. И отново - помислете над това.

Умственото състояние на душата

Нека се запитаме каква е нагласата на душата в нейната собствена сфера докато всички тези фази, етапи и процеси протичат в живота на личността? Разглеждането на този въпрос предполага преди всичко признаване на трите аспекта на ума, пребиваващи на менталния план:

1. *Нисшият конкретен ум* е мисловна нагласа, поддържана от малък аспект на душата, който преди това се е „спуснал“ в проявление по време на индивидуализацията. В течение на дългия цикъл от въплъщения той е ставал все по-чувствителен към осенящото „АЗ“, което казва на своя въплътен аспект: „Прониквайки в цялата тази вселена с частица от себе си, аз оставам“. Привлечена от това осенящо и „оставащо АЗ“, една малка частица се устремява обратно към своя първоизточник.

2. *„Синът на ума“* е душа, продукт на Универсалния Ум, мислещо, възприемащо, различаващо и анализиращо Тъждество, или духовна Същност. Този аспект на Единния живот се характеризира с чист ум, чист разсъдък, чиста любов и чиста воля. Това е „Повелителя на жертвата“, който (благодарение на опита си във въплъщение, интеграцията и изявата) е приел задачата за избавление на материята и въздигане на субстанцията в Небесата! Това са тривиални древни истини, но за вас те си остават само теория. Вие можете да проверите тяхната теоретична природа, като се запитате: какво правя аз като душа (ако въобще функционирам като душа), за да извия моя материален аспект - моите три проводника и субстанцията, от която те са направени - към висшите планове на проявление?

3. *Висшият абстрактен ум* е за душата същото, което е нисшият аспект на душата (въплътена във венчелистчетата на знанието) за конкретния ум. Този абстрактен ум от своя страна е нисшият аспект на Духовната Триада. Щом се осъществи интеграцията между личността и душата, тогава последната - в собственото си тяло и природа и на своя собствен план - може да започне да работи за по-висока интеграция или връзка, която накрая трябва да се установи между нея и Духовната Триада. Постиженията на по-ниско равнище винаги предоставят възможност за постижения от по-висш характер. Не може да има истинско висше постижение докато, крачка по крачка, нисшият отразен аспект не бъде усвоен, използван и приет като инструмент за постигане на още по-голяма активност.

Умствената нагласа на душата по време на процесите на нисша интеграция накратко могат да се обобщят така:

1. Състояние на пълно равнодушие през ранните етапи на цикъла на Въплъщение. Нейният т. нар. „внедрен аспект“ е изцяло адекватен на бавната, скучна, досадна и отегчителна задача за развитие на телата и техните характеристики, за придобиване на горчив опит в условията на слепота и невежество. Този период е най-дългият и през всичкото това време душата живее със собствените си жизнени интереси на своето равнище на опит, под своя лъч и под влияние на Учителя, който в крайна сметка ще ръководи мисленето (чрез открито възприеманите впечатления) на развиващата се личност. Тази сфера или съвкупност от души е наричана от християните Царство Божие, а от окултистите - духовна Йерархия на

нашата планета. Помнете също така, че целта на техния съвкупен живот е да съдействат за осъществяване в съзнанието на духовната поляризация на планетарния живот.

2. Създадените и развити в хода на еволюцията три проводника придобиват високо качество и техните вибрации стават достатъчно мощни, за да привлекат част от вниманието на заетата душа. Първата реакция е *раздразнението*. Окултното раздразнение не е познатата на хората сърдита раздразнителност, а е отклик спрямо контакта - отклик, който не задоволява. Иначе казано, възниква напрежение. Вие по-добре ще разберете значението на това твърдение, ако научите, че последните окови, които Учителя отхвърля, са тези на раздразнението. Личността вече не привлича вниманието; като следствие напрежението изчезва и не остава нищо, освен чистият канал за протичане на духовната енергия. Раздразнителността, така като вие я разбирате, е налице, когато вашето лично своеволие, представата за себе си, вашите идеи и планове се разрушават от тези на друго лице. Това не е посочената форма на раздразнение, от която освобождава Учителя.

Втората реакция е свързана с процес на медитация, или с генерирането на мощ, която по-късно ще се използва в трите свята за усилване на душевната енергия във форма и създаване на населено с мисъл-форми поле на знание, в което по-късно личността ще се осмели да навлезе. Затова душата се готви за собствената си преориентация към живота и своето проявление в трите свята, а не за натрупване на жизнен опит.

3. Когато личността стане доминираща, душата внася нов фактор в живота на своето отражение - въплътената душа. Тя мобилизира и фокусира енергията на душевния лъч и чрез волеви акт я привежда в пряк контакт с лъча на личността. Това оказва рефлексивно въздействие върху лъчите на троичния нисш човек, като ги стимулира и пробужда и определя етерното тяло по такъв начин, че центровете, чрез който прониква лъчът на личността, и теменният център, който откликва на лъча на душата, да станат по-активни. Центърът аджна, чрез който работи личността, също повишава своята активност, от което следват две събития:

а) Животът на личността става все по-могъщ и човекът се развива като ярко изразен и активен индивид.

б) Теменният център започва да въздейства както върху центъра аджна, така (бавно и постепенно) и върху центъра в основата на гръбнака. Свободната воля расте успоредно с всички останали качества.

4. Душата сега се намира във фаза, която езотерично се нарича „процес на поврат“. Неговите отражения в трите свята предизвикват голям интерес; случват се три неща:

а) нисшият конкретен ум се открива за просветляващото въздействие на душата;

б) енергията на лъча на душата все по-мощно нахлува в личността, като усилва нейния конфликт;

в) движението на човека по зодиака от Овен през Риби към Телец обръща посоката си и той започва да се движи обратно на часовниковата стрелка.

Всички тези фактори предизвикват остър конфликт по Пътя на Изпитанията, който се усилва, когато човек встъпи по Пътя на Ученичеството. Силата на някога доминиращата, а сега доминирана личност е такава, че поражда интензивна кармична дейност. Събитията и обстоятелствата бързо и безжалостно се натрупват в жизнения опит на ученика. Неговото обкръжение в трите свята става от най-високо качество; преживяванията му се колебаят между крайностите; той много бързо изплаща кармичните си задължения и изтърпява наказанията за миналите си грешки.

А междуременно едно въплъщение се сменя от друго и познатият процес на смъртта продължава да служи за разделителна линия между поредните цикли на жизнен опит. Всичките три смърти обаче - физическата, астралната и менталната - протичат при постоянно

пробуждащо се осъзнаване, дължащо се на развитието на нисшия ум; човекът вече не се носи (спящ и незнаещ) по течението, изолиран от своите етерни, астрални и ментални проводници, а всяко разделяне с тях вече се превръща в събитие, аналогично на физическата смърт.

Накрая идва времето, когато ученикът започва с вещина и умение да се оттегля от различните си проводници - той умира по свое решение и в пълно съзнание. Душата му твърдо поема контрола, след което ученикът навлиза в смъртта чрез акт на душевна воля, отлично знаейки какво прави.

Унищожаване на личностните мисъл-форми

При обсъждането на тази тема, която ще изложим съвсем накратко, трябва да бъдат разбрани два момента:

1. Че разглеждаме единствено идеята, намираща се в ума на душата, и имаме работа с базов факт на илюзиите, които са контролирали целия цикъл на възплъщението и така са държали душата в затвора на формата. Личността предоставя на душата две неща:

а) Възможност за отъждествяване на душата с формата; това се осъзнава преди всичко от душата, когато личността започне да реагира спрямо зачатъците на реалната интеграция.

б) възможност за посвещение.

2. Че отстраняването на мисъл-формите на личността, което се достига при третото посвещение, е велико посвещение на душата в нейния собствен план. Именно затова третото посвещение се приема за първо главно посвещение, доколкото двете предишни оказват много слабо въздействие върху душата и засягат само възплътената душа, която е „фрагмент“ от цялата.

Тези факти са недостатъчно осъзнати и на тях рядко се акцентира в публикуваната досега литература; в нея ударението се поставя върху посвещенията, които въздействат на ученика в трите свята. Аз обаче разглеждам посвещенията конкретно, отчитайки дали те въздействат (или не) на душата, която осеня своето отражение - личността в трите свята. Затова горепосочените детайли имат малко значение за средния читател.

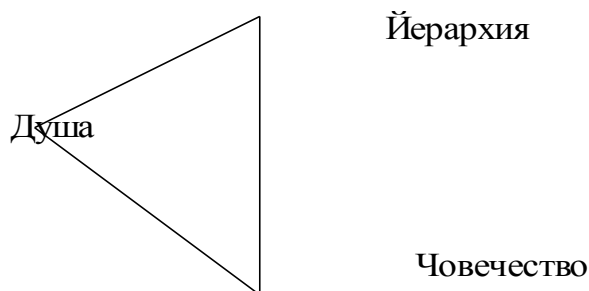
От гледна точка на личностното „аз“, което разглежда себе си като „Страж на Прага“, нагласата на ума е неадекватно описана като състояние на пълно изчезване в светлината на душата; трансмутираната от Ангела слава на Присъствието е толкова сияйна, че личността с нейните претенции и копнежи напълно изчезва. Не остава нищо, освен черупката, опаковката и инструментът, чрез който слънчевата светлина може да прониква в помощ на човечеството. Това е частично вярно, но в крайна сметка е само опит на човека да изрази с думи трансмутиращият и преобразяващ ефект на третото посвещение, който не може да бъде описан.

Много по-труден е моят сегашен опит да обрисувам нагласата и реакциите на душата - на единното „АЗ“, на Учителя в сърцето - когато тя осъзнае изумителния факт на своето същностно освобождение и веднъж завинаги разбере, че повече не е в състояние да откликва на нисшите вибрации на трите свята, предавани ѝ от нейния инструмент за контакт, от личностната форма, която също става неспособна за такова предаване.

Осъзнала и приела това, душата скоро разбира, че така достигнатата свобода носи свои специфични изисквания:

1. За служене в трите свята, толкова познати и вече окончателно надминати.
2. За осенящо чувство на любов, отправяно към всички, които все още търсят освобождението.

3. За признаване на същностния триъгълник, който сега става център за умозрителния живот на душата.

Така душата започва да вибрира между двете точки или двойки противоположности и да действа като център за призив и пробуждащо напомняне.

Нито едно от изброените осъзнавания не може да бъде регистрирано в мозъка (в ума) на просветлената личност. Теоретично е възможно тя смътно да чувства потенциални възможности, но съзнанието ѝ вече не е това на ученик, който служи в трите свята и използва ума, емоционалното и физическото си тяло, за да изпълни възможно най-добре указанията и повелите на Йерархията. То е изчезнало заедно със смъртта на личностното съзнание. Сега последното се е превърнало в съзнание на самата душа, познала неразделността, инстинктивно активна, духовно обсебена от плановете на Царството Божие и напълно освободена както от съблазни, така и от най-незначителния контрол на материята-форма; душата обаче все още откликва на енергията на субстанцията и е потопена в нея, а висшето ѝ съответствие продължава да функционира на различните нива (будхично, атмично, монадно и логоично) на Космичния физически план.

Какво трябва да се случи, за да стане животът на душата пълен, съвършен и толкова всеобхватен, че трите свята да бъдат част от сферата му на осведоменост и от полето му на служене? Единственият начин, по който мога да ви обясня какво душата трябва да прави след третото посвещение, е да обединя всичко в два пункта:

Първо: душата става съзнателен творец, доколкото третият ѝ аспект (разбит и усвоен чрез опита на дългия цикъл от въплъщения в трите свята) е достигнал точката на съвършена активност. Енергията на венчелистчетата на знанието и енергията на венчелистчетата на любовта вече са толкова активно обединени, че две от вътрешните венчелистчета, които досега са обвивали скъпоценността в лотоса, вече не представляват було за нея. Говоря, разбира се, символично. Благодарение на това събитие, смъртта (отстраняването) на личността е първата активност в драмата на съзнателното творение, като личността се заменя от първата форма, създадена от душата. Така се създава инструмент за служене в трите свята, който обаче все още е лишен от живот, желания, амбиции и от собствена сила на мисълта. Той е само обвивка на субстанцията (оживотворявана от енергията на душата), която е *приспособена* към епохата, расата и околните условия, в които съзидаващата душа решава да работи. Обмислете това положение, като обърнете внимание на думата „приспособена“.

Второ: душата се подготвя за предстоящото четвърто посвещение. Това като цяло е монаден опит, завършващ с разрушаване на душевния проводник, или каузалното тяло; така (чрез антакарана) се установява пряка връзка между монадата на нейния собствен план и новосъздадената личност.

Тези два пункта се излагат за първи път в логичната им взаимовръзка; различните намеци обаче вече бяха подготвили почвата за възприемането им като окултни факти. Също така беше дадена информация за майявирупа, чрез която Учителя работи и контактува с трите свята и която Той целенасочено създава за Своите задачи и планове. Тази конкретна замяна на личността може да бъде извършена само когато старата личност (организирана и развита през многото цикли на прераждания) бъде оттеглена. Предпочитам определението „оттеглена“ пред понятието „разрушена“. *Структурата* по време на оттеглянето остава, но нейният обособен живот си е заминал.

Ако размислите над това, ще видите, че сега се открива възможност за най-пълна интеграция. Личностният живот е абсорбиран; личностната форма все още остава, но вече не притежава реален собствен живот. Това означава, че тя вече може да стане приемник на енергиите и силите, прилагани от посветения или Учителя за изпълнение на работата по спасяване на човечеството. На изучаващия ще му бъде от полза да прегледа трите „явления на Христа, споменати в Евангелието.

1. Неговото преобразено явление става на Планината на Преображението. В този епизод символично се описва сияещата душа, както и трите опустели тела на личността и се намеква за бъдещото построяване на проводника за проявление. Св. Петър Казва: „Господи! Позволи ни да направим тук три колиби...“ или шатри.

2. Неговото явление пред съда на Пилат, символизиращо самата истина (безмълвна, но присъстваща); то е отхвърлено от света на хората, но бива признато от Йерархията.

3. Неговото лъчезарно явление след посвещението на възкръсването. Той се появява:

а) на жената при гроба, с което символизира Своя контакт с Човечеството;

б) на двамата ученика на пътя за Емаус, с което символизира Своя контакт с Йерархията;

в) на дванадесетте ученика в горната стая, с което символизира Своя контакт със Съвета на Повелителя на света в Шамбала.

Това илюстрира за вас фактическата природа на резултатите, които споменах по-рано в моите инструкции. Ученикът, който е преодолял (в техническо и мистично отношение) властта на личността, вече е придобил т. нар. „свобода на Ашрама“; той може да се движи по желание сред своите събратя - ученици и посветени. В неговия вибрационен живот или качество няма да е останало нищо, което да нарушава живота в Ашрама; няма да има нищо, което да изисква „успокояващата намеса на учителя“, както това става през ранните етапи на ученичеството; нищо повече не може да попречи на тези висши контакти и сфери на влияние, които до този момент са били недостъпни за ученика поради натрапчивата намеса на неговата собствена личност.

ТРЕТА ЧАСТ

ОСНОВНИ ЗАКОНИ НА ЛЕЧИТЕЛСТВОТО

Завършихме два раздела от изкуството на лечителството, в които обобщено разгледахме причините за болестите, като отбелязахме, че те произхождат като цяло от три главни източника: от психичното състояние на пациента, от неговите кармични дългове и от условията, наложени му чрез груповите отношения - битови, национални и планетарни. След това се спряхме на някои основни изисквания за отношенията и подходите, които трябва да

се установят между учителя и пациента, и накрая разгледахме темата за смъртта от гледна точка на влиянието, което тя оказва върху трите преходни проводника, като подчертахме нейната божествена природа и конструктивната ѝ цел. Сега достигаме до раздела, в който накратко ни предстои да разгледаме *Законите* на лечителството и *Правилата*, които трябва да обуславят лечебния процес.

Открихме, че съществуват десет закона и шест правила. Десетият закон ще бъде твърде труден за разбиране; той разглежда едно жизнено начало, което засега не познаваме, и очертава монадната цел. Всяко окултно учение, което произлиза пряко от Йерархията, носи в себе си живото семе на бъдещото развитие. Така например в „*Тайната Доктрина*“ Елена Блаватска направи (под мое ръководство) попълни, лаконични и доста неопределени намеци за антакарана; така тя хвърли семето, което след като покълне, ще очертае изискванията към онези, които - достигайки висшите посвещения - се готвят да поемат по Пътя на Висшата Еволюция. По същия начин в десетия закон аз заложих семето за един все още далечно предстоящ подход към проблемите на Живота и Смъртта.

Тук ми се иска да напомня, че законът в действителност е следствие (ефект) от живота на една по-голяма същност, която подчинява и включва по-малките същности в жизнените си процеси. Той възплъщава формулираната цел и организираната воля на обгръщащия живот, в сравнение с които изразената цел и насочената воля на това, което е обхванато (обгърнато), са свършено безпомощни. Ти можеш да възразиш, братко мой, че това твърдение отрича свободната воля на индивидуалната единица, която се оказва обхваната или включена в по-голямото. Разбира се, това определено е насочено срещу аспекта на проявление във форма, който се осъзнава с предимство от човешкото същество. Затова даденото отношение на висшето или голямото, към нисшото или малкото в еднаква степен и без всякакво съмнение ще доминира и в крайна сметка ще обезсили малките закони от природата на формата, които сега хората наричат „природни закони“.

Душата, вътре във всички форми, се намира в състояние на война с тези форми; в нейния собствен цялостен живот тя е обусловена от висшите закони, които са закони на нейното специфично битие; душата им се подчинява и ги следва с готовност, без да проявява и най-малкото желание да постъпи иначе. Затова няма същностно нарушение на свободната воля на субекта; съпротива оказва само онова, което ние наричаме „не-аз“, т. е. вещественният аспект. Именно тук трябва да се търси основната причина за всяка болест.

Това, което хората наричат „природни закони“, отразява висшата фаза на божествения живот, възможна в първата слънчева система. Става дума предимно за закони, присъщи на жизнения аспект на формата и поради това носещи в себе си семената на смъртта. Законите на Душата, които подчиняват и обезсилват природните закони, са по-висши закони, на които човечеството (което сега е висше царство на природата) може да откликне; когато бъдат изпълнени, те ще увенчаят целта на втората слънчева система. Законите на самия живот в крайна сметка ще изместят Законите на Душата и напълно ще обезсилят Законите на Природата; тези закони ще характеризират третата слънчева система, т. е. последното лично проявление на слънчевия Логос, осъществено чрез седемте планетарни Логоса с техните различни форми и душевни проявления.

Три групи

Така получаваме три групи закони, които управляват проявлението на жизнената цел в нашата втора слънчева система - едната група е развита, втората се развива, а третата е латентна и сравнително неподвижна:

1. Закони на Природата - разделящи закони, които обуславят обособената природа на формите.
2. Закони на Душата - обединяващи закони на груповата цялостност.

3. Закони на Живота - динамични закони на самото Битие.

Сега ще разгледаме някои аспекти от Законите на Душата, доколкото те засягат целостта и дейността на душата във форма. Това трябва внимателно да се усвои. Болестта е нещо, което заплашва целостта или хармонията на формата, която вътрешният духовен човек е принуден да използва, за да установи контакт с трите свята, които образуват неговото обкръжение в съответното въплъщение. Десетте закона, които ще разгледаме, трябва да се приемат като десет спомагателни закона на фундаменталния *Закон за Същностната Цялостност*. Иначе казано, те представляват девет версии (или аспекта) на този единен закон и това трябва много внимателно да се обмисли. Истинският лечител трябва стриктно да съблюдава тези закони.

Шестте правила формулират приложението на тази достигната цялостност в условията и ситуациите, с които се сблъсква лечителят. Цялостността означава фокус, напрежение и проявление (едновременно осъзнати, съзнателно избрани и динамично приложени).

Изисквания към лечителя

В изложените от мен закони и правила са споменати някои от необходимите характеристики и изисквания към лечителя. Това са не само качества и нагласи, съществени за успешното прилагане на лечителското изкуство, но и показват защо досега на практика няма успешно или закономерно изцеляване на пациент в нито една от днешните лечителни школи. Ставали са изцеления, които аз бих нарекъл „случайни“, тъй като пациентът във всички случаи би оздравял, доколкото часът на неговото оттегляне не е настъпил. Целенасоченото и съзнателно лечителство, с пълно разбиране на извършваното, е ставало възможно само в случаите, когато лечителят е бил посветен от висока степен, следващ примера на Христа.

Нека сега да разгледаме необходимите качества и нагласи, които накратко ще изброя и коментирам:

1. *Способност да контактува и работи като душа. Изкуството на лечителя се състои в способността му да освободи душата*". Помислете какво означава тази способност. Намирайки се в непосредствен и съзнателен контакт със своята душа, лечителят може лесно да контактува и с душата на пациента.

2. *Способност да управлява духовната воля. Специфичният закон, който е включен в лечителния акт, „трябва да се приведе в действие чрез духовната воля*". Това изисква способност за контакт с Духовната Триада. За целта процесът на изграждане на антакарана трябва да е започнал.

3. *Способност да установява телепатична връзка. Лечителят трябва да разбира дълбоките емоционални и мисловни импулси*" на своя пациент.

4. *Способност да придобива точно знание. Изисква се той „да разбере как точно може да се постигне облекчение*". Това е най-важният пункт, който напълно се пренебрегва от т. нар. лечители, споделящи идеите на движения като Християнската наука и др. Изцелението не идва в резултат на шумни призиви към божественото, нито от простото излъчване на любов или от практикуването на неопределен мистицизъм. То е резултат от овладяването на точно знание за контакта, въздействието и призива, плюс разбиране за фи-ния апарат на етерния проводник.

5. *Способност да променя, преориентира и възвисява "съзнанието на пациента*. Лечителят трябва да „издигне вниманието (погледа на пациента) и да го насочи към душата". Това изискване поставя ограничения, тъй като в случай че пациентът не е достигнал еволюционния етап, от който да е в състояние да контактува със собствената си душа, работата на лечителя става безполезна. Затова сферата на действие на духовния лечител е строго ограничена в кръга на притежаващите вяра. Тя е „свидетелство за незримите неща", което е недостъпно за преобладаващото мнозинство. Вярата не е

пожелателно мислене или лелеяна надежда, а свидетелство за дълбока убеденост.

6. *Способност да насочва душевната енергия в необходимите области. „Тогава духовното (третото) око фокусира лечителната сила“.* Това предполага научна техника от страна на лечителя и правилно функциониране на механизма (в главата) за приемане и насочване на силата.

7. *Способност да притежава магнетична чистота и необходимото излъчване. Лечителят трябва да постигне магнетична чистота... и да придобие лъчисто сияние“.* Това включва голяма лична дисциплина във всекидневния живот и *навик* за чисто съществуване. Чистотата неизбежно и автоматично преминава в сияние.

8. *Способност да контролира активността на механизма в главата.* Истинският лечител трябва *„да обедини центровете в главата“*, т. е. да установи магнетична област вътре в нея, която се проявява или изразява чрез конкретно и ясно излъчване.

9. *Способност да владее собствените си центрове.* Лечителят трябва *„да концентрира необходимата енергия в подходящия център“*. Центърът на пациента, разположен най-близо до мястото на физическото неразположение, трябва да стане възприемчив спрямо енергиите, изпращани към него от съответния му център в тялото на лечителя. Оттук става ясно колко много знания и контрол върху енергиите трябва да притежава истинският лечител.

10. *Способност да прилага както екзотерични, така и езотерични методи на лечение.* Лекуващият трябва да използва *методите на окултно лечение, без да пренебрегва и обикновената медицинска или хирургична помощ“*. Аз често подчертавам богодадената природа на експерименталната медицина - това важи както за съвременната медицина, така и за метафизичното лечение. Няма никаква необходимост да се вика духовен лечител в случай на счупени кости или при неразположения, които вече успешно се лекуват от ортодоксалната медицина. Общото морално и физическо състояние на пациента може ефективно да се подобри чрез методите на разумната хирургия и оздравителното медицинско обслужване. Така нареченият *метафизичен целител* често е склонен да игнорира това. Лечителите в крайна сметка ще се делят на две групи:

а) на специално обучени духовни целители;

б) на лечители с по-неразвита сила, но с достатъчно излъчване и магнетизъм, за да помагат в обикновения терапевтичен процес. Добре е, ако те работят под ръководството на духовен лечител.

11. *Способност да работи магнетично. „Така той ще може да влее жизнената си целебна сила в пациента“.* Лечителят постига това като научно координира своите възможности и ресурси, използвайки ръцете си за насочващи посредници. Така на пациента може да се помогне или като се облекчи болестта, или като тя бъде изострена дотолкова, че да предизвика смъртта му. Поради това отговорността на лечителя е голяма.

12. *Способност да работи с излъчване. „Така неговото присъствие може да подхрани живота в душата на пациента“.* Това също се осигурява чрез систематизирана координация, но излъчващият посредник вече е аурата, а не ръцете.

13. *Способност винаги да прилага принципа на пълното непричиняване на вреда. Методът, използван от Съвършения... е непричиняването на вреда“.* Това означава позитивна уравновесеност, всеобхватна гледна точка и божествено разбиране. А колко лечители притежават тези три качества, като същевременно работят с любов?

14. *Способност да контролира волята си и да въздейства чрез любов. Лекуващият... трябва да държи волята си в юзда“.* Това е едно от най-трудните за придобиване качества, защото волята на лечителя често е толкова твърдо насочена към изцеление, че усилията ѝ правят лечебния процес съвсем безполезен. От друга страна, сантименталното и мистично

желание на лечителя да обича пациента често обезсмисля всичките му усилия да държи волята си в юзда. Помни, братко мой, че духовната воля трябва да наподобява спокойно и дълбоко езеро на сила, необезпокоявано от проявите на енергията на любовта.

15. *Способност да овладява Закона на живота.* Тук може да се добави твърде малко, защото той може да се овладее само от онези, които са развили (или бързо развиват) съзнание за Духовната Триада - едно все още рядко срещано явление.

Сложността на тези изисквания не бива да ви обезсърчава. Тяхното изучаване ще набележи необходимите ориентири и цели за всички лечители в Новата Епоха. То също така ще обясни защо различните лечителски системи, практикувани сега по света (и особено в англо-американските страни), продължават да търпят видими неуспехи, независимо от шумните си претенции. Нито една от тях - ако се пазят точните и научно издържани отчети, каквито на практика не се правят - не е регистрирала нещо повече от най-незначителен процент „изцеления“, основани на чисто духовно лечителство (по-малко от едно на милион). Тези пациенти биха оздравели във всички случаи в съответния срок, дори и ако бяха предоставени на природата или на обикновената медицинска и хирургична наука.

Днес обаче духовната стимулация в света е толкова голяма и броят на тези, в които тя намира отклик, толкова бързо расте, че придвижването на голяма група хора от редовете на средното човечество напред по Пътя на Ученичеството е неизбежно. Това ще доведе през следващите 500 години до появата на много лечители, които до известна степен ще отговарят на изложените по-горе изисквания. Философските системи, следвани от някои мислителни школи (Християнска наука и др.), като цяло са правилни и прокламират същите фундаментални истини, които лежат в основата на всичко, което изложих дотук. Болестта обаче не може да бъде победена чрез проповядване на баналности, с призови към божественото или с издигане на абстрактни теории. Хората ще бъдат лекувани благодарение на способността на лечителя от Новата Епоха да проявява във всекидневното си *качеството божественост*, да пробужда душата в своя пациент, да бъде магнетично чист и чрез особения тип излъчвана енергия да стимулира пациента към самоизцеление (с помощта на вътрешните защитни механизми). Лечителят от Новата Епоха ще може лесно и грамотно да осъществява контакт:

1. Със собствената си душа.
2. С душата на пациента.
3. С особения тип енергия, която трябва да бъде открита в душевния или в личностния лъч на пациента.
4. С всеки свой център, използван като посредник за предаване на енергия към областта, която се управлява от аналогичен център в тялото на пациента.
5. С центъра в етерното тяло на пациента, който контролира областта, където е локализирана болестта.

Както виждате, това изисква големи технически познания. В допълнение лечителят трябва да притежава такова духовно възприятие, което да му позволява интуитивно да долавя „кармата на момента“ (езотерично казано) и да узнава дали изцелението е разрешено и осъществимо, или не. Подобно знание в момента не притежава нито един лечител в света, каквито и да са неговите претенции. И нека отново подчертая - това не е повод за обезсърчаване.

Това, което е истински необходимо и ще се осъществи в близките десетилетия, е че учениците (и много от хората с духовна ориентация) ще влязат в медицината и ще усвоят техниките на официалната медицинска наука, езотеричното знание за физическата анатомия и патологичните симптоми, както и ортодоксалните лекарствени средства и способности за лечение. Към това техническо знание и разбиране те постепенно ще прибавят известно езотерично обучение, след което (в своята професионална практика) те ще започнат да

съчетават придобитата езотерична и екзотерична мъдрост. Отначало това ще бъде чисто експериментална работа, но след натрупването на достатъчен приложен опит в тези две области от знанието, ще се появи новата медицинска наука, основана на два първостепенни фактора:

1. На натрупаното количество знание и информация за плътния физически проводник; плод на вековните усилия на учените, това знание в основата си е правилно и доказано.

2. На неотклонно растящото разбиране както за природата на етерното тяло и на центровете, така и за предаването и циркулацията на определени контролирани енергии.

Съчетаването на тези два аспекта на истината много ще се облекчи от повишаващата се чувствителност и почти ясновиждащото възприятие на разбиващото се човечество. Една от най-значимите последици от последната световна война е очертаващият се колосален ръст на човешката способност за нервна реакция. Подобна нервна възприемчивост днес е неестествена и последиците от нея са печални, тъй като нервният апарат на средния човек (т. е. нервната му система и лежащите в основата ѝ надиси) все още е неадекватен за предявяваните към него изисквания. Но времето ще изглади тези проблеми.

Както ортодоксалните медици, така и метафизичните лечители са склонни горещо да се отричат едни други, но като цяло първите са по-обективни и открити за сътрудничество, отколкото вторите. Професионалният лекар добре познава ограничеността на съвременните медицински постижения; за разлика от него т. нар. духовен целител днес не признава никакви граници и в това несъмнено е неговата слабост. Двете групи постепенно трябва да започнат да си сътрудничат, а не да си опонират. Те и двете има на какво да се научат една от друга; и двете трябва да признаят, че обхванатите от тях конкретни области на знанието са еднакво божествени като израз и равностойно доказват способността на човешкия ум да изследва, да регистрира, да открива и да формулира истината така, че и други да могат да се ползват от нея.

Трябва да е ясно, че и на двете групи им предстои да изминат дълъг път - едната пронизвайки в сферата на финото и неосезаемото (това се прави бързо), а другата - отказвайки се от неясните си абстракции и непрактични обобщения, за да се научи да разпознава *фактите* за обективното и осезаемото. Това засега не се прави и т. нар. метафизично лечителство продължава да се губи в словесна мъгла и облаци от високопарни твърдения.

Искреността на повечето от последователите на тези школи на мисълта не буди съмнение: техните мотиви по принцип са искрени и добри. Срещат се и комерсиално ориентирани лекари и метафизици, но те са малцинство. И в двете групи има шарлатани, както и себични, безскрупулни експлоататори на човека, но те са много рядко явление. Искрените и алтруистични изследователи от двете групи са бъдещата надежда на медицинската наука, призвана да посрещне нуждите на човечеството, което става все по-сетивно и субективно ориентирано.

ТРЕТО ПРАВИЛО:

Нека лечителят концентрира необходимата енергия в подходящия център. Нека това бъде центърът, който изпитва нужда. Нека те двата се синхронизират и заедно да увеличат силата. Така очакващата форма ще бъде уравновесена в своето функциониране. Така, при правилно ръководство, трите заедно ще лекуват.

Даденото правило предполага познание за центровете, а то все още е в зачатък. В повечето случаи единствено известно е местоположението на центъра и това е достатъчно, особено за необучения лечител. Прекалено подробните познания за разположението, състоянието и отзивчивостта на центъра всъщност ще пречат на начинаещия лечител, чието мислене ще се

насочва към подробностите на формата, като се отвлича от енергията и нейните движения.

Правилото изисква лечителят, след като е изравнил себе си с душата и „е взел под контрол“ душевната енергия (превърщайки се в канал за духовната сила), да насочи тази енергия към онзи свой център, който съответства на центъра, контролиращ областта на пациента, където се намира точката на триене. Ако заболяването е засегнало например стомаха или е свързано с черния дроб, лечителят ще трябва да насочи своята душевна енергия в центъра на слънчевия сплит, разположен в етерния гръбначен стълб. Ако пациентът страда от сърдечно или белодробно неразположение, лечителят ще използва сърдечния център, а за лечение на болести на дихателните пътища, гърлото, устната кухина и ушите, той ще задейства гърления център. Така два момента стават важни за самия лечител:

1. Той трябва максимално точно да познава собствената си точка на развитие, Която е показателна за неговата способност или неспособност да работи с някой или с всички центрове. За да използва който и да е от своите центрове за оздравителна работа, лечителят трябва да го е пробудил в някаква степен и да умее съзнателно, със силата на мисълта и под ръководството на волята, да фокусира енергията в избрания център. Това не изисква всички центрове да са пробудени и да функционират правилно, а означава (ако човек въобще има намерение да лекува), че той не бива да се ограничава с използването само на централните под диафрагмата и че с усилие на духовната воля неговата мисъл трябва да бъде канализирана към по-високите центрове. Много от стремящите се могат да правят това с по-голяма лекота, отколкото предполагат.

2. Натрупвайки енергия в някой свой център, преди да я насочи към необходимия център в тялото на пациента, лечителят трябва да се предпази от риска на превъзбудата. Това е много важно условие. Толкова много болести и физически проблеми при средните хора са локализирани в коремната област и изискват от лечителя постоянно използване на центъра на слънчевия сплит, че това може да го доведе до тежки състояния на свръхемоционалност и дори до остра астралност. Тогава той ще се превърне в жертва на собствените си добри намерения и на духовното си служене, тъй като последствията във всички случаи ще бъдат лоши; енергията е безлична сила, абсолютно безличен фактор. Чистотата на намеренията, безкористното служене и добрата воля не са сигурна защита, независимо от надеждите на сантименталните окултисти. Всъщност, постигането на тези желателни състояния само увеличава трудностите, защото енергията на душата ще нахлува с по-голяма сила. Осъзнаването на реалния риск, обективната оценка на Възможностите, научното и техническото разбиране на защитните мерки ще бъдат подсказани на лечителя към края на обучението. Засега опасността не е твърде голяма (поради неспособността на хората да придадат сила и ясна насоченост на мисълта си) и затова главната защитна мярка се състои в умението на лечителя устойчиво да удържа своето съзнание в теменния център, откъдето да насочва „погледа си“ към необходимия център. Получава се двойно фокусиране и лечителят трябва да се научи да го постига. Именно тук той прави разлика между процесите на излъчване и на магнетизиране. След като се постигне концентрация на душевната енергия в съответния център - благодарение на нейното насочване (чрез силата на мисълта) от главата, т. е. от седалището на душевната енергия, - процесът на излъчване завършва. Той е преминал през два етапа:

1. Душата е излъчила енергия към теменния център.

2. Лечителят насочва лъча на тази енергия от теменния към „необходимия център“, в който тя се фокусира и натрупва.

Между този необходим център и съответния център в тялото на пациента се установява състояние на синхронизация, постигнато не чрез изпращане на лечебен лъч към този център, а доколкото мощта на центъра на лечителя събужда отклик в центъра на пациента; той действа като магнит, който предизвиква определено излъчване у пациента. Това излъчване (езотерично казано) „разпалва“ точката на триене в поразената област и ако лечителят е

ясновиждащ, той получава възможност по-ясно да види локализацията на неразположението и така да постави по-точна диагноза. Духовният лечител обикновено изхожда от диагнозата на професионалния лекар, ако той самият не е такъв.

На този етап между лекуващия и лекувания се установява взаимодействие на етерно равнище. Енергиите на техните два синхронизирани центъра вече са свързани и лечителят трябва да реши дали терапията изисква отнемане или добавяне на енергия. Предстои му да си изясни дали центърът на пациента е превъзбуден и следователно трябва да се отнеме енергийният му излишък, или е налице намалена жизненост и енергията на центъра изисква съзнателно допълване и увеличаване.

Споменат е и трети подход, който е по-бавен, но на практика е пожелателен. Той включва постигане на такова енергийно равновесие между лечител и пациент, което да е в състояние да задържи лечебната енергия в областта на точката на триене и така да позволи на самата природа (без допълнителна помощ) да осъществи излекуването. Това става възможно само ако между пациента и лечителя е установена стабилна връзка. Тогава единствената задача на лекуващия ще бъде да поддържа това състояние устойчиво, като помага на пациента да повярва в скритите си сили и го поощрява към търпеливо очакване. Подобно лечение ще бъде по-трайно и няма да предизвика психичния шок, който често се появява в случай на рязко прибавяне или отнемане на енергия.

Както виждате, тук отбелязахме три начина, по които лечителят може да използва фокусираната в неговите центрове сила:

1. За отнемане на излишната енергия от превъзбудения център на лекувания.
2. За известно стимулиране на центрoвете на пациента.
3. За запазване състоянието на равновесие, при което може да се осъществи изцеление по естествен път.

В първия случай лечителят преднамерено увеличава мощта на натрупаната в съответния му център енергия, така че тя става изключително магнетична и изтегля излишъка от енергия, събран в центъра на пациента. Във втория случай лечителят изпраща силен лъч от своята енергия към съответния център в тялото на пациента; това е акт на излъчване и е много резултатен. В третия случай се установява взаимодействие, което запазва равновесието и осигурява устойчива и нормална активност на центъра, който контролира областта на неразположението.

Постепенно ще забележите доколко всички тези процеси (а те са сравнително прости, ако бъдат правилно разбрани) зависят от решението на лечителя. Точно тук може да се допусне грешка и всеки, който се опитва да работи по посочения от мен начин, трябва да бъде посъветван да се придвижва напред бавно и с необходимата предпазливост, дори ако това снижава ефективността на работата му или я прави безуспешна. По-добре е да не се постигне никакво въздействие върху състоянието на пациента, отколкото в резултат на едно неразумно решение (с мощта на нечия мисъл и с фокуса на нечия насоченост) да се ускори смъртта чрез Внезапно отнемане на и без това оскъдната жизнена енергия или чрез стимулиране на център, който Вече е превъзбуден и свръхактивен.

В крайна сметка, трите лечебни метода помагат на пациента като въздействат върху съответните му центрове и осигуряват тяхната балансирана и благотворна активност. Това се постига по-лесно при напредналия човек, отколкото при индивид, чиито главни центрове обикновено са пасивни и непробудени; по-вероятно е неговите неразположения да са причинени от някой от споменатите 21 по-малки центрове на тялото, отколкото от активността на един от седемте главни центрове. На такива пациенти по-бързо може да се помогне чрез ортодоксалната медицина и хирургия, отколкото чрез някакъв процес на духовно лечителство. Именно затова духовният целител едва сега придобива значение и

неговата дейност по принцип става възможна. Това е следствие от бързото духовно развитие на човечеството, което позволи на хората за първи път в значителна степен да се възползват от тези закони и правила.

Думите „*трите заедно*“ от последното изречение на Третото Правило означават, че съединената енергия на лечителя (т. е. фокусираната в теменния му център душевна енергия и тази на „необходимия център“) заедно с енергията на центъра, който контролира точката на триене в тялото на болния, са отговорни за изцелението, ако то е съдба на пациента.

ЗАКОН № 6

Когато строителните енергии на душата развият своята активност в тялото, резултатът ще бъде здраве, точно взаимодействие и правилна дейност. Ако строители са Лунните Повелители и тези, които работят под контрола на Луната и в услуга на низшето „аз“, резултатът ще бъде лошо здраве, болест и смърт.

Това е изключително интересен закон, който принципно разглежда някои общи причини, над които средният човек няма съзнателен контрол. Той окултно дава миниатюрна (микрокосмична) картина на вселенската (макрокосмична) ситуация и обхваща целия проблем за злото, болката и страданието - великите тайни на нашата малка планета, само в няколко фрази, наситени с колосален смислов заряд. Простотата на този велик естествен закон всъщност завоалира огромния мащаб на неговото действие. Той съвсем лаконично излага няколко неща, които аз ще изброя подред, тъй като разделянето на големите идеи на съставните им прости положения е най-добрият път към разбирането:

1. Когато душата контролира съответната форма, налице е добро здраве.
2. Душата е строителят на формата, съзидателната сила в проявление.
3. Това е вярно както за микрокосмоса, така и за макрокосмоса.
4. Резултат на това са целостността, правилното отношение и правилната дейност.
5. Когато не душата, а силите на природата на формата са контролиращи фактори, се появява лошото здраве.
6. Строители на формата са „лунните повелители“, т. е. физическите, астралните и менталните елементи.
7. В своята тройственост те образуват личността.
8. Те окултно се намират под ръководството на Луната, която е символ на формата и често е наричана „майка на формата“.
9. Идващото от Луната излъчване носи семената на болестта и смъртта, защото тя е „мъртва планета“.

Както виждате, всичко отново опира до източника на основната енергия, която контролира тялото. Макар че душата е източник на целия живот и съзнание, в течение на еони тя е преследвала една основна цел - да съхранява формата Жива и съзнателна докато тя достигне такъв еволюционен етап, че да стане (и да става във все по-голяма степен) полезен и пригоден инструмент, средство на душата за изява и служене. Тогава кармата определя качеството и природата на физическото тяло. То може да бъде здраво, ако с него не е злоупотребено в конкретния или в предишните животи, които предопределят даденото конкретно въплъщение, но може да бъде и болнаво, ако заплаща цената на някаква грешка. Доброто здраве не зависи задължително от съзнателния контакт с душата. Той може да предизвика и предизвиква добро здраве, но при повечето обикновени хора това зависи главно от живота и намеренията на личността - в сегашния живот и в предишните. Душата може да оказва реална помощ, но не преди волята на личността да се е насочила към духовно развитие и по-чист живот.

Даденият закон отразява и базовата връзка, която превръща троичната форма на човека в съставна част от макрокосмичното цяло. Всички форми във всички царства са построени от *лунните повелители* под въздействие на импулса, излъчван от планетарния Логос, който работи в сътрудничество с Духа на Земята; физическото, астралното и менталното тела се формират от съвкупността на трите типа енергизирана субстанция, оформяна от лунните повелители. Връзката на планетарния Логос с този Дух на Земята е връзка на еволюционно Същество с инволюционна същност; то е отражение в трите свята (изкривено под влияние на илюзиите) на връзката между душата и личностния елементал. За учителя е много полезно да осъзнае, че въздействайки Върху болестта, той на практика се сблъсква с инволюционните животи и се опитва да работи с елементалите. Естествената тенденция на тези намиращи се на инволюционната дъга елементални животи е да блокират и осуетят неговите лечителски усилия и тези на душата; такъв е за тях пътят на еволюцията и именно той в крайна сметка ще ги изведе на еволюционната дъга.

Когато в хода на еволюцията душата успее да вземе съзнателен контрол във и над формата и да създаде проводник, адекватен на своите духовни потребности, това ще се дължи на обстоятелството, че елементалите, от които е образуван личностният елементал, ще са достигнали до онази точка в своето развитие, когато ще са готови да тръгнат по пътя на завръщането. Работата на душата никога не е чисто егоистична, насочена само към получаване на средство за израз в трите свята, както може да се стори на повърхностния мислител. От гледна точка на душата това не е приоритетна, а необходима активност, която включва и жертвена работа по спасяване на субстанцията и подтиква еволюцията на материята. Както посочва *„Древният Коментар“*: „Майката (субстанцията-материя) се спасява, като ражда Сина (Вътрешния Христос, духовното съзнание)“. Това е вярно както за макрокосмоса, така и за микрокосмоса.

В това се крие тайната на страданията и смъртта, проявени на нашата планета. Планетарният ни Логос (ако разглеждаме истината от гледна точка на макрокосмоса) е един от „несвършените Богове“, описани в *„Тайната Доктрина“*; той е свършен само за нашето човешко разбиране, т. е. през призмата на единицата, която е съставна част на едно от царствата, образуващи Неговото тяло на проявление. Истинско равновесие между духа и материята все още няма, макар че точката на баланс вече е много близо; инволюционните сили продължават да са твърде влиятелни и дейността на духовните енергии все още се осуетява, макар и в много по-малка степен в сравнение с предишната човешка история; едва идващата след нас велика човешка раса ще стане свидетел на времето, когато точката на равновесие ще бъде достигната и ще настъпи т. нар. *златен век*. Свойствените за планетата (а следователно и за индивида) точки на триене тогава ще бъдат много по-малко, като областите на разстройство и безполезна активност постепенно ще изчезнат. Това ще може да се види до голяма степен проявено в тялото на напредналия човек или посветения в течение на дълги периоди от неговите въплъщения. Такива паралелни съответствия като правило са верни.

Този закон ни разкрива една чудесна, пропита с надежда картина, особено ако даденостите на днешния свят бъдат сравнени с условията от предишните столетия. Съзнанието на човека е повсеместно пробудено; най-неразвитите доскоро раси вече получават образование, което по необходимост включва отваряне на ума; добрата воля се разглежда като необходимо условие за световното развитие и хората откриват, че „никой не живее за себе си“ - нито индивидът, нито нацията; те разбират, че обикновеният здрав разум и мъдрост изискват непрекъснато подобрене на условията за живот на всички хора. Това е нова нагласа и свеж, много обнадеждаващ подход. Хората се учат да се разбират и опознават; нациите установяват по-тесен контакт една с друга; държавни дейци от различни страни обединяват усилията си и съвместно решават световния проблем за подобряване Жизнените условия на хората; мисълта расте навсякъде, прави се оценка и се води борба за свобода и истински ценности. Какво е всичко това, ако не усилие на душата на човечеството за отстраняване на болестта и

върщане на здравето в поразените области, като се унищожат точките на триене? Не е ли това същото, което духовният човек в случай на болест се старее да направи със своето тяло, и не е ли точно това, което лечителят му помага да постигне?

„Лунните повелители“ и силите на субстанцията ще трябва в крайна сметка да отстъпят пред енергията на душата (и са подпомагани за това), все едно дали става дума за макрокосмични или за микрокосмични сили.

Изучаващите често са озадачени от твърдението, че плътното физическо тяло не е *начало*. Елена Блаватска особено подчертава този факт, но хората са склонни да предполагат (освен ако не са разпалени теософи), че тя греша или дори че преднамерено заблуждава читателите. Наистина, природата на началата е един от слабо разбраните пунктове и едва след като човек си изясни какво всъщност означава начало, той ще може да оцени красотата и точността на това изявление. И така, какво да разбираме под „начало“? Начало е това, което (макроекосмично казано) се развива върху всеки от нашите седем плана, т. е. върху седемте подплана на космичния физически план. Това е зародишът или семето на всеки подплан, което въплъщава някакъв аспект от божествено развиващото се съзнание; това е нещото, което е фундаментално свързано с някаква форма на сетивност; това е факторът, на който телата (в хода на своето развитие) се оказват способни да се отзоват. Началото, това е зародишът на осведоменост, побрал в себе си целия потенциал на пълното съзнание при определено равнище на божествената активност. Това е нещото, което прави възможно познанието и съзнателния отклик спрямо околната среда, и което означава последователна и „разгръщаща се“ сетивна активност, кулминираща във възможното и неизбежно божествено разбиране.

Физическото тяло и в по-малка степен астралното и менталното, са автоматични в своята активност като аспекти на божествения апарат за отклик, т. е. на механизма, който позволява на Небесния Човек, на планетарния Логос и на духовния човек да регистрират съзнателния си отклик спрямо това, с което те съгласно божествения план трябва да влязат в контакт. Сега физическото тяло е единственото, което вече е толкова добре развито, че за него в нашата планетна схема няма по-нататъшно еволюционно развитие, с изключение на това, което може да изиска от него духовният човек; повечето изменения се осъществяват в етерното, а не в плътното физическо тяло. Това е факт от първостепенна важност, който все още слабо се осъзнава.

Плътното физическо тяло е достигнало своята висока точка на развитие и интереси (като ментално внимание и йерархично действие) в предишната слънчева система. Тогава то е изчерпвало божествената цел на еволюционния процес. Човечеството днес трудно осъзнава това. За мен е невъзможно, а и нежелателно да посочвам еволюционните етапи, през които е преминал този божествен механизъм при подготовката си за задачата, която му предстои да решава в сегашната слънчева система. В даденото божествено въплъщение на нашия планетарен Логос (чрез посредничеството на тази малка планета - Земята), физическото тяло *не е цел, а* само нещо, което обективно съществува и трябва да бъде прието, адаптирано и включено в общия еволюционен план. Този план изцяло е свързан със съзнанието, физическото тяло е просто проводник (нито повече, нито по-малко) на съзнанието във физически план, а акцентът на вниманието се поставя върху етерното тяло като израз на по-фините проводници и тяхното състояние на въплътено съзнание, физическото тяло е важно, доколкото трябва да дава подслон на механизмите за всеки вид съзнателен отклик - от този на най-нисшия тип човешко същество, до онзи, който включва съзнание на посветен от трета степен. Телата и формите на вътрешния съзнателен живот при трите дочовешки царства се сблъскват с аналогичен, но по-лек за решаване проблем. Тук аз разглеждам само човешкото физическо тяло, което не е начало, доколкото в никакъв случай не се явява цел; то не е семе или зародиш на каквото и да било. Всякакви промени вътре във физическото тяло са вторични спрямо целта за съзнателен отклик към откровението на една възникваща божественост. Почувствах необходимост да подчертая това поради хаоса, който съществува в умовете на хората по този въпрос.

Нека обобщим: физическото тяло не е начало; то не е основен обект на внимание за стремящия се; то автоматично откликва на бавно разгръщащото се съзнание във всички царства на природата; то постоянно остава нещото, над което се работи, без да притежава собствено вродено влияние; то не е важно за активния процес, доколкото е приемник, а не инициатор на активност. Важно е разкриващото се съзнание, откликът на вътрешния духовен човек спрямо живота, обстоятелствата, събитията и обкръжението, физическото тяло просто се отзовава. Когато то по погрешка стане обект на внимание, се отбелязва регрес. Ето защо всяко задълбочено внимание, отделяно на физическите дисциплини, на Вегетарианството, диетата и постите, както и на съвременните видове (т. нар.) ментално и божествено лечителство, е нежелателно и не съответства на заложения план. Затова прекаленото Внимание и акцент Върху физическото тяло са реакционни и напомнят обожествяването на „златния телец“ от синовете на Израил; това е връщане към нещо, което някога е било важно, но днес трябва да премине под прага на съзнанието.

Разгледах този въпрос именно тук, защото Закон № 7 спира вниманието върху ендокринните жлези и нашето приближаване към тази тема трябва да става от правилната гледна точка. Жлезите с вътрешна секреция са осезаема част от физическото тяло и следователно са елемент от онова сътворено проявление, което не се разглежда като начало. Те обаче са действени и могъщи и не могат да бъдат игнорирани. Същественото тук е изучаващите да разглеждат жлезите като следствия, а не като причини за събитията, условията и състоянията на тялото, *физическото тяло* - независимо от това, в което могат да вярват и да твърдят неговите жертви - *винаги е обусловено от вътрешни причини; то самото никога не е причина*. В тази слънчева система и на нашата планета то действа автоматично и се подбужда от причини, породени във вътрешните планове или от действието на душата. Отбележете си важността на това твърдение. Физическото тяло не притежава истински собствен живот, а в дадения цикъл просто откликва на импулси, излъчвани от другаде. Неговото постижение и триумф е в това, че е успяло да стане автомат. Ако сте в състояние да разберете това правилно, можем да преминем безопасно към разглеждане на Закон № 7 и на Четвъртото Правило.

ЗАКОН № 7:

Ако животът (или енергията) протича безпрепятствено и в правилната посока на своето предназначение (към съответната жлеза), телесната форма откликва и болестта изчезва.

Един от интересните моменти, който изучаващият трябва да си отбележи, е *доктрината за посредниците*, представяна в цялата си широта и разглеждана като фактор от първостепенно значение във всяко окултно учение. Макар и неправилно тълкувана, тя е подчертана и в християнското учение за Христа, което Го представя като посредник между гневния Бог и жалкото невежо човечество. Това в никакъв случай не отразява истинската цел на Неговото идване и работа на Земята, обаче тук аз няма да се задълбочавам в техния истински смисъл, тъй като съм разглеждал тази тема на друго място във връзка с Новата Световна Религия [ВЖ. „Проблемите на човечеството“, глава VI; и „Новата поява на Христос“, глава V]. Езотеричната концепция (която е тясно свързана с християнските доктрини) ни учи, че душата е посредник между монадата и личността; същата идея се среща и в много други религиозни представи. Така например, Буда е представен като посредник между Шамбала и Йерархията, който влиза в тази роля веднъж в годината. Самата Йерархия е посредник между Шамбала и Човечеството, а етерният план (разбиран като космичен, планетен и индивидуален етерен проводник) е посредник между висшите сфери и плътното физическо тяло. Цялата система на окултно или езотерично откровение е основана върху тази удивителна доктрина за взаимозависимостта, на планираното и организирано съзнателно обединение и на предаването на енергия от един аспект на божествено проявление към друг; енергията преминава навсякъде и циркулира през всичко, като се предава по различен начин от една форма към друга чрез подходящ механизъм. Това е вярно както в инволюционен и еволюционен, така и в духовен смисъл; всъщност, последният слабо се различава от първите

два, както е добре известно на посветените от висока степен. Може да се напише цяла дисертация за предаващите посредници, която би включила в себе си и учението за Аватарите. Аватар е този, който притежава специфична способност или възможност (без да се взема предвид неговата индивидуална задача и предопределената му съдба) да работи с енергиите, които се предават чрез етерното тяло на планетата или на слънчевата система; това обаче е дълбока мистерия. То е било демонстрирано по особен начин от Христос във връзка с космичната енергия, когато Той за първи път в историята на планетата е предал космичната енергия на любовта директно върху физическия план на нашата Земя, а също така по специфичен начин и върху четвъртото, човешкото царство на природата. Това трябва да ви покаже, че макар енергията на любовта да е от втория аспект на божествеността, Христос е изпълтил и е предал (първо на човечеството, а след това и на останалите царства на природата) четири качества на този аспект. Предадени са онези четири качества, които човечеството е в състояние да усвои. Само едно от тях вече започва да се проявява и това е Качеството на добрата воля. Останалите три ще се разкрият по-късно, като едно от тях е свързано по особен начин с лечебните качества на любовта.

Според „Новия Завет“ това качество е било наречено от Христос “сила” (неточен превод на първоначално казаната дума); Христос го е споменал, когато лечебната сила е била иззета от Него и Той е произнесъл: „Силата излезе от мен“.

Напомних ви горната случка, тъй като дадената истина е пряко свързана с този седми закон. Видяхме, че плътното физическо тяло езотерично се разглежда (във връзка с лечебните процеси) като обикновен автомат; то е само приемник на предаваните енергии. Отбелязахме, също така, че самото етерно тяло - което е вътре, или „субатом“ във всяка форма - представлява структура за предаване на енергии, идващи от някакъв външен източник, т. е. от онази точка, върху която вътрешният за формата живот поставя своя основен акцент. За средното човешко същество това обикновено е астралното тяло, в което се закрепва астралната (или емоционалната) енергия, преди да се излъчи към етерното тяло заедно с някакво количество ментална енергия. По-късно, усилената от пречистения ум и предавана чрез личността душевна енергия ще определя етерното тяло и, следователно, ще контролира активността на физическия носител.

Този закон спира вниманието ни върху факта, че под въздействие на субективните енергии плътното физическо тяло на свой ред формира „препредаваща структура“, чрез която автоматично повтаря активността на етерното тяло. В отговор на енергийния приток от седемте главни центрове на етерното тяло, то създава плътна физическа съединяваща структура, известна под наименованието *ендокринна система*, откликвайки на прииждащата от етерното тяло енергия, тези жлези с вътрешна секреция отделят хормонални вещества, които се вливат непосредствено в кръвообращението.

Тук нямам намерение да навлизам в прекалени технически подробности, тъй като пиша по-скоро за непрофесионалния читател, отколкото за школуваните медици, макар че и те откровено признават колко малко все още знаят по тази тематика. Научно-изследователската медицина е недостатъчно информирана за влиянието на ендокринните жлези върху кръвта и върху цялата психология на човешкото същество; тя знае малко както за връзката на различните жлези една с друга, така и за образувания от тях жизненоважен апарат за управление, който е обединяван, оживотворяван и насочван от седемте етерни центрове. Този факт обикновено се игнорира от ортодоксалния учен и докато не изучи и признае онова, което поражда и обуславя ендокринните жлези, той ще остане в пълно незнание за причините и истинските резултати. Жлезите са преки следствия от седемте типа енергии, които протичат през седемте етерни центъра. Те контролират всички области на тялото. В тяхното създаване виждаме конкретното проявление както на излъчващата, така и на магнетичната активност на всички енергии, защото те са формирани от излъчването на седемте центъра, но тяхното индивидуално и комбинирано действие е магнетично по природа. Излъчването извлича плътни физически атоми и ги концентрира в съответните

области на физическото тяло, така че те да могат да действат като разпределители (в кръвообращението, а следователно и в плътното физическо тяло) на *един от аспектите* на вливащата се енергия. Отбележете си, че само един аспект на енергията се разпределя по този начин - този, който съответства на третата страна на активната разумна субстанция; останалите два скрити аспекта се разпределят като чиста енергия, която действа върху цели области, а не върху конкретни фокусни точки. Ендокринните жлези са именно такива локализиращи фокусни точки.

Много ми се иска темата за жлезите и тяхната връзка с центровете да бъде правилно разбрана, тъй като цялата тази тематична област е тясно свързана с лечителското изкуство. Едно от следствията от прилагането на лечебната енергия (чрез центъра, обуславящ телесната област, където се намира точката на триене) е стимулирането на съответната жлеза и усилването на нейната активност. Жлезите - това в последна сметка са посредниците между учителя и пациента, между центъра и плътното физическо тяло, между етерното тяло и неговия автомат - приемащия плътен физически проводник.

Разглеждайки тези особени структури за пряко предаване влиянието на центровете върху кръвообращението - жлезите с вътрешна секреция, бих искал да подчертая, че центровете управляват ендокринната система с пряко въздействие, т. е. чрез енергиен поток, излъчван от тяхната сърцевинна точка. Така те обуславят и контролират цели области на тялото и го правят благодарение на онези свои аспекти, които ние символично наричаме „венчелистчетата на лотоса". В централната точка на лотоса е фокусирана жизнена сила, която е универсална по своята същност и приема специфичното качество на енергията, за която отговаря центърът, едва след като бъде излъчена и попадне в съответната жлеза. Така нареченият лъч на живота, скрит в сърцевината на всеки център, е монадно отъждествен със своя източник и притежава (когато е в контакт със своите Венчелистчетата) едно основно вродено качество - това на привличащата енергия. Всяка енергия, излъчвана от единния източник в тази наша слънчева система, е свързана с енергията, която ние наричаме Любов, т. е. с енергията на магнетичното привличане. Венчелистчетата на лотоса и областта от обграждаща го енергия, която образува неговата форма, се характеризират чрез някоя от седемте допълнителни типа енергии; те са еманирани от седемте Лъча, които излизат от единния Източник като Представители на универсалния и разностранен Творец.

Както знаете, в слънчевата система има седем свещени планети, Които са пазителки и изражения на седемте лъча, на седемте качества на божествеността. Нашата Земя, която не е свещена планета, притежава съответно седем центъра, които в зависимост от хода на еволюцията стават приемници на седемте лъчеви качества от седемте свещени планети; така в пределите на слънчевата система се формира гигантска съединяваща мрежа от енергии. Три от тези центрове, изразяващи трите основни лъча, са ви добре известни:

1. Шамбала.....Лъч на мощта, или целта.

Първи аспект. Енергия на волята.

2. Йерархия.....Лъч на любовта-мъдрост.

Втори аспект. Енергия на любовта.

3. Човечество.....Лъч на активния разум.

Трети аспект.

Енергия на ума, или мисълта.

Съществуват други четири центъра и заедно с посочените три те съставят седемте центъра, или седемте планетарни фокуса на енергия, Които обуславят телесното проявление на нашия планетарен Логос. Чрез тях Повелителят на Света, работейки от собственото Си равнище на космичния план и чрез божествената Си Личност - Санат Кумара, реализира Своите цели на нашата планета.

Съответствия на тези центрове могат по аналогия да се открият и вътре в микрокосмоса - в човека, в него също има седем главни центъра, Които приемат енергията, излъчвана от седемте планетарни центъра - пазителите на седемте аспекта на лъчевата сила. Тези седем енергии обуславят с различна сила проявлението на човека в трите свята и го правят това, което той е във всеки момент от възплътения му живот, показвайки чрез своето въздействие или чрез липсата на въздействие върху центрoвете каква е достигнатата от него точка на еволюция.

При човека два от центрoвете се намират в главата, а останалите пет са разположени по дължината на гръбначния стълб. Гръбнакът е физическият символ на онова същностно изравняване, което е най-близка задача на целенасочените взаимовръзки, утвърждавани в съзнанието от духовния човек и постигани в резултат на правилна медитация.

Медитацията е специфична техника на ума, която в крайна сметка води до правилна и безпрепятствена взаимовръзка; това е другото име на *изравняването*. Това означава създаване на пряк канал не само между единния източник и неговото проявление (т. е. между монадата и пречистената личност), но и между седемте центъра в човешкия етерен проводник. Вероятно мнозина от вас с учудване ще осъзнаят, че това всъщност принизява резултатите от медитацията до равнището на физическите и по-точно - на етерните следствия, което с право може да бъде разглеждано като показател за много ниска ефективност. Това се обяснява с факта, че вие акцентирате върху менталната си реакция спрямо достигнатото уравновесяване, като се впечатлявате преди всичко от новите концепции и идеи, които нахлуват във вашия ум, както и от удовлетворението, получено при това изравняване, в което откривате нов свят (или светове) от явления. Истинските, божествено и езотерично желателни резултати обаче, се състоят в правилното изравняване, балансираната взаимокръзжа и чистите канали за протичане на седемте енергии в микрокосмичната система, които в крайна сметка водят до пълно проявление на божествеността. Всичките седем центъра в етерния проводник на Христос са били правилно регулирани и изравнени, истински пробудени, действащи и възприемчиви към седемте енергийни потока, прииждащи от седемте планетни центъра; затова те са били в състояние да Го държат в пълен и съзнателен контакт с Онзи, в който Христос е живял, движил се е и е съществувал, физиологичен резултат от това пълно „езотерично отдаване на седемте" спрямо прииждащите духовни енергии в техния правилен ред и ритъм, е била характерната за Христос свършена ендокринна система. Всички Негови жлези (главни и по-малки) са функционирали правилно, което е довело до появата на „свършения човек" - физически свършен, емоционално устойчив и ментално контролиран. Иначе казано, „образецът на поведение" на Христос - благодарение свършенството на Неговата ендокринна система, постигнато в резултат на достатъчно пробудените и енергизирани центрове - Го е направил символ на божествено свършенство за целия свят; Той е първият от нашето човечество, който е достигнал тази еволюционна степен и „Старшият от голямото семейство на братята", както се е изразил Св. Павел. Някои разпространени сега изображения на Христос издават собствената си крещяща неточност, тъй като не отразяват признаците за свършенство на Неговата ендокринна система; те погрешно Го показват като слаб и мек човек, лишен от достатъчна сила, бдителна мощ и бодрост. Дадено е обещание, че какъвто е Той, такива можем да бъдем и ние в този свят.

Това обещание произтича от правилното разбиране на науката за центрoвете. фактическата реалност на центрoвете ще бъде доказана на всички, когато центрoвете постепенно бъдат поставени под контрола на душата, когато бъдат правилно и научно енергизирани и приведени в състояние на истинска „жизненост", и когато започнат да обуславят цялата подконтролна им област на тялото, като поемат (взети заедно) всички части от човешкия организъм под своето излъчващо и магнетично управление.

Именно центрoвете съединяват тялото и го превръщат в едно свързано, съгласувано, енергизирано и активно цяло. Както знаете, при смърт нишката на съзнанието се оттегля от

теменния, а нишката на живота - от сърдечния център. Новото за отбелязване в случая е, че такава двойно оттегляне повлиява всички центрове на тялото. Закрепената в теменния център нишка на съзнание придава специфика на венчелистчетата на тъй наречения в източната литература „хилядолистен лотос“, а те са свързани и специфично въздействат (както излъчващо, така и магнетично) върху венчелистчетата на всички останали главни центрове на етерното тяло. Теменният център поддържа тяхната характерна активност и когато това качество на съзнателен отклик се оттегли от него, последствието от това веднага се усеща във всички венчелистчета от всички центрове; придаващата специфична окраска енергия се оттегля, като напуска тялото през теменния център. Същата обща техника се отнася и за закрепената в сърцето нишка на живота, след като тя премине (заедно с нишката на съзнанието) във и през теменния център. Докато нишката на живота е закотвена в сърцето, тя енергизира и поддържа жизнеността на всички центрове в тялото, като разпраща своите жизнени нишки към точките, които се намират в самия център на лотосите, или в сърцевината на центрoвете. Това понякога се нарича „скъпоценност в лотоса“, макар че този израз по-често се използва по отношение на монадната точка в сърцето на египетския лотос, намиращ се в неговата собствена сфера. При настъпване на смъртта душата прибира нишката на живота като я оттегля от сърцето към главата, а оттам обратно към своето душевно тяло; така тя увлича и изтегля живота от всеки център на тялото, в резултат от което физическото тяло умира и се разлага, като повече не представлява свързано, съгласувано, съзнателно и живо цяло.

Ендокринната система, или системата от жлези с вътрешна секреция, е пряко подчинена на центрoвете и действа в пълен синхрон с тях. По време на възплъщение животът (енергията) протича през нея правилно и безпрепятствено в случаите на високоразвит индивид, или затруднено и неправилно в случаите на средния и неразвита човек; чрез същата тази система за ендокринен контрол човешката форма откликва или не откликва на заобикалящите я световни енергии. Погледнато през призмата на нашата тема за лечителството, човек може да бъде болен и слаб или пък здрав и силен в зависимост от състоянието на центрoвете и на техните веществени образувания - жлезите. Трябва винаги да се помни, че центрoвете са основните посредници на физически план, чрез които душата проявява живота и качеството в съответствие с достигнатата еволюционна точка, както и че ендокринната система е само неизбежна и неумолима материализация на управляваните от душата центрoве. Затова жлезите много вярно показват достигнатата от човека еволюционна точка и в зависимост от нея са отговорни за неговите недостатъци и ограничения или обратно - за ценните му качества и достигнатите от него съвършенства. Човешкото поведение във физическия план се обуславя, контролира и определя от природата на неговите жлези, а те се обуславят, контролират и определят от природата, качеството и жизнеността на центрoвете, които на свой ред в растяща според еволюцията степен се обуславят, контролират и определят от душата. Преди да бъдат поставени под нейния контрол, те се обуславят, характеризират и контролират от астралното тяло, а по-късно - от ума. Целта на еволюционния цикъл се състои именно в разгръщането на тази контролираща, обуславяща и определяща функция от страна на душата; днес човешките същества се намират на всички възможни и мислими степени от развитието на този процес.

Разбирам, че много от казаното дотук е добре известно и се повтаря. Аз обаче сметнах за важно да направя някои повторения, за да внеса допълнителна яснота във вашето мислене.

Кармичният процес във всеки индивидуален живот по необходимост се проявява и отработва с посредничеството на жлезите, които определят реакцията на човека към различните обстоятелства и събития. Резултатите от всички предишни животи и от цялата извършена в тях дейност се регистрират от Повелителите на кармата. Кармичният закон работи в тясно сътрудничество с лунните Повелители, които строят и оформят телата, образуващи личността; в процеса на еволюция този закон работи във все по-тясно сътрудничество с целта на душата. Целият този проблем по необходимост е изключително объркан и сложен,

затова всичко, което тук мога да направя, е да дам само някои ориентири за размисъл. Именно с тази система от центрове и техните овеществени следствия - жлезите, е принуден да работи лечителят, като най-внимателно се вглежда в тях и ги изучава. Всяка стимулация, която той може да извърши спрямо някои център в тялото на пациента, както и всяко изземване на енергия от него, могат да окажат съвсем определено въздействие върху свързаната с този център жлеза и да повлияят върху секрецията, която тя отделя в кръвообращението.

Както ви е известно, седемте главни центъра със съответните им жлези са следните:

ЦЕНТЪР.....ЖЛЕЗА(И)

1. Теменен.....Епифиза
2. Междувежден (аджна).....Хипофиза
3. Гърлен.....Щитовидна
4. Сърдечен.....Тимус
5. На слънчевия сплит.....Панкреас
6. Сакрален.....Полови
7. В основата на гръбнака.....Надбъбречни

В тялото има много други центрове и жлези, но лечителят работи само с тези седем, тъй като малките и допълнителните жлези са управлявани от центъра, който контролира областта на тяхното местоположение. Лечителят не трябва да претоварва мисленето си с многобройните подробности за тази помощна система от жлези с присъщата за нея заплетеност на помалките вътрешни взаимовръзки. На приведената по-горе таблица са посочени центровете и жлезите, които фундаментално определят психичната даденост на човека и състоянието на неговото здраве - добро, средно или лошо. Изучаващият трябва да помни, че първичното следствие от активността на жлезите и тяхната секреция е психологично. Човекът върху физическия план емоционално и ментално е такъв, какъвто го прави неговата ендокринна система; тя определя дори физическите дадености на индивида, доколкото те често са повлияни от психичното състояние на неговия ум и емоции. Самоцентрираният обикновен човек поставя акцента върху физическия проводник, като отделя незначително или никакво внимание на равновесието или неравновесието на своята ендокринна система, т. е. на организацията и подредбата (ако мога да употребя тези думи), които определят неговото психологично влияние върху околните. Тук нямам намерение да подлагам на анализ различните жлези, нито да отбелязвам как те реагират на пробуденото или непобуденото състояние на центровете, как ограничават или стимулират отзивчивостта на човека към околната среда, как влияят върху разбирането му за живота и как определят пасивността или активността на неговите обичайни реакции спрямо различните събития и обстоятелства. Трябва дебело да се подчертае, че човекът е такъв, какъвто го правят жлезите, а те на свой ред са само следствие от дейността на някои мощни вътрешни източници на енергия. Не смятам за излишно да повтарям тази жизненоважна истина.

Рано или късно медицинската наука ще открие истината, която вече витае във въздуха, че личността и физическата даденост на човека не могат кардинално да се променят, ако се работи само и единствено с жлезите; в това отношение за изминалите 30 - 40 години, откакто ендокринолозите работят по дадената тематика, е постигнат съвсем малък реален прогрес. Бяха открити някои неща; бяха отбелязани известни резултати на активност или пасивност на жлезите; някои типове хора бяха признати като илюстративни за активността или пасивността на ендокринната система; приложени бяха определени облекчаващи мерки и дейността на жлезите се стимулираше или забавяше (с положителен или отрицателен ефект)

чрез различни терапевтични методи и видове медикаментозно лечение. Вън от това обаче известното си остава малко и най-добрите умове, посветили се на тези изследвания, осъзнават факта, че пред тях е неизвестността. Тази ситуация няма да се подобри докато съвременната медицина не признае, че светът на причините - по отношение на ендокринните жлези - се крие в етерното тяло с неговите седем центъра; едва тогава медиците ще разберат, че всяка свързана с жлезите работа трябва по необходимост да бъде пренасяна от седемте следствия (или веществени образувания) на центровете към самите тези центрове.

Затова лечителят игнорира съответната жлеза и работи пряко с центъра, който обуславя „точката на триене“ и контролира областта на нейното влияние; по този начин косвено се включва и жлезата, която центърът е създал, организиран и заредил с енергия.

Съгласно този закон, лечителят трябва да осъзнава необходимостта от формиране на чист канал или безпрепятствен проход, по който носещият здраве живот да протича от „необходимия център“ в етерното тяло на лечителя към свързания с него център в тялото на пациента, а оттам чрез съответната жлеза - в кръвообращението. Не забравяйте вечната истина, че „кръвта е живот“, дори ако тя засега е необяснима както от езотерична, така и от медицинска гледна точка.

Лечителят трябва да се научи да работи с жизненото начало, а не с някаква неопределена енергия, която се задвижва със силата на мисълта или чрез могъществото на любовта, както в наши дни практикуват различните лечителски системи по света. Контактът и задвижването на жизненото начало се осъществяват чрез прочистване на определени канали в етерната структура, която стои в основата на всяка част от тялото на пациента. Това прочистване се постига не с мисли за здравето, с твърдения за божественост или с изкореняване на „заблудите“ в менталния подход на пациента, а чрез далеч по-прозаични методи за насочване на енергийните потоци през определени центрове, което позволява да се влияе върху някои жлези в поразената телесна област, станала източник на болка и страдание.

Факторът на мисълта, или правилното мислене, е задължителен елемент на терапията, доколкото лечителят трябва да се научи да мисли ясно, преди да успее да предизвика желаните резултати. Проникващата в проводника на пациента енергия обаче не е ментална, а е една от седемте форми на пранична или жизнена енергия. Тя протича по силовата линия или канала, който обединява всички центрове и ги свързва с жлезите. Така се формира взаимосвързан и всеобхватен механизъм за управление, съставен от следните системи, които от езотерична гледна точка символизират велики космични процеси:

1. Етерното тяло като цяло, с неговите канали и свързващи енергийни линии, лежащи в основата на всяка част от човешкия организъм.

2. Седемте главни центъра, всеки от които се отличава със специфични качества и е свързан с останалите центрове чрез етерни фибри или силови нишки.

3. Надисите, които представляват система от малко по-плътни етерни канали, или микроскопични силови линии, заложен в основата на цялата нервна система - на всеки нерв и нервен възел.

4. Самата нервна система, чиято сфера на влияние обхваща цялото тяло на човека.

5. Ендокринната система, или тази на жлезите с вътрешна секреция.

6. Кръвта като приемник на потоците от жизнена енергия, които ендокринната система излъчва чрез хормоните.

7. Взаимозависимата цялост на горните системи, разбираана като божествено проявление на духовния човек във всяко въплъщение и във всяка точка от еволюцията.

Така, два големи енергийни потока пронизват и оживотворяват цялата тази съвкупност от системи: потокът на съзнанието и този на живота. Първият работи чрез нервната система, а

вторият - чрез кръвообращението. На практика те са толкова тясно взаимосвързани, че когато са в действие обикновеният човек трудно може да ги различи.

Лечителят обаче не работи с аспекта на съзнанието, а само с този на живота; съвършеният лечител (какъвто засега няма) въздейства чрез една тайнствена и непозната точка, разположена в самото сърце на центъра. Това е точката на живота. Лечителят трябва да помни, че животът се излъчва от тази сърцевинна за центъра точка към венчелистчетата на лотоса, а източник (от физическа гледна точка) на живота, дишащо и чувстващо човешко същество е съвкупността от живота на центъра и свойственото за венчелистчетата съзнание.

Зад тази жизненост и съзнание се крие Същността, духовният човек, актьорът, този, който чувства (на различни равнища), мислителят. Простотата на това твърдение е донякъде подвеждаща, защото има и други фактори, взаимовръзки и енергии, които също трябва да се имат предвид; по принцип обаче това е фундаментална истина и лечителят може да действа като изхожда именно от нея.

Интересно е да се отбележи, че *Великият Призив*, който сега се разпространява по света, се основава върху същата фундаментална концепция за големите системи, обуславящи човечеството като цяло; то може да бъде енергизирано от нахлуващите енергийни потоци, които носят нов живот и здраве за целия човешки род чрез планетарните центрове на божествена жизненост и съзнание.

Четвъртото Правило, което съпровожда Закон № 7, е изключително важно. Това се дължи на пределната му простота и на факта, че ако бъде правилно разбрано и следвано, то ще хвърли мост между субективните и обективните методи за лечение на болестите. Законът, който разгледахме по-горе, също е изключително опростен, ясен и недвусмислен и е същностно свързан със субективната природа и обективната форма. Изучаващите обаче не бива да се подвеждат от неговата опростена форма и от ясните му и директни твърдения. Съществува тенденция езотеричните учения да бъдат разглеждани като задължително неясни и трудни за разбиране, което винаги предполага необходимост от „езотеричен нюх“ (каквото и да означава това), за да се стигне до правилно разбиране. Всъщност, колкото по-прогресивно е едно учение, често толкова по-проста е формата му на изложение. Евентуалната му неразбираемост произтича от невежеството на изучаващия, а не от начина, по който то е изложено от учителя. И така, въпросното правило звучи по следния начин:

ЧЕТВЪРТО ПРАВИЛО:

Внимателната диагноза на болестта, основана върху сигурни външни симптоми, ще се опрости до такава степен, че след определянето на поразения орган, върху най-близкия до него център в етерното тяло ще бъде въздействано с методите на окултното лечение, без да се пренебрегва и обикновената медицинска или хирургична помощ.

Правилото не изисква особени пояснения, тъй като е съставено от следните ясни и лаконични инструкции:

1. Трябва внимателно да се диагностицира заболяването, като се изхожда от безспорни външни симптоми.
2. Необходимо е сигурно локализиране на органа, в който се е загнездило неразположението. Тези две действия се отнасят до плътното физическо тяло.
3. След това вниманието се насочва към етерния център, който се намира най-близо до засегнатата област.
4. Използват се методи на окултно лечение, насочени към стимулиране или успокояване на дадения център.
5. Едновременно се прилагат и всички необходими външни, ортодоксални методи.

Повечето модерни „лечители“ се провалят именно по въпроса за внимателната диагноза. Те

не притежават достатъчно знания за физическото тяло и за патологията на болестта с нейните първични и вторични симптоми, нито са в състояние да определят природата на неразположението; това е така, защото обикновеният лечител няма нужното медицинско образование и в същото време не притежава онези висши психични дадености, които биха му позволили да изясни истинската диагноза по окултен път. Затова той се ограничава с общото предположение, че човекът е болен, че проблемът се е загнездил в някаква предполагаема област на физическото тяло, че пациентът се оплаква от определени болки и че ако той стане достатъчно покорен и успее да осъзнае заедно с лечителя факта на своята божественост (а кой може това, братко мой?) - тогава, след като е изпълнен с вяра в лечителя, той със сигурност ще бъде излекуван.

Тук най-силно впечатление прави двустранното невежество както на пациента, така и на целителя. Изключително тъжно явление е склонността на лецителите да вярват, че ако терапията е била успешна, това е резултат изключително на приложените от тях лечебни методи, без да допускат, че пациентът вероятно би оздравял и без тяхната помощ. Всъщност, лечението може да е било ускорено от фактора вяра, а вярата - това е самата енергия на пациента, фокусирана в подсказаната от лечителя посока, което (съгласно закона, че „енергията следва мисълта“) води до „проявление“ на тази енергия в поразената област. „Взривът“ (ако мога да използвам толкова силна дума) от енергията на вярата у двете заинтересовани лица - лекуващ и лекуван, окултно предизвиква достатъчна енергийна стимулация, за да се постигне изцеление, *когато то във всички случаи е неизбежно*. Налице е само ускоряване на оздравителния процес, без да говорим за истинско окултно лечение, доколкото не са прилагани никакви действително окултни лечебни техники. Психологически същото се получава и по време на „покръстване“, както това се нарича от фундаменталната Християнска школа. Вярата на човека и тази на евангелиста, плюс вярата на публиката (ако има такава), водят до психологично изцеляване чрез преодоляване на вътрешните раздвоения и постигане на макар и временно единство.

Трябва добре да се разбере, че в сътворения свят не съществува нищо друго, освен движеща се енергия, и че всяка мисъл насочва някакви енергийни аспекти, макар и винаги в сферата на влияние на някоя по-голяма мислеща и насочваща енергия. Вярата на лечителя и тази на пациента са примери за енергия в движение; днес това обикновено са единствените енергии, които се използват в лецителството. Официалната медицина също работи с тези енергии, като допълва своите ортодоксални методи с вярата на пациента в лекаря и в неговото научно знание.

Съветът за прилагане по възможност на утвърдените медицински и хирургични методи не се нуждае от особени пояснения, още повече, че нееднократно се спирах на тази тема в хода на нашето учение за лецителството. Важното е хората да разберат, че проверените и научно доказани медицински и хирургични знания са също такъв израз на божествения опит и разбиране, както и многообещаващите, настоятелни и доста непохватни методи на тъй нареченото „божествено лецителство“. Макар че повечето от ортодоксалните методи си остават експериментални, те са по-малко хипотетични в сравнение с методите на модерните лецители, тъй като заложените в тях научни знания са доказани и реални. Те трябва да се прилагат и да се ползват от доверието на пациента. Най-добрият лекуващ екип (който сега рядко се среща) е този на медик и духовен лецител - всеки работи в собствената си област, като двамата си имат пълно доверие. Няма нужда да призоваваме божествената помощ, ако трябва да наместваваме кости - с това хирургът ще се справи отлично, или да лекуваме инфекции, което прекрасно се удава на лекаря. Лецителят може да помогне и да ускори оздравителния процес, но ортодоксалният лекар също може да съдейства за успешната работа на лецителя. Двете групи обективно имат нужда една от друга.

Допускам, че казаното няма да се хареса нито на духовния лецител, нито на ортодоксалния медик. Крайно време е обаче те да се научат на взаимно уважение и да се подготвят за съвместна работа. Духовният целител и новите методи на ментално лецителство имат

значително по-малък принос за човечеството в сравнение с работата и знанието на професионалния медик. Дългът на света към лекарите и хирурзите е огромен, докато дългът към лечителите със сигурност не е толкова голям; освен това, те често тровят атмосферата с горчилка и с постоянна критика към лекарите и официалната медицина. Достоверността на натрупаните знания и опит предпазва ортодоксалната група от подобно поведение; освен това е ясно, че при спешен случай дори духовният лечител ще повика професионален медик.

Законът и правилото, които сега ще разгледаме, ни пренасят в областта на истинската абстракция и за вас ще е трудно да разберете повечето от това, което тук мога да изложа. Този Закон № 8 ни връща към самия първоизточник на всички свързани с човешкото същество явления - към волята на безсмъртната душа за въплъщаване на земята и за оттегляне от въплъщение. Той разглежда също така влиянието на волята, която може да предизвика болестта и да я използва като пряко средство за такова оттегляне. По отношение на волята все още съществува голямо неразбиране и това прави тази тема много трудна за обяснение.

ЗАКОН № 8:

Болестта и смъртта са резултат на две активни сили. Едната е волята на душата, която заявява на своя инструмент: аз вземам Същността назад. Втората е магнетичната сила на планетния живот, която съобщава на живота в атомичната структура: „Часът на обратното поглъщане дойде. Връщай се при мен ". Така, съобразно цикличния закон, съществуват всички форми.

В случаите на болест и смърт винаги откриваме присъствието на два аспекта от природата на божествената воля; единият е волята на душата да доведе въплъщението докрай, а другият е волята на духа на земята (т. е. на основната елементална сила) да си възвърне освободената и временно изолирана субстанция, от която се е ползвала душата по време на въплъщението.

Тук са въвлечени и факторът време, взаимодействието между точката на душевната воля и размитата, но вечно присъстваща воля на елементалния дух на субстанцията, плюс тяхната циклична връзка. Нека ги разгледаме по-подробно.

Това, което сега имам да ви съобщя, е изключително важно и ще хвърли нова и необичайна светлина върху цялата тема за болестта. Преди всичко ще разгледам втората половина от закона, която се отнася до „магнетичната сила на планетния живот", която съобщава на живота в атомичната структура: „Часът на обратното поглъщане дойде. Връщай се при мен".

За да разберете правилно тази фраза, ще напомня, че човешкото същество е духовна същност, която заема или оживотворява (предпочитам тази окултна дума) плътния физически проводник, физическото тяло е част от общата планетна структура, образувана от живи атоми, които се намират под контрола на планетарната същност и са част от нейния живот. Волята на оживотворяващата го душа придава на този плътен физически проводник Временна и целенасочена свобода, но той си остава присъща и неразделна част от съвкупността на цялата атомна субстанция, физическият проводник - който притежава собствен живот и степен на интелект, т. е. „инстинктивна природа", - е наречен от езотеристите *физически елементал*. През време на въплъщението си живот физическото тяло приема етерната жизненост и съхранява специфичната си форма в резултат на действието на онази свързваща сила (или посредник), която обхваща всички живи атоми и поддържа тяхното единство, физическото тяло е велик символ (в пределите на единния живот) на многото животи, от които е образувано; то е нагледен пример за вродена съгласуваност, единство, синтез и взаимовръзка физическата или планетната прана е най-нисшата форма на пранична енергия; тя е израз на живота на цялата съвкупност от атоми (изграждащи всички външни форми), когато те влизат в контакт с отделна атомична структура на плътното физическо тяло, принадлежащо на индивидуална оживотворяваща душа от някое царство на

природата; в случая и от гледна точка на нашето обучение - от човешкото царство.

Което е вярно в това отношение за индивида (микрокосмоса), е вярно и за планетата, която подобно на човека представлява съгласувано цяло. Нейната цялостност е резултат от връзката между двата аспекта на живота - на планетарния Логос и на духа на земята (който е живот на съвкупността от атомите, образуващи всички форми). Плътното физическо тяло на човека е част от тази съвкупност на жива субстанция, на елементарен живот, и това го превръща в символ. функционирайки микро- и макрокосмично, тези два живота създават онази жива пранична енергия, която циркулира през етерните тела на всички форми и създава у тях съгласуваност и синтезно взаимодействие; точно тя може да бъде видяна в качеството ѝ на най-плътен аспект на етерното тяло, образуващо здравата аура на растенията, дърветата, морските организми, животните и човека. Етерното тяло е пронизвано и обуславяно и от други енергии и потенциали, но тук аз разглеждам само техния най-нисш физически аспект. Той е показателен за живота на елементала на нашата планета (духа на земята) - един божествен живот, който осъществява своя прогрес върху инволюционната дъга на проявление. Духът на земята запазва властта си над атомичните структури, от които са образувани всички форми, включително и физическото тяло на човека; в определен момент той събира и поглъща обратно (реабсорбира) онези елементи от своя живот, които временно са били отделени от него по време на въплътения опит на всяка душа във всяко царство на природата. Трябва да отбележим, че атомите са нюансирани или обусловени от два фактора, за които е отговорен единствено духът на земята:

1. От фактора, наречен *Карма на живота на планетарния елементал*. Това е инволюционна, низходяща карма, свършено различна от кармата на планетарния Логос, Който е духовен живот върху еволюционната дъга. Затова дадената инволюционна карма обуславя жизнения опит от чисто *физическата* гледна точка на формите, образувани от атомична субстанция.

2. От фактора, наречен *ограничение*. Освен кармата, която се проявява във физически събития и засяга всички физически форми, образувани от тази елементална същност, физическите проводници на всички животи във всички царства на природата са обусловени и от конкретната фаза в цикличното влияние на планетарния дух, както и от неговата еволюционна точка. Този инволюционен дух все още не е достигнал точката на съвършенство, но се придвижва към своята специфична цел, която ще бъде постигната едва след като той поеме по еволюционната дъга на опита. Това все още е много далече в бъдещето. Нашият планетарен Логос - този велик божествен живот, в който живеем, движим се и съществуваме - е засега един от „несвършените Богове“ от гледна точка на целта, към която се стремят всички планетарни Логоси. Неговото тяло на проявление е нашата Земя, но тя все още не е свещена планета. Духът на земята си остава много далеч дори от онова относително съвършенство, за което е осведомено съзнателното човешко същество.

Достигнатата от духа на земята еволюционна точка влияе върху всеки атом от неговото тяло - тялото на една инволюционна същност. Резултатът от неговото несъвършенство, а не от това на планетарния Логос, се проявява в наличието на болести във всички форми и царства на природата. Минералите са изложени на износване и разпад; „умората“ на металите вече е доказан научен факт; всички растения и животни са подвластни на болестта, загнездена в структурата на тяхната форма; болестта и смъртта са присъщи дори на атомите, от които са съставени всички организми. Човекът не прави изключение от това общо правило. Затова, както неведнъж съм посочвал, болестта не е плод на неправилното мислене или на несполучливото провъзгласяване на божествеността. Тя е присъща на самата природа на формата и е показател за несъвършенствата, от които страда духът на земята; тя (болестта) е отличен метод, чрез който елементарният живот съхранява своята цялост и способността си да реабсорбира това, което му принадлежи, но което е било въввлечено под друго управление от притегателната Жизнена способност на душата, призвана да оживотворява всяко царство на природата по време на цикъла на въплъщение.

Това със сигурност ще ви даде ново разбиране за болестта. Подтикван от душата и от волята за въплъщение, човекът създава форма, чиято субстанция вече е изложена на външните влияния и е наситена с жизнените импулси на духа на земята. Правейки това, човекът поема отговорност за своята елементална форма, но в същото време определено е ограничаван от природата на формообразуващите атоми. Атомичната субстанция, чрез която се проявява духът на земята, винаги носи в себе си „семената на възвръщането“, които правят възможно обратното ѝ поглъщане (реабсорбиране). Тя е съставена от материя с всевъзможни степени и качества - от най-грубата до най-фината; пример за последното е било качеството на субстанцията, която е направила възможно появяването на Буда и Христос. Повелителят на Земята, или планетарният Логос, не може да намери субстанция (наситена с духа на земята), която да е достатъчно чиста по природа и качество, затова Той не може да се материализира, или да се яви, както това са направили Буда и Христос. Малцина от Членовете на Съвета на Шамбала могат да намерят необходимата или адекватна субстанция, чрез която биха могли да се явят; Те не могат да приемат плътно физическо тяло и са принудени да се задоволят с етерния проводник.

Така се очертават три типа живот, които въздействат върху плътното проявление на човешкото същество по време на ограничената му телесна поява или въплъщение:

1. Животът на самия духовен човек, който през по-голямата част от проявеното битие се предава от Монадата чрез душата.

2. Животът на онази съвкупност, която отразява елементалното битие на четвъртото, или човешкото царство на природата; този живот (съгласно Закона за Изолацията или Ограничението) засега представлява само аспект от живота на духа на земята.

3. Съвкупността от животи, свойствени за самата атомична субстанция, от която са направени всички форми. Това е цялостният живот на духа на земята.

Тук ние не разглеждаме душата на атома или на която и да е друга (голяма или малка) форма, а се интересуваме изключително от живота, или от първи аспект. Той се проявява като „воля да бъдеш“ и макар че присъства винаги, е активен само по време на живота на формата, или във фазата на сътвореното проявление. Именно тук влиза в действие факторът воля и се откроява връзката между волята, формата и въплъщението.

Един от факторите, които определят въплъщението, е наличието на т. нар. „воля за живот“; когато е ярко изразена в човека, той проявява силна привързаност към физическия план; ако тя не е достатъчно активна или вече е оттеглена, човекът умира. животът във физическото тяло технически и окултно се съхранява под въздействие на могъщата „воля да бъдеш“, проявена от въплътения духовен човек и оказваща влияние върху магнетичната сила на планетарния живот, която е свойствена за всеки атом от природата на формата; благодарение на атомите - изолирани и събрани във форма от Закона за Притеглянето - човекът получава битие във физическия план. Тази магнетична сила е израз на волята на планетарната същност, ако можем да приложим думата „воля“ спрямо присъщата за духа на земята тенденция към свързаност. Това е проекция на нейното специфично състояние на съзнание в една изолирана форма, създадена, заета и обитавана от душа, т. е. от живия човек.

Неведнъж използвах израза „изолирана форма“, тъй като именно този особен аспект на изолация обуславя физическото тяло на човека (и на всяка жива форма), като го прави отделен, единен и временно живеещ собствен живот в отговор на изявената жизненост на въплътяващата се душа. Съединената сила на отделните и изолирани атоми - особено планетарната структура на духа на земята - временно се подчинява на индивидуалната реакция спрямо планетарния живот. Единствено свързващите и магнетични качества се запазват във всяка форма на активност, като действат заедно с „волята за живот“ на духовния човек или на която и да е одушевяваща същност. Това създава съгласувана и единна форма, обединена от жизнеността на духа на земята и от тази на духовния човек, т. е. от два

различни аспекта на жизнеността. По този начин (надявам се да разберете основната ми идея) се получава обединение между двата аспекта на живота и двете форми на волята, или целта. Висшият е еволюционен, а нисшият е инволюционен по природа и именно това създава конфликта. Доколкото единият тип енергия е еволюционен, а другият е инволюционен, техните борещи се сили стават изразители на проблема за двойствеността, т. е. за дуализма на висшето и нисшото в неговите различни степени. Крайната фаза на този конфликт настъпва едва когато „Стражът на Прага" и „Ангелът на Присъствието" се срещнат. Именно това завършващо събитие бележи края на конфликта между инволюционния и еволюционния живот, между остатъчната магнетична воля на елементалните сили (присъща на атомите, които образуват трите тела на личността) и волята на духовния човек, застанал пред прага на освобождението от магнетичния контрол на субстанцията.

Духът на земята намира своето съответствие в сътворения израз на духовния човек чрез съществуването на личностния елементал, който може да бъде (и често е) остатъчна сила, доминирана изцяло от желанията и лишена от истинска личностна интеграция, но може да бъде и високоорганизиран и могъщ фактор, който се е издигнал до висока степен на личностна организираност и е станал ефективен инструмент за духовния човек в трите свята на неговата еволюция. Следват конфликтите, характерни за пътя на Ученичеството и за този на Посвещенията. Тогава жизнеността на духовния човек и неговата воля да прояви божественост стават до такава степен доминиращи, че предизвикват смъртта на личността; тази тенденция кулминира по време на третото посвещение. При това преживяване монадната воля се проявява с такава динамична мощ, че волята на елементалните животи на троичната личност бива напълно обезсилена.

От гледна точка на нашата тема обаче, атомичната субстанция, която е наситена с живота на духа на земята и е насочвана от неговата зачатъчна воля, се проявява като магнетична сила и се намира в постоянен конфликт с живота на душата вътре в оживотвореното от нея тяло на проявление. Този конфликт или напрежение (триене) е основната причина за това, което вие наричате болест.

Болестта е дисхармония, причинена от огъня на триенето; поразени са онези области, където има напрежение (триене) и чиято атомична субстанция временно отстоява свой собствен тип жизненост и откликва (понякога до смърт) на магнетичното притегляне, оказвано от волята на духа на земята. Ако това притегляне се окаже достатъчно силно, триенето в атомичната структура на подконтролната за някой от етерните центрове област ще нарасне дотолкова, че болестта ще се изостри, а животът на духовния човек бавно или бързо ще се оттегли; тогава желанието за живот, духовната „воля да бъдеш", няма да са толкова силни, колкото желанията за обратно поглъщане (реабсорбиране), характерна за атомите, които образуват физическото тяло; затова човекът умира в обикновения, физически смисъл на думата.

Планетарният живот заявява: *„Часът на обратното поглъщане дойде. Връщай се при мен"*. Тенденцията за завръщане днес е доминираща нота в субстанцията на човешките тела и носи отговорност за лошото здраве, характерно за повечето хора; тази тенденция е доминирала от векове, но нещата бавно се променят и накрая ще дойде време, когато атомите на телата, или елементалните сили, ще бъдат насочвани по пътя на обратното поглъщане (реабсорбирането) само по волята на духовния човек и в отговор на неговата пряка заповед, а не под въздействие на магнетичната сила на духа на земята.

Обсъждайки Законите и Правилата, ние отбелязахме, че по принцип болестта и смъртта се обясняват с оттеглянето на слънчевия живот (енергията на душата понякога се нарича „слънчев огън") от конкретна област или от цялото физическо тяло. Този факт трябва да напомня на изучаващите колко е необходимо да се прави разлика между силата (или живота) на „лунните повелители", свойствена за всички атоми, от които са образувани различните органи и форми, и енергията на душата, която в качеството си на интегриращ фактор изпълва

и пронизва цялото тяло. Затова, символично казано, има моменти, когато животът на лунните повелители започва да доминира в някаква конкретна област до такава степен, че засенчва този на душата и последвалото оттегляне на слънчевия живот предизвиква болестта; с други думи, болестта се предизвиква от триенето, което възниква поради неотстъпчивостта на лунните повелители. Смъртта обаче не е показател за пълната победа на лунните повелители, а по-скоро за това, че според плана на душата и вследствие завършването на жизнения цикъл енергията на душата изцяло се е оттеглила, като е оставила лунните повелители сами и без контрол. Понякога, доколкото това също може да влиза в плана на душата, лунните повелители стават временни победители, макар и без да настъпи смъртен изход; в такива случаи оздравяването е свидетелство за постепенното завръщане на енергията на душата и последващото преминаване на лунните повелители под нейния контрол. Въпросният аспект на душевната енергия не е елемент от онези енергии, които представят и водят качеството на душата към проявление. Това е *енергията на живота*, която идва от Монадата и преминава през душата като канал и средство за контакт; няма нужда да повтарям, че нейният пряк канал е *сутратма*. Това не е нито антакарана, нито творческата шийка или тази на съзнанието. При тежка болест те често губят своята активност, тъй като аспектът на живота отслабва и бавно или бързо се оттегля.

Оттук става ясно защо тези, които са успели да построят антакарана - този сияещ като небесна дъга мост между Монадата и личността, са установили един непостижим за средния човек контакт между Монадата, Източника на живота и личността (разглеждана като израз на живота в неговата обективност). Тогава не душата, а Монадата контролира циклите за външно проявление и посветеният вече умира по своя воля и в съответствие с плана или потребността на своята работа. Това безспорно се отнася само за посветения от висока степен. Струва ми се, че за вас е полезно и интересно да знаете тези неща. От всичко гореказано произтича и постулатът за всеобхватността на божествения живот, защото лунните Повелители са също такъв аспект на този божествен живот, какъвто е и енергията на душата.

Затова е толкова важно да се поощрява кремирането, а не погребването в земята, както е досегашната практика. Кремацията по-бързо възвръща животите на лунните повелители в централния резервоар на живота, отколкото всеки друг метод, защото „*нашият Бог е огън всепоглъщащ*“, а всички огънове са сродни с централния Огън.

Нека сега изучим правилото, съпътстващо Закон № 8.

ПЕТО ПРАВИЛО:

Лечителят трябва да се стреми вътрешно да обедини своята душа, сърце, мозък и ръце. Така той ще може да влее жизнената си целебна сила в пациента. Това е магнетична работа. Тя лекува болестта или напротив - задълбочава т. нар. „лошо състояние“ в зависимост от знанията на лечителя.

Лечителят трябва да обедини своята душа, мозък, сърце и аурично излъчване. Така неговото излъчване може да подхрани живота в душата на пациента. Това е работа по излъчването. Силата не е в излъчването на ръцете - душата е тази, която проявява своята мощ. Душата на пациента откликва (чрез аурата му) на излъчването от аурата на лечителя, която е наситена с енергията на неговата душа.

Жизнената важност на това Правило за успеха на лечението става очевидна дори при повърхностен прочит. То обединява двата метода на лечителство, основани върху двете възможности на целителя, които произтичат от двете групи взаимосвързани аспекти на личността му и отразяват две различни точки от неговата еволюция. Анализът на даденото Правило ще очертае още по-релефно неговото значение, защото то посочва не само ориентири за обучение на лечителя, но и необходимостта от установяване на някои вътрешни взаимовръзки, които зависят от степента му на еволюция. в единия случай целта

на лечението е болното физическо тяло, а в другия - душата на пациента, която усеща върху себе си въздействието на лечебните енергии. В първия случай целителят работи с праната, или с жизнения планетарен флуид, а във втория - с енергията на душата.

Така, изхождайки от Правилото, можем да разделим лечителите на две групи: едната владее жизнения етерен флуид, наречен от нас *прана*, докато другата работи на значително по-високо равнище и прилага способността да насочва и спуска енергията на душата в тялото (и по-точно в личността) на лечителя, като оттам (от необходимия център) я препраща към съответния център в тялото на пациента и така стимулира аурата на лекувания, контролирана от неговата душа. Двата типа енергии притежават съвършено различно качество, тъй като единият е чисто личностен и понякога се нарича *животински магнетизъм*, а другият е душевен и включва онзи вид работа, който ние определихме като *излъчване*.

От тази гледна точка лечителите се делят на три типа:

1. Такива, които работят изключително чрез магнетизма; те привличат лечебната жизнена сила на планетното етерно тяло и използват личния си витален проводник като канал за предаване на праната към етерното тяло на пациента.

2. Други, които работят на по-високо равнище и съответно с по-напреднал тип пациенти; те използват обединените енергии на своята осезаема и на своята индивидуализирана душа и после (с посредничеството на двете аури) ги излъчват към душата на пациента.

3. И трети, които владеят и двете техники; техният диапазон за контакти и полезност е значително по-широк от този на първите два типа лечители. Те с еднакъв успех могат да използват както енергията на душата, така и виталната пранична сила, и следователно владеят двете техники, които управляват двете групи от взаимодопълващи се способности. Този клас лечители се среща много по-рядко, отколкото първите два.

Съвременният свят не притежава истинска система за духовно лечителство, която да се преподава на потенциалните целители. Вместо това, съществуват опити цялата процедура заедно с нейните техники да се сведе до чисто ментални равнища, т. е. до системи от твърдения и молитви, допълнени от методи за стимулиране у пациента на волята за живот и използване на магнетични пасове и хипнотични въздействия върху етерното му тяло. Преподават се всевъзможни правила за прилагане на субективното мислене, но липсват истински формули за дългоочакваното разумно лечителство; разчита се само на някаква неопределена вяра у лечителя и пациента, подплатена със сляпо самовнушение за чудотворната роля на признаваната и декларирана божественост.

Истинското лечителство обаче е основано върху някои глобални принципи, които изискват определено ментално възприемане. Въпреки това, прилаганите методи са по-скоро физически: върху етерните потоци и центровете на етерното тяло се въздейства чрез пасове с ръце и се формират връзки, засягащи главно физическото тяло (това въобще не са ментални методи и не изискват съзнателно приемане или подкрепа от страна на пациента). Етерното тяло е физическо по природа; това не бива да се забравя и е добре по-често да се напомня. Както вече видяхме, съществуват три базови принципа, в които лечителят вярва; ако и пациентът ги приеме, с това той оказва голяма помощ на лекувания го:

1. Няма отделна реалност. Етерното тяло на планетата е едно нерушимо цяло; етерните тела на лечителя и на пациента са негови вътрешни съставни части.

2. Съществува непрекъсната, макар и често неосъзната връзка между етерното тяло на лечителя и това на пациента, която след установяване на контакт може да се използва за необходимата циркулация на енергията.

3. Каналите за връзка могат да бъдат проводници на различни типове енергия, предавани от лечителя към пациента. В този факт се крие както надежда, така и опасност.

Има и други принципи, но тези три са най-съществени за обяснение на Правилото. От знанията, разбирането и сетивността на лечителя зависи много. Опасността, както при лечението с излъчване, така и с магнетизъм, се състои в това, че ако лечителят е *необучен*, количеството на привнесената прана или на разпределената душевна енергия може да предизвика както живот, така и смърт. Лечителят е способен да зареди своето етерно тяло с толкова количество прана и толкова мощно да я насочи към етерното тяло на пациента, че да причини повече вреда, отколкото полза. Само продължителната практика може да го научи правилно да разпределя и излъчва енергията; за да овладее тези умения, той трябва отначало да използва възможно най-малко енергия, като постепенно повишава нейното количество в зависимост от развитието на лечебното си майсторство. Казано в широк и най-общ смисъл (и като помним, че всяко правило има много изключения), магнетичният лечител работи с по-неразвити хора, отколкото духовният, който използва излъчването на душата. Първият се занимава предимно с болестите, които се развиват под диафрагмата, а вторият работи главно с горната част на тялото - чрез теменния и другите центрове над диафрагмата, като по този начин контролира всички центрове на тялото. Затова работата на духовния лечител е много фина и деликатна и включва по-голям риск. Истинският лечител, който е и посветен, прилага с еднаква лекота и двата метода.

За вас ще бъде интересно (макар и не от особена полза) да узнаете, че понякога се срещат още два вида лечители. Те работят по начин, съвършено различен от двата описани по-горе метода:

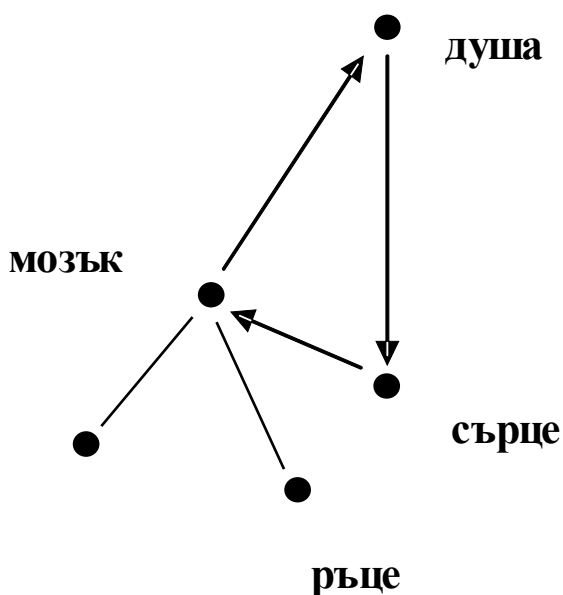
1. Някои лечители (малко на брой и рядко срещани) са установили връзка с духа на земята, който е Господар на всички лунни повелители. Използвайки някои формули и при наличието на определена практика, те могат да го призоват на помощ и фактически да го командват. Не съветвам никого прекалено да се задълбочава в тази тема, да се опитва да осъществи контакт с духа на земята или да го зове на помощ. Само посветените от висока степен могат безопасно да общуват с този могъщ инволюционен Елементал, но и те го правят единствено при епидемии или глобални катастрофи (от типа на световните войни), в които са въввлечени милиони тела. Нискоразвитият индивид, който направи опит за такава връзка, по всяка вероятност ще успее само да възбуди лунните повелители на своята малка система дотолкова, че неговата нисша природа да се окаже неправилно енергизирана - понякога до степен да причини смърт.

2. Други целители - не толкова малобройни, но все пак относително малко - работят в сътрудничество с дева-лечителите. Такива деви реално съществуват и притежават властта да даряват живот. За инволюционните лунни повелители те са същото, което са за нас великите животи от Шамбала. Тези деви не са заплаха за човечеството, но не са и леснодостижими, освен ако човек не се намира на определен етап от Пътя, където (символично казано) съществува врата или точка за контакт между двете еволюции, доколкото девите не са върху инволюционната дъга. Връзките се осъществяват по линия на сходството, но могат да бъдат установени само от дева(та), а не от лечителя. Ако той е много напреднал, неговият Учител може да възложи на някой дева-служител да му окаже помощ. Само лечители с голяма чистота и абсолютно негоистичен мотив са способни да привлекат тези ангели - това рязко укрепва тяхната лечителска мощ и намалява броя на грешките им; те, например, не приемат пациенти, които поначало не могат да **бъдат ИЗЛЕКУВАНИ**. Ангелът на Смъртта (разбиран не като символ, а като конкретен дева) няма да позволи на дева-лечителя да сътрудничи в лечението; на него му се позволява участие само ако изцелението е желателно.

Сега ни предстои да се ориентираме в значението на отделните фрази от даденото Правило, защото в тях е скрит повече смисъл, отколкото изглежда на пръв поглед. Началното изречение от всеки абзац на Правилото съдържа важно предписание към лекуващия:

Лечителят трябва да се стреми вътрешно да обедини своята душа, сърце, мозък и ръце. Така той ще може да влее жизнената си целебна сила в пациента.

Това е техника за нисшия тип духовен лечител, затова в нея са включени два от аспектите на плътното физическо тяло: мозъкът и ръцете. По този начин лечителят работи в рамките на триъгълника и двете енергийни линии, представени за нагледност чрез следната диаграма:

Триъгълникът се затваря, когато лечебната работа е завършена и енергията се оттегля обратно от ръцете към мозъка, а оттам с волеви акт се завръща в душата. Когато лечителят (в резултат на практическо изравняване) се е обединил със своята душа, той притегля душевната енергия надолу към сърдечния си център и оттам я предава в мозъка, където тя допълнително се фокусира. След като задейства центъра аджна в качеството му на разпределителен пункт, лечителят използва ръцете си като проводници, чрез които насочената енергия да достигне до областта на предполагаемото неразположение в тялото на пациента. Той предава енергията в онзи център на пациента, който е най-близо до поразената област и я управлява; оттам лечебната сила насища околните части на тялото, като прониква от сърцевината на неразположението чак до границите на поразената област.

Лечителят използва ръцете си по два начина:

1. *Полагане на ръце.* Този метод се използва, ако областта на заболяването е точно локализирана. Ръцете се поставят върху този център на гръбнака или главата, който управлява поразената област; при това дясната ръка се слага върху центъра на гръбнака, а лявата - отпред на тялото и непосредствено върху това място на стомаха, гърдите или главата, от което се оплаква пациентът. Ръцете се държат по описания начин толкова време, колкото лечителят е в състояние да държи в съзнанието си триъгълника на душата, сърцето и мозъка.

2. *Пасове (движения) с ръцете.* След като е диагностицирал заболяването и е определил търсения център по гръбнака или в главата, лечителят създава (чрез движение на ръцете) енергийна циркулация през този център в тялото на пациента, който контролира поразената област, и после изтегля енергията навън и към себе си. Отначало той действа с дясната си ръка, като за миг покрива с нея болния орган или мястото на неразположението и после бавно я отдръпва към себе си; след това бързо протяга лявата си ръка и действа по същия начин. Както ще забележите, в този случай и двете ръце се използват *позитивно*. Нито една част или аспект от тялото (или телата) на лечителя не трябва да бъде негативна, обратно на неправилната представа, че дясната ръка е позитивна, а лявата е негативна. Ако едната

ръка е негативна, лечителят би бил в състояние да поема в себе си онези болни атоми, които в случай на успешно лечение той изтегля от областта на неразположението. Атомите откликват на действието на неговите ръце не чрез посредничеството на най-близкия до мястото на заболяването център в тялото на пациента, а се извеждат директно през поразената област.

В първия случай, при полагане на безмълвните и спокойни ръце, енергията протича между тях, което фактически означава напред-назад през болната област; центърът на гръбнака се използва през цялото време, като в случай на успех тази активност изгаря и абсорбира болестотворните сили без да допуска тяхното проникване в тялото на лечителя. Във втория случай тези сили биват изтегляни под Въздействието на преминаващата през ръцете енергия, като те (ръцете) се движат и се редуват в правилен ритъм. Болестотворните енергии преминават през ръцете, но не са в състояние да се фокусират в тях, тъй като там вече са концентрирани лечебните енергии.

Лечителите от втори, трети и пети лъч по принцип използват метода за налагане на ръце, *или магнетичното лечителство*. С този термин се обозначава прекият акт на поставяне на ръцете върху физическото тяло на пациента, а не движението на ръцете, както е във втория случай, при който те се потапят в етерното тяло на пациента и работят конкретно в етерната материя. Лечителите от първи, четвърти и седми лъч прилагат предимно този втори метод, който понякога се нарича „потапяне на ръцете“. Лечител от шести лъч се среща рядко; той е полезен само когато е високоразвит - тогава той използва двата метода взаимозаменяемо.

Всички духовно напреднали лечители използват и двете ръце. За всеки лечител е препоръчително преди всичко да си изясни кой е неговият лъч, след което да се усъвършенства в този тип или метод на лечителство, който в по-голяма степен съответства на лъча му; след като се научи да работи с него леко и достатъчно ефективно, той ще може да добави към своето майсторство и другия метод на лечение, който е по-малко свойствен за неговия лъчев тип. На хората от шести лъч се препоръчва да се въздържат от изяви в лечителското изкуство докато съзнателно не достигнат степен на посвещение. Когато лечителят овладее и двата вида магнетично лечителство, той ще може да ги редува или отначало да работи с магнетични пасове, за да установи променена активност в поразената област, след което да използва конкретно налагане с ръце.

След приключване на лечебния процес се пристъпва към „запечатване на триъгълника“. Енергията, която досега е протичала от мозъка през центъра аджна към ръцете, отново се оттегля към аджна и оттам чрез волеви акт се насочва към душата. Лечебната сила буквално „се завърта“, пренасочва се и престава да бъде налична (използваема).

Целителят запазва мълчание по време на целия лечебен процес. Той не прави твърдения и не използва лечебни мантри. Трябва да се подчертае, че описаният процес се основава на енергийното въздействие, или на контрола на душата върху силата. Задачата на лечителя е да поддържа състояние на интензивна концентрация върху „съставения от живи енергийни линии“ триъгълник в неговата собствена четворна аура - в аурата на здравето и в етерното, астралното и менталното тела. Той трябва да го поддържа цял и устойчив през целия период на лечение. Душата, сърцето и мозъкът трябва да бъдат обединени по такъв „просветлен“ начин, че истинският ясновиждащ да може да забележи сияещ триъгълник в аурата на лечителя; дори да не успее да види висшата точка на триъгълника (тази на душата), той не може да не забележи неговите характеристики в енергията, която протича към сърцето и от него към мозъка. Така, извършената работа протича *в мълчание*. Няма загуба на сила, както винаги се случва при произнасяне на думи или твърдения. Ако лечителят издаде дори един звук, той няма да може да поддържа триъгълника геометрично правилен и магнетично поляризиран. Това предполага висока степен на изравняване и концентрация и очертава някои от ориентирите за обучение на лечителя.

Този тип терапия „отстранява болестта или влошава състоянието в зависимост от знанието на лечителя“. Макар и да не е най-високият, този етап от оздравителния процес е най-

отговорен, защото в случаите на лечителство с излъчване душата на пациента работи в сътрудничество с лекуващия, и именно тя (душата) носи главната отговорност. При магнетична терапия лечителят трябва да установи тясно взаимодействие с лекуващия медик или хирург, което ще му осигури необходимите технически знания и така ще го предпази от грешки.

Когато смъртта е неизбежна и „знаците на смъртта“ са безспорни както за лечителя, така и за медика, целителят не трябва да прекратява своята работа. Продължавайки я, той може да задълбочи болестта, като именно с това ще помогне на пациента да ускори процеса на умирање. Старата пословица „докато има живот, има и надежда“ не винаги е валидна. Животът може да бъде продължен и често се продължава дори след като волята на душата е насочена към оттегляне на душевния живот; атомичният живот на лунните повелители може изкуствено да бъде подхранван дълго време за голямо огорчение на духовния човек, който съзнава процеса и намерението на своята душа. Живо на практика остава само физическото тяло, но истинският човек вече не се интересува от него.

Неизбежно настъпва момент, както например при злокачествена болест, когато лекарят знае, че това е просто въпрос на време, а и духовният лечител може да се научи да разпознава същите знаци. Тогава вместо сегашното мълчание от страна на лечителя и на медика относно съдбата на пациента, оставащото време ще бъде използвано (ако състоянието на болния позволява това) за необходимата подготовка към едно „благоотворно и щастливо оттегляне“ на душата: семейството и приятелите на пациента също ще вземат участие в тази подготовка. На ранните етапи от Новата Световна Религия ще бъде поощрявано именно такова отношение към смъртта. Ще се преподава свършено ново разбиране за физическата кончина с акцент върху съзнателното оттегляне, а погребалното или по-точно - кремационното обслужване, ще бъде радостно събитие, защото ударението ще пада върху освобождението и завръщането.

Магнетичната работа обаче може да бъде успешна само ако това е съдбата на пациента, ако душата неочаквано реши да продължи жизнения си път с цел да изпълни някакъв дълг или ако болният е духовно много напреднал и Йерархията изисква от него служене за по-дълъг срок.

Нека сега да разгледаме лечението с излъчване, което коренно се различава от изложените по-горе методи. При него пациентът работи (съзнателно или несъзнателно) заедно с лечителя и му сътрудничи. Основното предварително условие при лечението с излъчване е болният поне в някаква степен да е установил връзка със своята душа. Ако това е направено, лечителят знае, че може да разчита на канал за контакт и че *интересът на душата* може да бъде пробуден в нейния представител - в човека на физически план. Той знае също така, че успехът на лечението с излъчване до голяма степен зависи от способността на неговата собствена душа да установи здрава връзка с тази на пациента. Ако болният е в съзнание и е способен да сътрудничи, това ще е от голяма полза за успеха на лечението; качеството на терапевтичната помощ ще зависи от способността на лечителя да използва изравняването и осъзнатия контакт с душата на болния. Дори ако пациентът е в безсъзнание, това не е истинско препятствие при условие, че лечителят умее да установи връзка между своята душа и тази на пациента; всъщност, понякога безсъзнанието на болния може да се окаже от полза за оздравителния процес, защото прекалено сериозната, подчертана и нетърпелива помощ е в състояние да разстрои спокойната, безмълвна и контролирана работа на лечителя.

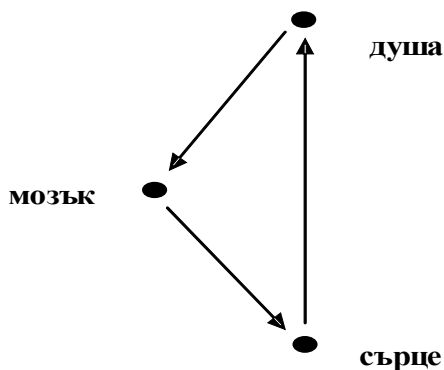
След като връзката бъде установена, делителят трябва само да я поддържа в устойчиво състояние, без да допуска никаква намеса в работата, която е иницирана от него, но се извършва от душата на пациента. Учителят Исус на Кръста не е бил в състояние да откликне (дори и да е искал това) на някакъв спасителен процес, тъй като душевното Му тяло - както е винаги при четвърто посвещаване - е било разрушено и Той е нямал с какво да се отзове на спасителния опит на заинтересованите и любящи странични лица. Доколкото Исус е бил

адепт с утвърдено монадно съзнание, намиращите се в Негово разположение сили не са могли да бъдат използвани за спасяване на физическото Му тяло. Същевременно не трябва да се забравя, че Той може и да не е искал да го спаси, защото вече е притежавал способността (посочена по късно в Евангелието) да създава по желание такова тяло, което най-добре отговаря на потребностите Му. Финият и субективен грях на апостолите се е състоял в това, че те не са проявили желание жизнената дейност на Учителя да се възобнови заради Него Самия (макар да не са знаели, че Той никога не би приел това), а са били заети изключително със собствената си мъка. Ако бяха се опитали да поискат от Него разрешение, те щяха да разберат безполезността на своето желание и биха получили едно откровение за безсмъртието на душата, което щеше да ги просветли в огромна степен и те вероятно щяха да построят християнството около живия, а не около „мъртвия“ Христос.

За лечението с излъчване ни казват, че „лечителят *трябва да обедини своята душа, мозък, сърце и аурично излъчване*“. В тази инструкция ще забележите две положения, които се различават от онези, които бяха дадени в случая на магнетичното лечителство:

1. Редът за създаване на енергийния триъгълник е друг.
2. Средствата за контакт са фини и неосезаеми.

Освобождаваната енергия постъпва направо в мозъка и лечителят започва със затворен, а не с отворен триъгълник, както е при магнетичното лечителство. Образува се прост триъгълник, при който липсва физическият контакт или изход, характерен за лечението с магнетизъм:

Мозъкът на лечителя участва, но липсва какъвто и да е физически контакт с пациента. В резултат се появява постоянна циркулация на сила *от* и *към* душата. Това по необходимост води до усилване и енергизиране на тройствената личност на лечителя и следователно - на неговото аурично излъчване. Ясновиждащият би забелязал, че аурата на целителя е силно разширена, бързоподвижна и енергизирана от светлината на душата, като цялото ѝ излъчване е насочено към пациента. Така лечебната сила на целителя стимулира всичките три личностни проводници на пациента, а душата му получава помощ в работата, която ѝ предстои да извърши. Впоследствие лечителят ще намери за целесъобразно да застане от тази страна на пациента, където се е загнездило заболяването, така че излъчването на неговата аура по-лесно да прониква в тялото на болния. Това е най-лесният път, но не и най-ефикасният. Ако жизнеността на пациента е силна, той трябва да легне странично, а

лечителят да застане зад него, така че протичащата енергия, която целителят може да използва и която силно енергизира неговата аура с душевна енергия, да може да въздейства върху аурата на болния, облекчавайки по този начин достъпа на лечебното излъчване до необходимия център или центрове. Ако пациентът е високоразвит, лечителят трябва да застане до главата му. В този случай неговото лично влияние не е толкова голямо, но това няма значение, тъй като то не е и необходимо; душата на пациента ще бъде в състояние да се справи със задачата. Всичко, което тук е необходимо, е аурата на лечителя, след като се е съединила с тази на пациента, да образува зона на спокойна и ритмична активност около теменния център. За целта не е необходим физически допир с ръце и лечителят в никакъв случай не бива да докосва пациента.

Ситуацията е обобщена за нас в думите: „Така неговото излъчване може да подхрани живота в душата на пациента. Това е работа по излъчването. Силата не е в ръцете - душата е тази, която проявява своята мощ.“

В резултат от контакта между двете високовибрационни аури се образува, образно казано, мощен вихър от сила, който помага на душата на пациента по-лесно да избърши своята работа. Посветеният би видял златист поток от енергия, спускащ се право надолу през енергизираните личностни тела на пациента към центъра, разположен най-близо до областта на заболяването. През теменния център се образува проход направо към болната точка, към която е насочена и аурата на лечителя. Умствената нагласа на пациента укрепва и се проявява благодарение на менталното излъчване от аурата на лечителя, а често много силната му емоционална реакция също е подпомогната да стане безстрастна и спокойна; етерната и здравната аура на лечителя на свой ред благоприятно повлияват съответните аспекти от аурата на пациента.

Лечението с излъчване се осъществява чрез смесването на двете аури, всяка от които откликва на допира с душата; след това душевните аспекти на двамата се насочват (под контрола на душата) към някоя област от физическото тяло на пациента. Това оказва огромно въздействие върху поразената област, тъй като изключително силно енергизира контролиращия я център. Работата на лечителя се характеризира на този етап с интензивен покой. След като е установил контакта, той просто чака и няма какво повече да направи, освен да поддържа душевното си изравняване в устойчиво равновесие, като не позволява нищо да смущава личностните му проводници. Неговата задача е била изпълнена, когато е установил връзка със собствената си душа, а после е въвлякъл в контакт и душата на пациента. Той е в състояние да направи това, защото знае, че всички души са същностно единни; в крайна сметка, лечителското изкуство ще стане едно от явните доказателства за единството на всички души.

Затова правилото завършва с думите: „Душата на пациента откликва (чрез аурата му) на излъчването от аурата на лечителя, която е наситена с енергията на душата“. Става дума, следователно, за душевната енергия на двете лица, които осъществяват контакт на всичките три равнища на човешкото съзнание. Понятието „душа“ е използвано тук в единствено число, доколкото единството (макар и за миг) е било достигнато. Душата на пациента познава това единство чрез „окултното ускорение“ на неговата аура и вследствие на отзивчивостта си спрямо излъчванията, идващи от аурата на лечителя. Цялото това насищане с душевна енергия се насочва чрез съединените аури като един общ поток към болната област в тялото на пациента. Така вие виждате, че (съзнателно или несъзнателно) работата може да се осъществява и да води или към излекуване, или към онова „ускорение на атомите, което под ръководството на душата ще доведе до освобождение“, както „Древният коментар“ нарича акта на физическата кончина.

Когато става очевидно, че съдбата на пациента е да умре, техниката на лечителя претърпява известна промяна. Тогава той застава до главата на болния и оттам насочва всичките си излъчвания към мястото на болестта, с което неизбежно предизвиква силна възбуда на

вибрационната активност. През това време пациентът или съзнателно чрез умствено разбиране, или несъзнателно под управлението на душата, започва процес на оттегляне на цялото си съзнание от тялото. Ето защо толкова много хора преди смъртта изпадат в кома. Веднага щом започне актът на оттегляне на съзнанието, работата на лечителя се прекратява. Той „изключва“ душевния си контакт и поема контрола над своята аура като средство за личното си духовно изражение; така той престава да бъде инструмент за лечение чрез излъчвателна активност и оставя пациента сам, за да може той автоматично да завърши оттеглянето на нишката на съзнанието и нишката на живота съответно от теменния и от сърдечния център.

Такава е широката и обща картина на процесите, които протичат по време на магнетичното лечение и на лечението с излъчване. Аз изложих само принципната структура на идеите, без да навлизам в подробности; повече информация може да бъде доверена едва след като изучим седемте метода на лечение с техните лъчеви характеристики.

Това учение се дава по такъв начин, че изучаващият да бъде принуден да се рови по страниците, за да събере ведно необходимите му факти и така да постигне първата степен от процедурата на духовното лечение; ако няма дарби за духовен целител и не може да чете между редовете като прави разлика между символизъм и фактология, той ще бъде въведен в заблуда и работата му ще се окаже безполезна. Това е направено нарочно, тъй като лечение изкуство, когато е прилагано в своето съвършенство и по правилните методики, може да бъде и опасно. Трябва да се помни, че макар енергията да е мисъл, тя от висша гледна точка е също така и огън. Всички техники, процедури и формулировки трябва да бъдат разкрити и експериментално проверени, а резултатите точно записани, преди истинското духовно лечение да може да се утвърди; към времето на завършване на тези изследвания, то ще стане значително по-безопасно, отколкото е сега.

А дотогава много добрини могат да бъдат извършени и много знания получени, ако заинтересованите хора внимателно четат, изучават, медитират и експериментират и така постепенно изграждат тази толкова необходима наука като партньор на съвременната медицина.

Нека сега да разгледаме Закон № 9.

В този девети Закон и в шестото Правило ние ще работим с толкова фундаментални понятия, че трудността ще възниква от необходимостта сбито да формулираме учението с цел тези обширни теми да бъдат изложени кратко, но в същото време ясно и достъпно. Този закон в действителност е определение на Закона за Еволюцията, но е представен от духовна гледна точка. Законът за Еволюцията (разбран в най-общ смисъл) се отнася до еволюцията на формата, която постепенно става представител или изражение на душевната, а по-късно - на монадната енергия.

Този закон, който може да бъде наречен Закон за Съвършенството, описва вътрешните енергии, отговорни за разгръщането на Закона за Еволюцията. Това е висшият аспект или определящата причина на нисшото; законите, които са спомагателни спрямо Закона за Съвършенството, неопределено се наричат от неопита „духовни закони“, но за тях той знае малко и разбирането му ги ограничава в рамките на общата идея, че всички те са проявление на любовта на Божеството. Това по същество е вярно от гледна точка на качеството, ако същевременно се признава и фактът, че аспектът на любовта е всъщност чист разум, а не емоционални нагласи, проявени в добри действия.

Правилото, което съпътства този закон, разглежда връзката между любовта и волята и следователно има огромно значение за посветения. Тук искам да напомня, че единственият и истински лечение е посветеният, затова последните два закона (Закон № 9 и Закон № 10) могат да бъдат правилно разбрани само от посветен ученик. Те обаче са много интересни от интелектуална гледна точка и за начинаещия изследовател или кандидат, доколкото той

(поне теоретично) е способен да долови нещо от техния смисъл, макар все още да е свършено неспособен да „спази закона“ в духовното разбиране на този израз.

ЗАКОН № 9:

Свършенството извиква несвършенството на повърхността. Доброто винаги изпъжда злото от човешката форма във времето и пространството. Методът, използван от Съвършения и от Благия, е непричиняването на вреда. Това не е негативност, а свършено равновесие, абсолютна гледна точка и божествено разбиране.

Този Закон е дълбок и прост едновременно и означава точно това, което гласи. Той може да бъде разглеждан:

1. През призмата на духовното развитие на човека, извършвано с посредничеството на формата, както и на метода или закона, по който скритата хватка на материята (пропита с егоизъм и с всичко, което се признава за зло) се отстранява и човек постига освобождение.

2. От гледната точка на ледача и пациента. Често в резултат от дейността и знанията на истинския целител злото (или болестта) вътре във формата се извежда в остра симптоматика на повърхността. Следствие от това може да бъде или изкореняване на болестта и укрепване на здравето, или усилване на неразположението във формата и вероятна смърт на пациента. За щастие, средният ледача е толкова безполезен, че такава жестока възможност засега не съществува!

Методът, използван съгласно Закона за Свършенството, се нарича „свършено непричиняване на вреда“ и именно него винаги е прилагал Христос, Съвършения. Това не е непричиняването на вреда, което аз толкова често препоръчвам в беседите си с кандидатите, а е онова непричиняване на вреда, към което ни подтиква и задължава духовният човек и неговата естествена съдба. Това е игнориране на действието или резултата, оказвано върху природата на формата. Аз нееднократно съм споменавал, че Йерархията работи само с духовната природа, или с душата на човечеството, и че Учителят разглежда формата като сравнително маловажна. Освобождаването от тройствената форма винаги се е разглеждало от духовния човек като най-висше благо, но при условие, че то настъпва по закона, в съответствие с неговата духовна съдба и кармично решение, а не като своеволие или бягство от живота и от неговите следствия във физическия план. Поразителен пример за това странно проявление на Закона за Свършенството (странно от човешката ограничена гледна точка) беше световната война (1914 -1944 г.). Милиони загинаха; още повече понесоха жестоки страдания в своята природа на формата, а безброй изпитаха (и все още изживяват) умствена агония от всеобщата несигурност, безизходност и оскъдица. Въпреки това се очертаха две основни духовни следствия от Закона за Свършенството:

1. Бяха освободени души от уморената и загниваща цивилизация - защото такава е вашата прехвалена цивилизация от гледна точка на Йерархията, - Които ще се върнат в по-добри тела и в цивилизации и култури, по-адекватни спрямо потребностите на духовния човек. Основната причина за това мащабно разрушаване на старите форми (физически, емоционални и ментални) е, че те бяха станали затвор за душата и задържаха истинския ръст на човешките маси.

2. От богатия до бедния, от интелектуалеца до невежия, едно нещо сега ясно се осъзнава и във все по-голяма степен ще определя човешкото мислене, а именно, че щастието и успехът не зависят от притежаването на вещи или материални блага. Тези представи са грешка на организирания труд, който се бори и стачкува за повече пари и за по-охолен живот, но е грешка и на обществото, Коего противодейства на труда, доколкото се бои да не намалее постоянният приток *от материални* блага. Човечеството е извършвало тази грешка в продължение на безброй векове и дълбоко се е заблуждавало, поставяйки ударението върху желанието си да угажда на формата. Правилното в позицията на Русия е, че противодейства на капитализма и обръща особено внимание на образованието, но нейната жестокост и

безпощадност в ограничаването на индивидуалните човешки права до прага на отделни съществени свободи могат в крайна сметка да зачеркнат красотата и надеждата на нейния първоначален идеал. Русия е права в своя идеализъм, обаче е ужасно и принципно неправа в прилаганите методи. САЩ и Великобритания в това отношение са по средата на пътя. Те с право не одобряват тоталитарната система и виждат целта, но не знаят как да я осъществят. Капиталистическият дух и скритият фашизъм в САЩ представляват сега [т. е. в края на Втората световна война - бел. ред.] определена заплаха за световния мир и капиталистите блокират усилията на хората с добра воля. Великобритания сега е обезсилена и финансово опустошена, нейната стара империалистическа политика претърпя пълен крах, а народът ѝ е обезверен; затова тя е толкова заета с борбата за оцеляване (и тя ще оцелее), че ѝ остава твърде малко време, интерес и енергия, за да въплъти този идеал в живота.

Както е известно, винаги има аналогия между отделния индивид и човечеството като цяло. Както сега практически всяко човешко същество страда от някакво физическо неразположение - болести на очите, ушите, зъбите или тялото - така и човечеството е болно и чака изцеление. То ще дойде чрез посредничеството на Новата Група Световни Служители и на хората с добра воля, подпомогнати от Йерархията - именно от този планетарен център ще се излъчат лечебните енергии. Несъвършенството беше предизвикано на повърхността; злините, с които трябваше да се приключи, вече са известни на всеки и всичко това стана под въздействието на Закона за Съвършенството. Тук по-скоро разглеждам общата ситуация, отколкото конкретните отношения *лечител - пациент*, тъй като само опитният и знаещ посветен е способен да се придържа към този закон и да спазва съпътстващото го правило, а такива хора все още са рядкост на земята. Много от физическите заболявания на човешката раса са следствие от еони неправилни животи, егоистични цели и алчност; сега милиони деца се раждат или откровено болни, или носят в себе си зародиша на болестта. Когато осезаемо присъстващото зло и извиканото на повърхността несъвършенство бъдат изцелени (или прогонени обратно в техните леговища), тогава и само тогава ще дойде краят на физическите болести или поне лесното им лечение.

Разглеждайки общата тема за несъвършенството и злото, посветеният Винаги трябва да стига до причините; едва когато те бъдат отстранени, тогава ще изчезнат и следствията. Затова Християнската наука е права в своята обща теория и предпоставки, но е абсолютно неправа в поставяните акценти и използваните методи. Най-общо казано, цялата ѝ сегашна дейност е сравнително безполезна с изключение може би само на това, че се запазва и провъзгласява Закона за Съвършенството, но и това се прави с привнасяне на значително объркване и универсален егоизъм.

Вероятно често са ви казвали, че има два вида постижения: дългият и труден път на еволюцията, когато еони от време минават за постигане на сравнително скромни резултати, или краткият и още по-труден, но и много по-бърз път на посвещението. Хилядолетия е оставал неразрешен въпросът (вие го наричате „спорният въпрос“, нали) дали светът на хората ще избере бавния, но безопасен метод, при който несъвършенството се изживява много бавно, без особено напрежение и с малки усилия от страна на човека, като доброто се осъзнава постепенно, а злото бавно, много бавно се изтласква. При обикновеното еволюционно движение добротворческата воля на Шамбала се чувства твърде слабо и много, много еони щеше още да изживее човечеството, преди да успее да достигне дори сегашната точка на човешко развитие.

Случи се обаче нещо непредвидено дори за самата Йерархия. През последните две столетия цялата картина се промени. Определен брой индивиди достигнаха посвещение и влязоха в Ашрамите на Учителите. Предвид решимостта на тези преуспели кандидати и тяхната непрекъсната дейност беше решено, че е по-добре човечеството да тръгне по бързия, но и по-труден път. Оттогава се проявиха следните три фактора:

1. Колосалният прогрес в издигането на човешкото съзнание като цяло до

изключително високи интелектуални нива. Свидетелство за това са ръстът на образованост, научните открития и овладяването на материалния план и на въздушното пространство.

2. Световното страдание, икономическите катастрофи, глобалните войни, природните катаклизми и неизброимите обстоятелства и проблеми, които правят съвременния живот на индивида, нацията и планетата толкова тежък. Никой не прави изключение и в това отношение разлика между хората няма.

3. Ръстът на знанието за Йерархията и преди всичко за духовния План. Това изискваше очертаване от страна на работещите кандидати и ученици на целта, към която човечеството трябва да върви, както и разработване на техниките за нейното постигане. То беше осъществено не от религиозните църковни групи по света, а от членовете на Ашрамите. Всичко, което църквите успяха да направят, е да поддържат в обществения ум факта за Трансценденталния Бог, като в същото време игнорират факта за Иманентния Бог; да засвидетелстват съществуването на Христос, като заедно с това изопачават Неговото учение; да провъзгласяват факта на безсмъртието, като същевременно игнорират Закона за Прераждането.

Сега човечеството бързо прогресира по Пътя на Възвисяването и в резултат на това могат да се очакват два момента: първо, несъвършенствата и злото (едните скрити, а другото активно, макар и в отстъпление) да стават все по-очевидни за интелигентния човек; и второ, пътят за тяхното отстраняване също да се очертава по-релефно.

Тук аз няма да разглеждам природата на несъвършенството и целта на злото. Трябва ли да повтарям колко неизбежни са и двете в наши дни? Бих могъл да подчертая, че несъвършенството е присъщо на природата на самата материя и е наследство от предишната слънчева система. Мога да посоча, че злото произхожда от онази йерархия на зли Сили, Която е материален аналог на духовната Йерархия; това е свързано с факта, че всички наши планове (или нива) са съставени от субстанцията на космичния физически план. Може също така да се заяви, че когато несъвършенството на материята бъде осъзнато и поправено, когато интересът и акцентът на човечеството се отвърне от материалните условия, тогава Силите на злото няма да имат над какво да работят в трите свята (в трите нисши равнища на космичния физически план); там няма да има нищо, върху което те да могат да оказват влияние и няма да съществува никакъв начин, по който злото да може да въздейства върху човека.

Днес аз не мога да очаквам пълно разбиране за смисъла на моите думи. Те обаче имат отношение към думите на *Великия Призив*, които гласят: „и да запечатат портата на злото“. Както има врати към зоната на злото и тъматата, така има и двери към света на доброто и светлината; за предалия се и посветил се на злото човек дяволът е същото, което е Стражът на Прага за духовния стремащ се.

Основната задача на духовната Йерархия винаги е била да държи отворена вратата към духовната сфера и да стои между човечеството и Силите на злото, като изнася несъвършенството на светлина, за да не може злото „да намери поле“ за действие. В това отношение Йерархията е получавала малко помощ от човечеството, но сега положението е променено и световната война беше символ и гаранция за тази промяна - Силите на Светлината и Обединените Нации победиха Силите на злото *на физически план* и ги разбиха тотално. Войната имаше значително по-голям духовен смисъл, отколкото засега се осъзнава. Тя отбеляза повратна точка в света, преориентира човечеството към добро и отблъсна назад Силите на злото, като ясно показа истинската разлика между доброто и злото, при това не в теологичен смисъл (както го правят църковните тълкуватели), а практически и нагледно. Свидетелство за това е катастрофалната икономическа ситуация и алчността на високопоставените индивиди във всяка страна. Благодарение на очевидните разлики между доброто и злото, човешкият род започна да осъзнава факта на материалната експлоатация, липсата на реална свобода и наличието на потенциални права и свободи за индивидуалния

човек. Способността на човека да противостои на поробването стана очевидна в световен мащаб. Безспорно е и това, че борците за свобода не винаги използват правилни методи и често се стремят да победят злото със зло, което всъщност е само временна техника в една преходна фаза; това е временно от гледна точка на Йерархията, макар че може да изглежда дълго за човека в трите свята, и не трябва да продължава повече, отколкото е необходимо.

За последните двеста години човечеството отбеляза толкова бърз прогрес, че Съветът на Шамбала беше принуден да му обърне внимание. В резултат на този интерес към делата на хората от страна на Великите Животи, приближени на Санат Кумара, се случиха две неща:

1. Волевият аспект на божеството осъществи първия си при контакт с човешкия ум. Става дума за непосредствено въздействие, а не за влиянията, които традиционно бяха насочвани към Йерархията и чрез нея към човечеството. Резултатите от този контакт точно съответстваха на типа човек или група, които откликваха на външните въздействия - те варираха от много положителни до изключително лоши. Появиха се велики исторически личности, които провъзгласиха много нужни за Новата Епоха истини; сред тях можем да споменем Линкълн, Рузвелт, Браунинг, Брайън и множество по-неизвестни хора. В противовес се появиха и зли, гибелни за човечеството хора, такива като Хитлер и събраната от него група, които донесоха много злини на земята.

2. В същото време добротворческата воля на Шамбала пробуди скритата добра воля у човека, така че за последните 100 години сърдечната доброта, хуманното действие, вниманието и грижата към другите и масовите акции за издигане на човешкото благосъстояние все по-бързо се разпространяват по Земята.

Успоредно с активизирането на несъвършенствата и планираните усилия на злото, се появи и Новата Група Световни Служители, а Йерархията ускори подготовката си за екстернализация (осезаемо проявление) на физически план. Сега Тя е изключително могъща; нейните Ашрами са пълни с посветени и ученици, а периферията или магнетичното ѝ поле притегля безброй стремящи се. Войната нанесе смъртен удар на материалното зло и неговата власт над човечеството беше решително разклатена.

Не обърквайте злото с дейността на гангстерите или престъпниците, които са плод на проявяващите се масови несъвършенства и са жертви на невежеството; лошо възпитавани в детството, те придобиват трайно погрешно разбиране за правилните човешки отношения, но Законът за Прераждането крайна сметка ще насочи техния път към доброто. Истински лоши са онези хора, които насочват развитието назад към изчерпаните стари пътища, опитват се да държат своите събрата в някакъв вид робство, блокират приложението на една или на всичките Четири свободи, натрупват материални богатства за сметка на експлоатираните, стараят се да заграбват (заради печалбата) селскостопанската продукция с което оскъпяват благата от първа жизнена необходимост и ги правят труднодостъпни за тези, които не притежават достатъчно пари. Индивиди, които работят, мислят и планират по този начин, съществуват във всяка нация и обикновено заемат високо обществено положение благодарение на голямото си богатство и влияние. Независимо от това, те грешат против светлината и не го правят от невежество; техните цели са материални, а не духовни. В сравнение с безбройните милиони те са малко, но са изключително могъщи; те са високоинтелигентни, но безскрупулни и именно чрез тях работят Силите на злото, за да задържат прогреса, да поощряват бедността, да разпалват ненавист и класови различия, да подбуждат расови безредици за своите цели и да поддържат властта на невежеството. Грехът им е голям и на тях ще им бъде трудно да се променят, защото властта и волята за власт (сблъскваща се с волята към добро) е доминиращият и контролиращ фактор в техния живот; сега тези хора работят срещу единството на Обединените Нации, водени от своята алчност, от желанието да владеят земните ресурси (нефт, полезни изкопаеми, продоволствие и др.), за да държат по този начин народите слаби, недохранени и зависими. Тези хора, чиито представители могат да се открият във всяка нация, добре се разбират помежду си и работят

заедно в мощни организации с цел да експлоатират земните богатства за сметка на човечеството.

Днес (непосредствено след края на Втората световна война - бел. Ред.) единствено Русия е свободна от такива хора, затова аз нямам предвид тази голяма страна, както могат да предположат многото ѝ врагове. Русия прави големи грешки, но това са грешките на фанатичния идеолог или на гангстера, който греша поради невежество, незрялост или от яростен протест срещу обкръжаващото го отвсякъде зло. Тази практика е коренно различна от посоченото по-горе зло и е временна, защото Русия се учи; онези, другите, те не се учат.

Дадох този пример само за да поясня разглежданата тема. Проблемът за злото обаче е прекалено обширен, за да бъде подробно анализиран тук. Освен това, не е желателно и разумно да се обсъжда източникът на злото (а не на несъвършенството) - Черната ложа. Енергията следва мисълта и може да превърне всяко слово в могъщ призив; затова, докато човек не е станал член на Великата Бяла Ложа, е по-разумно да не се занимава с тези Сили, които са достатъчно могъщи, за да използват оптимално скритото в човечеството несъвършенство и да стоварят върху му грандиозното зло на войната с всичките ѝ резултати и далечни последици. Черната ложа е проблем на Бялата Ложа, а не на човечеството; в течение на еони Йерархията се е занимавала с тази задача и сега се намира на прага на нейното решаване. Това е и главният обект на Внимание за Шамбала, доколкото тя е свързана с аспекта на волята, а само Волята към добро е способна да противодейства и да унищожи волята към зло. Обикновената „добра воля“ е недостатъчна за това, макар че обединеният зов на хората с добра воля в целия свят - многократно усилен *от Великия Призив* - може да спомогне да се „запечата портата на злото“.

Йерархията е резултатна именно зад тази врата, като противостои на спотаените и мобилизирани зад нея сили; методите и средствата, благодарение на които Тя охранява човечеството и постепенно отблъсква мобилизираното зло, ще останат неразбираеми за вас, които не сте прекрачили прага, откриващ Пътя към Висшата Еволюция.

Нека сега накратко се спрем на непричиняването на вреда? Трудно ми е да покажа или докажа ефикасността на този висш аспект, спирала или фаза от непричиняването на вреда, която се прилага от Йерархията под ръководството на Христос, Съвършения. Разглежданото по-рано непричиняване на вреда се отнасяше към несъвършенствата, с които се бори човечеството, и вие знаете много добре колко е трудно неговото практикуване при различните обстоятелства. То не трябва да се разбира като изпълнено само с добри и благотворителни действия, както много от вас предполагат; това е *състояние на ума*, което по никакъв начин не изключва суровите и дори драстични мерки; то засяга мотива и включва решимостта да превърнеш добрата воля в мотив за всяка дейност. Този мотив може да доведе както до позитивно, така и до нелицеприятно действие или реч, но доколкото не причиняването на вреда и добрата воля обуславят целия ментален подход, нищо освен добро не може да се случи.

Намирайки се на по-висока дъга от спиралата, Йерархията също практикува не причиняване на вреда, свързано с волята към добро и включващо използването на динамична или електрична енергия под ръководството на интуицията; този тип енергия никога не е бил прилаган от човека, тъй като той все още не умее да се възползва от него. Даденият вид не причиняване на вреда се основава на абсолютната самопожертвователност, при която волята към жертва, волята към добро и волята към могъщество (три фази на волевия аспект, проявени чрез Духовната Триада) се сливат в една динамична енергия, която притежава дълбоко духовна природа. Тази енергия е умален модел на пълното или съвършеното не причиняване на вреда по отношение на човечеството и другите царства на природата; тя има прогонващ ефект и динамично, унищожително действие спрямо Силите на злото.

Внимателното и езотерично изучаване на трите изкушения на Христос ще покаже трите главни момента, когато Съвършения, проявявайки това висше не причиняване на вреда, е

принудил носителя на злото да отстъпи. Този троен епизод е предаден символично, но е фактически по своята природа. Малко е мислено какво би могло да се случи със света през всичките тези векове, ако Христос не бе постъпил по този начин; празното теоретизиране е безполезно, но все пак може да се каже, че целият ход на историята и еволюционният прогрес на човечеството биха се изменили по един твърде решителен и опасен начин. Динамичното не причиняване на вреда обаче, разбирано като проява на волята към добро и демонстрация на волята към могъщество (принудила злото да отстъпи), отбелязват най-голямата криза в живота на Христос.

Евангелистският разказ (с неговата структура от пет посвещения) се отнася до прогреса и триумфа на Учителя Исус; историята с трите изкушения е показателна за приемането от Христос на още по-високо - шесто посвещение, което Му осигурява пълна победа над злото, а не над несъвършенството; именно защото вече е бил „Съвършения“, Той е могъл да приеме това посвещение.

Дадох ви много материал за зрял размисъл и хвърлих светлина върху посвещението, за което, естествено, малко може да се научи. Добре е да се знае, че трите основни изисквания за успешно приближаване към това посвещение са *съвършената уравновесеност, абсолютната гледна точка и божественото разбиране*. Интересно е да се види как се проявяват тези три качества във връзка с трите изкушения; в резултат на това върху живота, природата и характера на Христос ще бъде хвърлена много светлина.

По силата на Закона за Съвършенството ни се дава ключ към тази цивилизация или цикъл на еволюция, чиито основи Той заложи и чиито идеал не е изгубен, макар че приложението на даденото от Него учение е пренебрегвано както от църквата, така и от човешкия род. Обърнете внимание, че едно от изкушенията е било на върха на висока планина; на такава височина времето и пространството напълно се отричат и видението на Христос се е простирало от миналото през настоящето към бъдещето. Това състояние на осведоменост (не го наричам съзнание, а осведоменост - почти също толкова неточна дума) е възможно едва след петото посвещение, като достига висока точка на израз при шестото посвещение.

Иска ми се да обсъдя с вас природата на тези три изисквания, посочени като съществени за определено посвещение, тъй като те очертават връзката между Закон № 9 и Шесто Правило. Правилото е толкова ясно и лаконично, че почти не изисква пояснение. То посочва коя енергия трябва и коя не трябва да се използва в Следната кратка формула:

ШЕСТО ПРАВИЛО:

Лекуващият и групата лекари трябва да държат волята си под контрол. Лекува се не с воля, а с любов.

Споменатите три основни изисквания очертават постижения в различни планове на Вселената. Макар че ги разгледах във връзка с шестото посвещение, те имат свои съответствия и върху нисшата дъга на спиралата и затова са от практическо значение за посветения ученик, особено ако той е приел трето посвещение. Нека ги разгледаме едно по едно:

Съвършената уравновесеност означава пълен контрол върху астралното тяло с преодоляване или поне свеждане до минимум на емоционалните реакции в живота на ученика. На висшата дъга от спиралата неин аналог е способността за свободно функциониране върху будхичните нива благодарение на пълната свобода (с последваща уравновесеност) от всички влияния и импулси на трите свята. При по-дълбок размисъл става ясно, че този тип уравновесеност всъщност обозначава едно абстрактно състояние на ума, чиито покой не може да бъде нарушен от никаква форма на несъвършенство. Вие вероятно добре разбирате, че ако бяхте абсолютно свободни от всякакви емоционални реакции, яснотата на вашия ум и способността ви да мислите биха се увеличили в огромна степен с всички произтичащи от това последствие.

Съвършената уравновесеност на посветения ученик безспорно се различава от тази на посветения Учител, защото първата зависи от степента на влияние на трите свята, а другата - от адаптацията към ритъма на Духовната Триада; освен това, по-ранният тип уравновесеност трябва да предхожда по-късните постижения – оттук и моето внимание към тази тема. Съвършената уравновесеност (която е достъпна за теб, читателю) се постига чрез неутрализиране на привличането, стремежите, импулсите и влеченията на астралната или емоционалната природа, както и с прилагане на практиката, известна като *Божествено Безстрастие*.

Абсолютната гледна точка по необходимост се отнася до универсалната гледна точка на Монадата, а следователно и до висшите посвещения. Тя обаче има аналози и на нисшите стъпала от еволюционната стълбица, където обозначава функциите на душата като Наблюдател в трите свята и постепенното постигане от нея на съвършено и всеобхватно видение. То е резултат от развитието на две качества: безпристрастност и разграничаване. Когато тези две качества се проявят на Пътя към Висшата Еволюция, те се превръщат в Абстракция и във Воля към добро.

Когато е изживявана на душевно ниво, абсолютната гледна точка означава отстраняване на всички бариери и освобождаване на ученика от великата ерес на обособеността; така той създава открит канал за приток на чиста любов. Съвършената уравновесеност (разгледана от същото равнище) е премахнала всички пречки и емоционални фактори, които дотогава са блокирали канала, и по този начин е дала на Наблюдателя възможност да вижда истината; едва тогава ученикът се превръща в чист канал за любовта.

Божественото разбиране също трябва да се разглежда от две гледни точки. Като душевно качество, то характеризира ума, който може устойчиво да пребивава в светлината и поради това е способен да отразява чистия разум (чистата любов), характерен за Сина на Ума, т. е. за душата в нейната собствена сфера. На Висшия Път на Учителя то е свързано с онази отъждественост, която заменя индивидуалистичното съзнание; всички бариери са отхвърлени и посветеният вижда нещата в реалната им светлина, той познава причините по отношение на които явленията са само ефимерни следствия. Това Му позволява за осмисли Целта, излъчвана от Шамбала, също както по-нисшият посветен разбира Плана, формулиран от Йерархията.

И трите божествени атрибута в някаква степен са съществени за развитието на посветения лечител и той трябва да работи за тяхното разгръщане като част от необходимия му набор от качества. Лечителят е длъжен да помни, че всяка реакция на емоционалната природа образува стена или бариера между чистия приток на лечебна сила и пациента и че тази преграда е построена от него, а не от болния. Емоциите на пациента не трябва да влияят върху лечителя, нито да го отклоняват от интензивната концентрация, необходима за неговата работа; те не могат сами по себе си да издигнат бариера, която да е достатъчно здрава, за да отрази лечебната сила.

Абсолютната гледна точка предполага опит от страна на ученика да проникне в света на причините и така евентуално да открие дълбоките корени на заболяването. Това не изисква проникване в предишните възплъщания, нито го разглежда като съществено, независимо от твърденията на някои съвременни лечители, най-често мошеници. Обикновено съществуват достатъчно психологични свидетелства или данни за наследени тенденции, които дават на лечителя ключ за разбирането на цялата картина. Очевидно е, че такова „проникване“ в причините за болестта е възможно само при условие, че лечителят *обича* достатъчно искрено; и тъй като обича, той е достигнал онази уравновесеност, която е неподвластна на света на илюзиите и заблудите. Божественото разбиране просто означава прилагане на принципа на чистата любов (чистия разум) към всички хора и обстоятелства, плюс правилно разбиране за проблемите на пациента и за трудностите, които могат да възникнат между него и лечителя.

Към тези изисквания бих искал да спомена още един фактор, а именно ролята на лекаря или хирурга, който е физически отговорен за пациента. В настъпващата нова ера лечителят винаги ще получава научна помощ от опитен медик, макар че това твърдение днес предизвиква недоумение у средния модерен целител, привърженик на някакъв култ или изразител на друг, неортодоксален тип лечение.

Така, тези три божествени изисквания (адаптирани за учениците в съвременния свят) показват посоката на обучение и самодисциплина, която всички те трябва да следват. Когато хората овладеят някои от ранните фази на това тройно постижение, те ще открият, че могат с лекота да прилагат Шестото Правило.

Какво означава „да удържат волята си в юзда (под контрол)“? Разглежданият тук волеви аспект не се отнася до волята към добро и нейното низше съответствие - добрата воля. Волята към добро означава устойчива, непоколебима ориентация на посветения ученик, а добрата Воля е нейна проява във всекидневното служене. Проявяваната от висшия посветен воля към добро е динамична енергия с предимно *групово въздействие*, затова той рядко се занимава с лечението на отделни индивиди; неговата работа е прекалено интензивна и важна, че да му позволява това. Енергията на волята, възплътяваща божествената Цел, може да се окаже разрушителна за индивида, който не е способен да я приеме или абсорбира. При това се подразбира, че добрата воля определя целия подход и мислене на занимаващия се с лечение ученик.

В юзда трябва да се държи волята на личността, която в случаите на посветен ученик е от много висок порядък. Същото важи и за волята на душата, излъчвана от „Венчелистчетата на жертвоготовността“ на егоичния лотос. Истинският лечител трябва да създаде лечерна мисъл-форма, чрез която съзнателно или несъзнателно да работи. Тя трябва да остава свободна от прекалено силното въздействие на волята, тъй като последната - ако не е държана в юзда и не бъде модифицирана, смекчена или при необходимост съвсем премахната - може да разруши не само създадената от лечителя мисъл-форма, но и да издигне бариера между него и пациента и така да разруши началната връзка. Единствено Христос умее да изцелява с воля, но в действителност Той рядко е лекувал; в случаите, когато се твърди, че е правил това, Неговата цел е била да докаже възможностите на лечителството. Онези от вас, които познават Евангелието, знаят, че Той не е преподавал лечителско изкуство на Своите ученици. Това е показателно.

Независимо от потенциално високото си качество, упоритостта на лечителя и волевото му усилие да излекува пациента създават у него самия напрежение, което може сериозно да отклони лечебния енергиен поток. При наличие на такъв тип воля, неопитният или непосветен лечител често е склонен да приема върху себе си болестните симптоми и да абсорбира неразположението на пациента. Волевата му решимост да окаже помощ действа като бумеранг и той страда, без в същото време да може реално да помогне на болния.

Препоръката, следователно, е да се прилага обич и тук възниква основната трудност. Как може лечителят да излъчва любов, свободна от нейното низше или емоционално качество, и как да върне нейната чистота за изцелението на пациента? Това е възможно само ако той е култивирал у себе си тези три изисквания и се е превърнал в чист канал. Често обаче лечителят е толкова склонен да се занимава със себе си, с определението на любовта и с решимостта да излекува пациента, че тези три изисквания остават пренебрегнати. В този случай той и болният взаимно си *губят* времето. Лечителят не трябва да се тревожи за природата на чистата любов или прекалено усърдно да се опитва да разбере защо чистият разум и чистата любов са синоними, или в състояние ли е той да прояви любов, достатъчна за изцелението. По-добре е той да размисли върху тези три изисквания (особено върху първото) и да ги осъществи в себе си доколкото му позволява вътрешната му нагласа и достигнатата от него еволюционна точка. Тогава той ще стане чист канал и всички препятствия за притока на чистата любов автоматично ще бъдат премахнати, защото

„какъвто е човек в помислите на сърцето си, такъв е и той самият“; така без пречки и трудности чистата любов ще се излива през него и пациентът ще бъде изцелен, ако такава е неговата съдба.

Сега ще пристъпим към последния и най-тайнствен закон от всички, които ви дадох. Обръщам ви внимание върху него и по-рано, като съм посочвал, че *„този последен закон е формулировка на нов закон, който временно замества Закона за Смъртта и има отношение само към онези, които са достигнали последните етапи от Пътя на Ученичеството или са поели по Пътя на Посвещенията“*. Под „последни етапи“ разбирам периода между второто и третото посвещение. Законът остава неприложим дотогава, докато емоционалната природа нарушава чистия ритъм на личността, откликваща на въздействието на душевната, а по-късно и на монадната енергия. Затова аз не съм в състояние изчерпателно да ви обясня цялостното действие на този закон, но мога да посоча някои от най-интересните му идеи и съотношения; те ще стимулират у вас конструктивно теоретично мислене и в същото време ще възплътят доказаните факти за тези от нас, които са посветени ученици на Христос или на Санат Кумара.

ЗАКОН № 10

Вслушай се, о, Ученико, в зова на Сина към Майката и се подчини. Звучи Слово: формата е послужила за своята цел. Тогава принципът на ума [петият принцип -А. А. Б.] се организира и повтаря Словото. Очакващата форма откликва и си отива. Душата се освобождава.

Отзови се, о, ти, който се издигааш, на призива от сферата на задължителното; познай зова, долитащ от Ашрама или от Съвета, където чака самият Господ на живота. Издава се Звук. Душата и формата трябва заедно да отхвърлят жизненото начало, за да се освободи Монадата. Душата откликва. След това формата разкъсва връзката. Животът вече е освободен, като е придобил съзнателно познание и плодовете на целия опит. Те са дар от обединените душа и форма.

Този Закон № 10 е предвестник на много нови закони, които управляват връзката на душата с формата или на духа с материята. Той е даден като първи по две причини:

1. Защото може да се прилага от учениците и така истинността му да бъде доказана за мнозинството от хората и главно за научния свят.
2. Защото благодарение на многото свидетелства и на една разновидност на смъртта, която на този етап се нарича „преход“, може да бъде установено наличието на Йерархията и на Шамбала.

Има три източника на това оттегляне, известно под наименованието „смърт“, ако изключим нещастните случаи (произтичащи от кармата на други хора), войната (като резултат от планетната карма) и природните катаклизми, които изцяло са свързани с тялото на проявление на Този, в който живеем, движим се и съществуваме.

Тук искам да поясня разликата между непознаваемия Бог, който проявява Себе си чрез планетата като цяло, и Санат Кумара с Неговото високо положение в Шамбала. Санат Кумара е същностна Самоличност, отговорна за проявените светове. В резултат от космичното Си разгръщане Той е придобил толкова голяма власт над енергиите и силите, че Му е необходима цялата планета, за да изрази всичко, което Той Самият представлява. Притежавайки пълно съзнание за космичния астрален и ментален план, Той умее да се ползва (съобразно космичния закон) от енергиите и силите, които в името на Неговата божествена Цел формират и поддържат цялата планета. Той оживотворява планетата със Своя живот; Той поддържа всичко, което е вътре в нея и на нейната повърхност, чрез душевното Си качество, което в различна степен влага във всяка форма; Той непрекъснато твори нови форми, необходими за проявлението на т. нар. „живот в изобилие“ и на

„разгръщащата се цел на Неговата Воля“, които прогресът на вековете прави циклично възможни. Сега ние живеем в такъв цикъл, когато Неговата интензивна дейност прилага метода на божественото разрушение с цел освобождаване на духовния живот; едновременно с това Той създава нова цивилизационна структура, която по-пълно да изразява еволюционното достижение на планетата и на царствата на природата като проводници за съвършеното проявление на Неговия божествен живот и цел.

Изглежда ще трябва да обсъдим този десети Закон възможно най-подробно, за да осмислим заложения в него синтез и да си изясним, че смъртта е част от творческия процес на синтезиране. Важно е да бъдат усвоени новите идеи и новото отношение към целия проблем за умирането.

„*Вслушай се, о, Ученико, в зова на Сина към Майката и се подчини.*“ Макар контекстът да подсказва, че става дума за изоставяне на физическото тяло, добре е да се помни, че тази фраза може да означава много повече. В широкия си смисъл тя обхваща цялата връзка между душата и личността и включва готовността на Майката (личността) незабавно да се подчини на Сина (душата). Без това своеременно послушание, включващо разпознаване на вътрешния Глас, личността ще остане глуха към призива на душата да опразни тялото. Този тип отклик все още не е станал обичайна практика. Бих искал да размислите върху смисъла на казаното.

Нека отново напомня, че Майката е символ на вещественния аспект, а Синът е олицетворение на душата в нейната собствена сфера. Следователно, това предписание се отнася до връзката на субстанцията с душата и така поставя основата за всички взаимовръзки, които ученикът трябва успешно да разпознава. Подчинението тук не е насилствено; то зависи от способността да се чува, която на един по-късен етап от развитието се трансформира в послушание. Това е сравнително лесен процес, макар вие да не го смятате за такъв. Трябва да се разбира разликата между двата аспекта на подчинение, тъй като процесът на *обучение чрез чуване винаги* е по-бавен и е едно от качествата или аспектите на ориентирането. *Обучението чрез видение* е пряко свързано с Пътя на Ученичеството и всеки, който иска да стане мъдър и ефективен работник, трябва да се научи да различава чуващите от виждащите. Разбирането на тази разлика ще доведе до коренни промени в техниката. В първия случай вие работите с хора, които определено се намират под влиянието и контрола на Майката и се нуждаят от обучение да виждат. В другия случай имате работа с хора, които са овладели чуването и сега развиват духовното съответствие на зрението, т. е. станали са способни да приемат видения.

„*Звучи Слово: формата е послужила за своята цел.*“ Това слово, или „духовно послание“ на душата, може да има двояка цел: то е способно да предизвика смърт или само да ускори оттеглянето на душата от нейния инструмент - троичната личност. Така може да се стигне до положение, когато формата остава неодоушевена, т. е. напусната от своя обитател. В такъв случай личността (триединството на физическия, астралния и менталния човек) ще продължи да съществува и ако е високоразвита, много малко хора ще забележат отсъствието на душата. Това често се случва в старостта или при сериозна болест и може да продължи с години. Когато в подобно положение попаднат деца, изходът най-често е смърт или слабоумие, тъй като не е имало време за обучение на нисшите личностни проводници. Размисълът над това „звучащо Слово“ ще хвърли много светлина върху някои смятани за неблагоприятни обстоятелства, както и върху състоянията на съзнание, които до този момент са предизвиквали почти неразрешими проблеми.

„*Тогаваш принципът на ума се организира и повтаря Словото. Очакващата форма откликва и си отива.*“ При този аспект на смъртта именно умът действа в качеството на авторитет и предава заповедта за опразване към мозъка, където се намира нишката на съзнанието. След това човекът в тяло спуска тази заповед към сърцето, където е закрепена нишката на живота, и това (както ви е известно) задвижва процеса на оттегляне. Какво става в тези безвременни

предсмъртни моменти засега е неизвестно, тъй като никой още не се е върнал, за да ни го разкаже, а дори и някой да го направи, възниква въпросът дали ще му повярват? Вероятно не.

Първият параграф на Закон № 10 описва процеса на излизане от тялото (т. е. от формата на троичния нисш човек), извършван от средния интелектуален кандидат, който разглежда закона от една сравнително нисша гледна точка; въпреки това и съгласно същия Закон за Съответствието, смъртта на всички хора (от най-нисшия човешки тип до кандидата включително) принципно се характеризира с аналогичен процес; разликата е само в степента на проявеното съзнание - т. е. в осъзнаването на процеса и намерението. Резултатът обаче във всички случаи е еднакъв, а именно:

„Душата се освобождава.“ Вече съм ви казвал, че този момент на истинска свобода може да бъде кратък и мимолетен, както при неразвения човек, или да продължи дълго в зависимост от полезността на кандидата върху вътрешните планове. Колкото повече отслабва влиянието на импулсите, идващи от трите нисши равнища на съзнание, толкова се удължава периодът на разединение и се наблюдава растяща яснота на мисълта и признаване на същностното битие. Тази кристална яснота на осъзнаването често не се проявява напълно в новото прераждане, защото ограниченията, налагани от плътното физическо тяло, са огромни. Въпреки това, всеки живот отбелязва определен ръст на сензитивността, плюс натрупване на нова езотерична информация, ако използваме определението „езотеричен“ по отношение на всичко, което не се отнася до нормалния живот на формата или до средното съзнание на човека в трите свята. В своето развитие езотеричният живот се дели (най-общо казано) на три етапа, които протичат в човешкото съзнание успоредно с обичайните аспекти на живота на формата в следните три сфери на опит:

1. Етап за приемане на концепции, идеи и принципи, при който се утвърждава съществуването на абстрактния ум.

2. Етап за „приемане на светлина“, когато се развива духовната проникателност, видението се появява и се приема за истинско, и се разгръща интуицията или „будхичното възприятие“. Това укрепва убедеността в съществуването на Йерархията.

3. Етап на отделяне, при който ориентацията е завършена, пътят към Ашрама е ясно очертан и ученикът започва да строи антакарана между личността и Духовната Триада. Именно на този етап *смътно* прозира природата на волята, което носи познание за факта, че има *„център, където Божията воля знаят“*.

Изучаващите са склонни да мислят, че всичко приключва със смъртта, докато всъщност от гледна точка на *завършването* ние имаме работа с ценности, които са непреходни; за тях няма и не може да има никакви препятствия и те съхраняват в себе си семената на безсмъртието. Добре ще е, ако размислите над това и осъзнаете, че всичко, което има истинска духовна ценност, е непреходно, безвременно, безсмъртно и вечно. Умира само това, което нищо не струва и което (от гледна точка на човечеството) приема и подчертава важността на формата. Онези ценности обаче, които са основани върху принципа, а не върху детайлите на проявлението, носят в себе си едно неумиращо начало, което води човека *„от дверите на раждането през вратите на сетивността към портала на целта“* - както гласи *„Древният коментар“*.

Постарах се да ви покажа колко е ясна първата част на този Закон от екзотерична гледна точка и същевременно колко е абстрактен и труден за разбиране неговият езотеричен смисъл.

Втората част на Закон № 10 не може да бъде интерпретирана и приложена по аналогичен начин; тя се отнася до „пренебрегването“ или „отхвърлянето на препятствията“, което е по силите само на много напредналите ученици и посветени. Изразът *„О, ти, койю се издигааш“* е приложим само към онези, които са приели четвърто посвещение и чието

движение нагоре не се задържа от никакъв аспект на природата на формата, дори и от такава висока или трансцендентална форма, каквато е душата в собствения си проводник - каузалното тяло или егоичния лотос. Все пак, способността за бърз и адекватен отклик спрямо този закон трябва да се тренира още от ранните етапи на ученичеството, когато чуването, отзивчивостта и окултното послушание започват да се развиват и да се разпространяват към висшите равнища на духовния опит.

Нека сега отново да размислим върху думите и фразите на закона, за да вникнем в техния истински смисъл.

„Отзови се, о, ти, който се издигааш, на призива от сферата на задължителното.“ Каква е тази сфера на задължителното, на което посветеният от висока степен трябва да отдели внимание? Цялостният жизнен опит - от раждането до висшите предели на духовната възможност, се обхваща от 4 думи, приложими за различните етапи от еволюцията: *Инстинкт, Дълг, Дхарма, Задължение*; разбирането на разликата между тях носи просветление и като следствие - правилно действие.

1. *Сфера на инстинкта.* Тя обхваща изпълнение (под въздействие на обикновения животински инстинкт) на задължения, наложени от всяка съзнателно или несъзнателно поета отговорност. Илюстрация на това е инстинктивната грижа на майката за нейната рожба или отношенията между мъжкото и женското начало. Няма да се спираме подробно върху това, доколкото то се осъзнава от всеки, който е надраснал сферата на елементарните инстинктивни задължения. До нея не достига никакъв зов, но този инстинктивен свят на получаване и отдаване в крайна сметка еволюира до висшата сфера на отговорността.

2. *Сфера на дълга.* Зовът, идващ от тази сфера, произлиза от едно царство на съзнание, което е по-присъщо на човека и не е така преобладаващо животинско, както е инстинктивната сфера. Той въвлеча в своето поле на дейност всички типове човешки същества и изисква от тях (живот след живот) строго изпълнение на дълга. „Изпълнението на дълга“, за което човек най-често получава малка похвала и одобрение, е първата крачка към разгръщането на онзи божествен принцип, който ние наричаме *чувство за отговорност* и чието присъствие е показател за неотклонно нарастващ контрол на душата. Изпълнението на дълга, чувството за отговорност и желанието да служиш са три аспекта на едно и също нещо - на ученичество в зародишно състояние. Хванати в привидно безизходните мрежи на дълга, хората трудно осъзнават, че този дълг, който ги приковава към еднообразието и баналността, този привидно безсмислен и неблагодарен дълг на всекидневието всъщност е обективен процес, който ги води към висшите фази на опит и в крайна сметка - към Ашрама на Учителите.

3. *Сфера на дхармата.* Тя е продължение на двата предишни етапа и именно в нея ученикът за първи път ясно осъзнава своята роля в общото течение на световните събития и неизбежното си участие в развитието на *света*. *Дхарма* се нарича онзи аспект на кармата, който възвишава всеки конкретен световен цикъл, вкл. и животите на всички хора, въвлечени в неговото отработване. Ученикът постепенно се убеждава, че поемайки своя дял от тази циклична дхарма и работейки съзнателно за нейната правилна реализация, той постига по-пълна представа за груповата работа (както я разбират Учителите) и внася своя ценен принос в издигането на световната карма като отработва цикличната дхарма. Инстинктивното служене, изпълнението на дълга и участието в груповата дхарма се обединяват в неговото съзнание и се превръщат в един велик акт на активно и предано служене; така той поема по Пътя на Ученичеството, като оставя далече назад Пътя на Изпитанията.

Тези три страни от жизнената дейност са зародишна проява в живота на ученика на следните три божествени аспекта:

- Инстинктивен живот.....разумно прилежание;
- Дълг.....отговорна любов;

- Дхарма.....воля, изразена чрез Плана.

4. *Сфера на задължението.* След като е усвоил природата на трите предишни сфери на правилно действие и чрез активността си в тях е разкрил съответните им божествени аспекти, посветеният вече се издига до царството на задължението. Тази сфера, в която може да се влезе едва след постигане на значително освобождение, насочва реакциите на посветения в следните две фази от неговия живот:

а) в Ашрама, където той служи на Плана и разглежда това като свое основно задължение към живота. Тук използвам думата „живот“ в нейния най-дълбок езотеричен смисъл;

б) в Шамбала, където проявяващата се Цел на Санат Кумара (Планът е нейна интерпретация във времето и пространството) започва да придобива за него смисъл и значение съобразно степента му на развитие и близостта му до Пътя на Висшата Еволюция.

В Ашрама Животът на Духовната Триада постепенно измества този на душевно-контролираната личност. В Съвета на Шамбала животът на Монадата изтласква всички останали изражения на същностната Действителност. Повече нямам право да съобщя.

„Познай зова, долитащ от Ашрама или от Съвета, където чака самият Господ на живота.“ Тук отново се сблъскваме с основополагащата еволюционна тема за Призива и Повикването. Двата висши центъра на божественото Съществуване непрекъснато призовават нисшия център; един от факторите, които управляват цялостния творчески процес, е свързан с умението на Великите животи да пробуждат отклика у човешкото и дочовешките царства (или групови животи) в трите свята на живота на формата. Хората обаче са толкова заети със собствените си дела, че като цяло са склонни да разглеждат всичко, което се случва, като резултат от тяхното лично поведение, действия и творчески способности. Картината все пак има и друга страна, която включва изкуството действие, разбиращите сърца и ясната воля на Йерархията и на Шамбала, за която няма препятствия.

Оттук става очевидно колко е важно за учениците и посветените точно да знаят своето място на Пътя, символизиращ заключителния аспект от стълбицата на еволюцията. В противен случай те неправилно ще изтълкуват призива и няма да разпознаят източника на долавяния от тях звук. Всеки напреднал наставник по окултизъм и езотеризъм добре знае колко лесно може да се случи това, тъй като често става свидетел с каква лекота незначителни хора и начинаещи окултисти тълкуват призивите и посланията, които те чуват или получават по друг начин, въобразявайки си, че долавят сигналите на висок източник; всъщност, те чуват гласа на своето подсъзнание, на техните собствени души или на наставника (не на Учителя), който се опитва да им помогне.

Призивът обаче, за който се говори в Закона, излиза от възможно най-висшите източници и не трябва да се греша с малките гласове, достъпни за средния човек.

Издава се Звук. Тук нямам за цел да разглеждам творещия звук, а само да привлека вниманието ви върху факта, че той *е творящ*. Звукът, който е станал първо свидетелство за активността на планетарния Логос, е бил не слово, а цялостно ехтящ звук, побрал в себе си всички останали звуци и акорди, както и някои музикални тонове (известни с названието „музика на сферите“) плюс дисонанси, непознати още за съвременния слух. Онзи, *„който се издига“*, трябва да се научи да познава именно този Звук и да откликва не само чрез сетивото на слуха си (заедно с неговите висши съответствия), но и чрез всяка част и аспект от природата на формата в трите свята. Напомням, че от гледна точка на четвъртото посвещение, дори егоичният проводник - т. е. тялото на душата, се третира като част от природата на формата.

Макар че „разрушаването на Соломоновия Храм“ става по време на четвъртото посвещение, качествата, от които той се е състоял, вече са били абсорбирани в проводниците, които

посветеният използва за Своите контакти в трите свята. Сега той е същност на всички Свои тела и от Негова гледна точка менталният план е едно от трите равнища, които образуват плътния космичен физически план; това често се забравя от изучаващите, които почти без изключение си представят тялото на душата и менталният постоянен атом като стоящи *зад пределите* на формата и на това, което те наричат „трите свята“. Технически казано и от висша гледна точка, това не отговаря на истината. Този факт съществено изменя и обуславя мисленето и работата на посветените от четвърта и по-висока степен. С това се обяснява и необходимостта от изчезване на егоичното тяло.

Звукът отеква в четирите висши поднива на космичния физически план, т. е. във висшите съответствия на четирите етерни равнища на физическия план в трите свята, който (както знаем) е съставен от трите плътни физически и четирите етерни плана. Затова трябва да се помни, че известните ни нива всъщност са космичните физически планове, а това, което най-добре познаваме, е най-плътният от седемте; оттук е и цялата наша борба и трудности.

От „*безмълвието, което е звук, звучаща нота на Шамбала*“, звукът се концентрира в Духовната Триада или Ашрама в зависимост от статута на посветения и неговото място в ашрамните кръгове или в още по-високите нива, чрез които струи светлина от Съвета на Шамбала. В първия случай на звука реагира сърдечният център, а после и цялото тяло; във втория - съзнанието е изместено от още по-висок вид духовно разпознаване, което ние неточно нарекохме „отъждествяване“. Ако звукът се регистрира в сърцето на посветения, това означава, че той е развил всички видове знание, възможни за природата на формата (за душата и тялото); а ако звукът се фиксира в главата, това показва, че отъждествяването е довело всички духовни изражения на живота до такова пълно единство, че думата „повече“ (в смисъл на увеличаване) по необходимост трябва да отстъпи място на думата „по-дълбоко“ (в смисъл на проникване). Четейки това, братко мой, запитай се доколко разбираш неговия смисъл.

Именно на този етап пред посветения за първи път се очертават Седемте Пътя, разбирани като седем различни методи за проникване в сферите на реализация, простиращи се отвъд пределите на нашата планета.

За да направи този избор, посветеният трябва да покаже изкусно владение на Закона за Различаването и да постигне знание за Седемте Пътя чрез различаване на седемте звука, които образуват единния Звук, но нямат отношение към седемте вибрации, формиращи тройното звукосъчетание АУМ.

Душата и формата трябва заедно да отхвърлят жизненото начало, за да се освободи Монадата. Душата откликва. След това формата разкъсва връзката.“ Оттук става разбираемо защо подчертавах факта, че посветеният е приемник на същностното качество или качества, които формата е открила и развила у себе си, а душата е абсорбирала. По време на тази конкретна криза, посветеният в Ашрама или „*на Своя славен път към Мястото, където обитава Господ*“ (Шамбала) сумира и побира в себе си цялото същностно добро, Което е било натрупано в душата преди нейното разрушаване при четвъртото посвещение. Той концентрира в себе си знанието и мъдростта, насъбрани през еоните на борби и спокойно търпение. Нищо повече не може да бъде придобито нито от душата, нито от формата. Той е приел от тях всичко, което те са могли да му дадат и което е изливало светлина върху духовния Закон за жертвата. Интересно е да се отбележи, че от този момент душата става само посредник между личността и посветения от висока степен. На нея нищо повече не може да ѝ бъде съобщено, разказано или предадено и - тъй като Звукът отеква - душата изчезва като доказателство за отклик. Сега тя е само празна обвивка, но нейната субстанция е от толкова висш порядък, че става съставна част от будхичното равнище и получава там етерно функциониране. Жизненото начало е отхвърлено и се завръща в резервоара на всеобщия живот.

Бих искал да си отбележите колко важна е дейността на формата. Именно *формата* разкъсва

връзката (тази често презирана, подценявана и унижавана форма извършва окончателния акт), като донася пълното освобождение. „Лунният Повелител“ на личността е постигнал целта си и елементите, които са образували неговите три проводника (физическия, астралния и менталния), ще формират заедно с жизненото начало атомичната субстанция на първото тяло за проявление на някоя душа, която търси възплъщение за първи път. Всичко това е тясно свързано със сложната тема за постоянните атоми. Когато Лунният Повелител разкъсва връзката и прекратява всички отношения с оживотворяващата го дотогава душа, това бележи момент на високо посвещение за него. Той вече не е просто сянка, а е придобил такива качества, които го правят „субстанциален“ (в езотеричен смисъл) и го превръщат в нов фактор във времето и пространството.

Последните думи от Закона не се нуждаят от обяснение и предлагат подходящ финал за този раздел от нашето обучение:

“Животът вече е освободен, като е придобил съзнателно познание и плодовете на целия опит. Те са дар от обединените душа и форма.”

ДЕВЕТА ГЛАВА СЕДЕМТЕ МЕТОДА НА ЛЕЧИТЕЛСТВОТО

Ясно е, че дори ако седемте лечебни метода или техники, свързани с енергиите на седемте лъча, бъдат описани съвсем точно, пак ще бъде трудно да се намери лечител, който да е в състояние да ги прилага достатъчно компетентно в този преходен период от състоянието на света. Ние преминаваме от една ера в друга и това по необходимост предизвиква непознати досега проблеми и трудности. За първи път в своята история човечеството стана достатъчно интелектуално, за да осъзнае изводите от това събитие, и толкова далновидно, че да предвиди и планира новото бъдеще. От друга страна, душевният лъч на средния кандидат рядко упражнява такъв контрол, че да предизвика съответното просветление и да отключи лъчевата мощ на лечителя. Докато душевният лъч не започне да контролира човека, всички методи и техники за използване и насочване на лъчевите енергии ще се оказват безполезни. Това не трябва да предизвиква у вас огорчение, а само готовност да чакате, което особено важи за младите читатели и изследователи. Мъдростта подсказва, че тази пропаст между надеждите и възможностите е изключително полезна.

През миналото столетие на човечеството беше предадена толкова много информация относно магическата работа, че да се дава повече засега няма смисъл; бяха съобщени много мантри и Думи на Силата и толкова широко се разпространи употребата на ОМ, че би следвало да се очаква огромна вреда. Такава обаче не се появи. Сравнително ниската еволюционна точка на средния практикант и експериментатор се оказа за него сигурна защита и опитите му имаха слаб ефект - както в положителен, така и в отрицателен аспект. Честите временни изцеления до голяма степен се обясняват с възприемчивостта на пациента към внушение и с неговото доверие към лечителя. Нито едно от тези изцеления обаче не може езотерично да се причисли към научните методи на окултизма. Отчитайки действието на тази защита, засега аз няма да съобщавам Лъчевите Думи, които опитният посветен използва в лечебната си практика. Такива Думи трябва да са съчетани с умело прилагане на духовната воля, но засега дори и низшият аспект на човешката воля остава неразвит, а се шири само *своеволие*то, разбирано като преднамерено и егоистично желание. Затова да давам подобни наставления би било за мен чиста загуба на време.

Сметнах за необходимо да направя тези пояснения, за да изпреваря вашите очаквания за съобщаване на нещо тайнствено и досега абсолютно неизвестно. Целта на този трактат е само да положи основата на бъдещата структура от знания като подготовка за времето, когато ще бъде безопасно, мъдро и правилно тези „фокусиращи Точки“, „организиращи Думи“ и „изразени Намерения“ да бъдат съобщени на добре обучения и опитен окултен лечител. Старая се също така да предизвикам у вас мъдро и изследователско очакване,

което ще се възползва и от малкото, което ми е позволено тук да ви съобщя, от символичните думи, които мога да продиктувам, като по този начин читателят се подготви за по-дълбоко последващо разбиране.

А междувременно, има няколко полезни за вас неща, на които мога да ви науча. Макар че е възможно да усложнят сегашните ви проблеми, те все пак могат да се окажат полезни като ориентири, очертаващи онази област от знания, която трябва да бъде усвоена преди лечителят да стане готов за правилното и трайно лечение.

Този раздел ще е много по-кратък в сравнение с обема на предишните части на трактата. Той представлява система от обобщени и лаконични твърдения, които могат да се използват като учебник, пособие или практическо ръководство за лечителя. Тези твърдения са разделени в три групи:

I. *Енергии на Седемте Лъча.*

II. *Лъчи на лечителя и пациента.*

III. *Седем лечебни техники.*

Те ще допълнят том четвърти от „Трактат за Седемте Лъча“ и макар че описват само предварителната работа и елементарните правила, те ще дадат много информация на посветения ученик и дори на интелигентния кандидат и ще направят тяхната лечителска работа по-резултатна. Излишно е да напомням, че ако целителят овладее до съвършенство тази начална дейност, в хода на работата той сам (без външна помощ) ще успее да проникне в по-дълбоките смислови нива на тази сфера от Неостаряващата Мъдрост.

I. ЕНЕРГИИ НА СЕДЕМТЕ ЛЪЧА (петнадесет твърдения)

1. Седемте лъча възплъщават и изразяват цялата съвкупност от енергии, които циркулират през нашата планетарна форма.

2. Тези седем лъчеви енергии са седемте сили, които (взети заедно) образуват първостепенния по важност Лъч на Любовта-Мъдрост. Това е т. нар. *Втори лъч* на нашата слънчева система, който е доминиращ във всяко нейно планетно проявление. Всичките седем лъча са спомагателни спрямо този Велик Космичен лъч.

3. Независимо от индивидуалния си лъч, лечителят винаги трябва да работи чрез втория подлъч на този свой лъч - чрез подлъча на любовта-мъдрост, присъщ на всеки от седемте лъча. Така той установява връзка с двата управляващи лъча - душевния и личностния. Вторият лъч (на любовта-мъдрост) притежава свойството всеобхватност.

4. Вторият лъч и вторият подлъч на всеки лъч са двойствени по своето проявление. Лечителят трябва да се научи да прилага аспекта на любовта, а не този на мъдростта. Това изисква сериозно обучение и богата практика в областта на духовното разпознаване.

5. В практическата си работа лечителят трябва да използва онези проводници от природата на формата, които се намират на линия 2-4-6. Ако не притежава проводници (или тела) на тази базова енергийна линия, той няма да може да лекува. Това рядко се разбира. Доброто все пак е, че почти не съществува телесна даденост, в която да липсват абсолютно всички изходи за енергията на втори лъч.

6. Хората, които са от втори лъч или притежават мощен проводник за този лъч, обикновено стават велики лечители. Христос, бидейки най-истинският изразител на втория лъч, познат някога на Земята, е бил и най-великият от всички изцеляващи синове Божи.

7. Душевният лъч обуславя и определя най-подходящата за използване техника. Лечебната енергия трябва да протича чрез онзи лъч на личностните проводници, който е най-тясно свързан с Втори лъч (за него всички останали подлъчи служат като канали).

8. Вторият подлъч на душевния лъч определя подхода за решаване на непосредствения проблем, с който се сблъсква лечителят; преминавайки през съответния личностен проводник, тази енергия се превръща в лечебна сила. За да бъде подходящ, той трябва да се намира на линия 2-4-6.

9. Подходящ проводник може да бъде както менталното, така и емоционалното тяло. Доколкото обаче повечето хора са центрирани в емоционалната си природа, лечението по принцип ще бъде най-успешно, ако целителят използва и това тяло като канал за предаване на необходимите енергии.

10. Така се образува енергиен триъгълник, съставен от:

- а) енергията на душата;
- б) подходящия проводник;
- в) и етерното тяло (чрез сърдечния център или чрез този на слънчевия сплит).

11. В етерното тяло се образува вторичен триъгълник като резултат от циркулирането на енергията между:

- а) теменния център, като приемателен пункт;
- б) центъра аджна, като апарат за насочено разпределение;
- в) и центъра, който по линия на най-малкото съпротивление регистрира енергията на душевния лъч, който и от седемте лъча да е той.

12. Двата триъгълника са свързани чрез „*акт на освобождение*“, който аз нямам намерение да описвам.

13. Искреният и опитен лечител може (дори при липса на езотерична формула, свързваща двата триъгълника) значително да улесни тяхното взаимодействие чрез съзнателно изразена вяра и твърдо провеждане на своето *намерение*.

14. По-големият триъгълник въздейства на лечителя и го прави предаващ посредник, а по-малкият е средството, чрез което целителят работи на физически план и оказва влияние върху пациента.

15. Така подготовката на лечителя (преди съзнателния акт на лечение) се дели на три етапа:

Първи процес:

- а) Лечителят определено и съзнателно се свързва със собствената си душа.
- б) Той определя кой от личностните му проводници ще бъде използван; това зависи от реакцията им към енергиите, протичащи по линия 2-4-6.
- в) После, чрез волеви акт и като използва избрания проводник, лечителят свързва енергията на душата със съответния център на етерното тяло - със сърдечния център или с този на слънчевия сплит, макар че първият винаги е за предпочитане.

Втори процес:

- а) Лечителят изгражда вторичен триъгълник като фокусира вниманието си в приемателния пункт (в теменния център).
- б) Чрез силата на творческото си въображение той обединява теменния с междуведния център и натрупва енергия в последния като в апарат за последващо разпределение.
- в) Лечителят се старее да събере в центъра аджна енергията на този център от етерното си тяло, който е най-тясно свързан с неговия душевен лъч.

Трети процес:

Накрая, той съзнателно установява връзка между двата триъгълника и щом това бъде постигнато, той е готов за лечителска дейност.

II. ЛЪЧИ НА ЛЕЧИТЕЛЯ И ПАЦИЕНТА

Повече от ясно е, че сред многото възможни обуславящи фактори, съществена роля играе и степента на различие или сходство между лъчите на целителя и на пациента. Хармонията или контрастът между душевния и личностния лъч на двете страни могат да обхващат следните комбинации:

1. Душевните лъчи да са идентични, а личностните - не.
2. Личностните лъчи да са еднакви, а душевните - не.
3. Лъчите да съвпадат и в двата случая.
4. Лъчите да се разминават и в двата случая.

5. Личностният лъч да е очевиден, а душевният да е неизвестен. Лъчът на личността се определя лесно, но за лъча на душата понякога липсват каквито и да е данни. Това важи както за лечителя, така и за пациента.

6. Нищо по повод на лъчите не е известно и в двата случая. Тук нямам предвид лъчите на менталния, астралния или физическия проводник, макар че знанието за тях е изключително полезно, тъй като те оказват значимо, а понякога и решаващо въздействие. Изхождайки от тези знания, опитният лечител може да приложи вторична техника в помощ на основния метод и да използва най-подходящия нисш проводник (собствения или на пациента) като канал за вторичен поток от лечебна енергия, усилвайки по този начин действието на първичния енергиен прилив. Прибавянето на вторичен поток изисква твърде висока опитност от лечителя или много точна информация от страна на пациента. Това, както можете да предположите, се среща рядко. Чрез внимателно изучаване и съпоставяне с вече известни им аналогични случаи, лечителите могат с висока степен на точност да оценят природата на двата главни лъча. Освен това, посветеният трябва да може да разпознава и да работи с лъчите на едно от нисшите тела и така да разпределя лечебната сила през два центъра едновременно. Затова ние ще разгледаме само връзката между лъчите, контролиращи лечителя и пациента от гледна точка на душата и на личността.

Невъзможно ми е да разгледам всички възможни лъчи, характерни за лечителя и пациента, и да очертая най-подходящата за всеки от тях методика; вие ще разберете по-добре моето затруднение, ако се опитате да си представите какво огромно количество проблеми възникват при съединяването на лъчите на двете страни. За повече информация се обърнете към книгата „Ученичеството в Новия Век”, където са описани лъчите на голям брой ученици. Вие бихте могли (за експеримент и упражнение) да възложите на ученици с различни основни лъчи да заемат последователно мястото на лечител и на пациент и да наблюдават кои центрове ще се задействат при различните болести (доколкото те са локализирани в различни области на човешкото тяло), след което да се опитате да определите кой е най-правилният метод, начин или процедура за евентуална лечебна намеса. Правейки това, вие трябва да помните две неща: първо, че всички тези хора са членове на Ашрам от втори лъч; и второ, че те са ученици и следователно техните лъчи са известни и очевидни за лечителя, което е облекчаващ за експеримента фактор. Вие можете също така да определите каква лъчева енергия трябва да се прилага по време на лечебния процес, чрез кой център в себе си (като лечител) и в ученика (като пациент) трябва да работите и в състояние ли сте да приложите вторична методика. След като мислено се поупражнявате с въображаемо лечителство, потърсете сред своите приятели и познати такива, които по ваше мнение притежават подобни лъчеви дадености, и ако те са болнави или страдат от конкретно

заболяване, опитайте се да им помогнете по същия начин, както се учихте да работите с въображаемия пациент. Отбелязвайте точните резултати и избягвайте прилагането на вторични техники, понеже за разлика от оценката на двете главни проявления на живота, вие най-вероятно ще се окажете абсолютно неподготвени за работа с трите нисши проводника на пациента.

Останалата част от темата може да бъде осветлена чрез някои твърдения, които ще станат по-ясни едва когато езотеричната психология се утвърди като конкретен образователен предмет; за това са нужни десетилетия.

1. Лечителят трябва да определи своите лъчи и да работи, изхождайки от тази информация. Ако не разполага с това знание, той трябва да се въздържа от опити да лекува.

2. При неспособност да окаже лечебно въздействие (поради липса на горното знание), той трябва да се ограничи до ролята на канал за приток на енергията на любовта към пациента.

3. Лечителят ще открие, че в повечето случаи е по-лесно да разпознае своите лъчи, или поне един от тях, отколкото да узнае лъчите на пациента. Това се дължи на две причини:

а) фактът, че той се старее да лекува и помага, показва значително придвижване по духовния път. Този напредък е необходим за точното определяне на лъчевите му качества. Известно себепознание, включващо и възможните налични лъчи, може да му покаже природата на контролиращите го енергии.

б) Високоразвитият пациент често се въздържа от търсенето на външна помощ и сам се заема с проблема, разчитайки на собствената си душа или на Ашрама, с който евентуално е свързан. При средния пациент като средство за контакт обикновено се използва личностният му лъч, тъй като той се определя значително по-лесно от този на душата.

4. След като успешно е определил обуславящите го лъч или лъчи, лечителят трябва внимателно да се подготвя за лечебна работа в течение минимум на 5 часа, през които да поработи върху своя ум или мислителен апарат. Нямам предвид непрекъснат умствен контрол и размисъл, а 5 часа спокойно обмисляне на данните, констатирани (ако това е възможно) докато лечителят изучава пациента и се запознава;

- с проблема на болестта и нейната конкретна природа;
- с локализацията ѝ във физическото тяло;
- със засегнатия център и неговото състояние (в случаите на просветен ученик);
- с остротата на неразположението и шанса за излекуване;
- с опасността от смъртен изход;
- с психологичното състояние на пациента;
- с лъчите на пациента (доколкото е възможно); ако бъдат разпознати, те ще определят подхода на лечителя.

5. След като се е подготвил по този начин, лечителят се концентрира върху собствения си лъч. Ако притежава само общо, а не специфично знание за своя (и на пациента) лъч или лъчи, той може да предположи, че единият или и двата от тях се намират на линия 1-3-5-7 или на линия 2-4-6 и да действа съответно на това предположение. Полезно е да се притежава специфично и конкретно знание, но ако такова липсва и конкретните лъчи не могат да бъдат разпознати, често може да се определи дали общата тенденция на характера върви по линията на любовта или по тази на волята и да се действа съобразно с това. Тогава възниква въпросът дали отношението между лечителя и пациента ще бъде връзка между личности, между души, между личност и душа или обратно?

6. Ако това е връзка между личност и личност (както най-често се случва), лечителят работи чрез енергията на планетната прана, която стимулира естествените процеси във физическото тяло и (в сътрудничество с природата и следователно - в съгласие с кармата на пациента) може дотолкова да укрепи неговия организъм, че той сам да отхвърли болестта или пък уверено да погледне смъртта в лицето и със спокойно и обективно разбиране да премине в отвъдното, т. е. в по-фините царства на битието.

7. Ако връзката протича между душата на лечителя и личността на пациента, лечителят работи чрез лъчевата енергия, като насочва мощта на собствения си лъч към центъра, който контролира поразената област. В случай че двете души - на лечителя и на пациента - работят в сътрудничество, може да се постигне сливане на двете енергии, а при еднакви лъчи - да се наблюдава усилване на едната енергия и съществено ускоряване на оздравителните или на деструктивните процеси.

8. Лечителят трябва винаги да помни, че неговата задача е или да лекува в съответствие с кармичния закон, или да съдейства на разпадните процеси, като осъществява по този начин една по-висока форма на лечителство.

9. Докато лекуващият не стане висок посветен и не започне да работи с пълно разбиране за управляващите условия, внезапното изцеление и рязкото обуздаване на болестта ще бъдат малко вероятни. Ако те все пак настъпят, това може да се обясни с три възможни фактора:

- а) със съдбата на пациента, чието време още не е настъпило;
- б) с намесата на собствената му душа, която в крайна сметка е посредник на кармата;
- в) с помощта на лечителя, която се е оказала адекватна и способна да породии у пациента необходимото доверие и да укрепи силите му дотолкова, че той да успее сам да постигне своето изцеление.

10. Никой, чиято карма е показала, че времето му е дошло, не е могъл да се задържи пред „вратите на смъртта“; неговият жизнен цикъл на физически план неизбежно завършва, освен ако той не е служител в Ашрам или ученик от определен ранг, чиято работа и присъствие на Земята все още са необходими за довършване на някаква специална, предопределена му задача. В такъв случай Учителя от Ашрама може да прибави от Своето знание и енергия към това на лечителя или на пациента, така че за известно време да отсрочи смъртта. На подобна помощ обаче нито лекуващият, нито лекуваният трябва да разчитат, тъй като те не познават добре всички обстоятелства.

11. Съществуват някои елементарни изисквания и условия, в които е желателно да протича работата на лечителя:

- а) По възможност пълна тишина в стаята на болния;
- б) Колкото е възможно по-малко хора в стаята на пациента (в рамките на разумния минимум). Мисленето и мисъл-формите на присъстващите могат да разсейват или да бъдат разсейвани, като и в двата случая отклоняват лечебните потоци; от друга страна, те понякога са в състояние значително да ускорят работата на лечителя;
- в) Пациентът трябва (по възможност) да лежи на гръб или на хълбок, така че неговите центрове по дължината на гръбнака да бъдат обърнати към лечителя. В някои случаи (лечителят сам ще реши в кои) той трябва да лежи в такова положение, че лекуващият да може да държи ръцете си над болната област, без в никакъв случай да се докосва до тялото на пациента.

12. След като бъдат постигнати спокойствие, тишина, мир и безмълвие, лечителят пристъпва към избраната най-подходяща техника. Споменатите спокойствие, тишина, мир и безмълвие се отнасят не само за физическите условия, но и за емоционалното и менталното

състояние на лечителя, на пациента и на всички присъстващи; това невинаги е лесно за изпълнение.

Ако лечителят не владее подходяща техника или не разбира точното значение на приведените в тази инструкция формули, той може да си изработи собствена методика и правила, като за целта внимателно изучи дадените лечителски наставления, които съдържат достатъчно материал за подобно творческо осмисляне.

III. СЕДЕМ ЛЕЧЕБНИ ТЕХНИКИ

Методиките, които ще трябва да изложат под формата на седем древни символични твърдения (формули), са заимствани от „*Книга на Правилата за посветените Ученици*“. Аз все още нямам право да описвам простото физическо приложение на тези лъчеви техники, защото това би било прекалено опасно - при правилно разбиране и прилагане те предоставят колосална сила и (попадайки в зли ръце) могат да нанесат реална вреда. Нужно ли е да напомням, че Черната ложа ускорява лечението или пък предизвиква болест и смърт чрез използване на твърде сходни техники; разликата е в това, че тя е в състояние да работи само с личностните лъчи на целителя и на пациента и бидейки по-могъща *на физически план* в сравнение с Членовете на Великата Бяла Ложа, тя често достига по-значими резултати. Работейки с енергиите на светлината, духовният лечител рядко е толкова ефикасен по отношение на физическото.

Членовете на Черната ложа и свързаните с нея лечители обаче са напълно неспособни да лекуват пациент, който има поне наченки на духовна ориентация и встъпва под контрола на своята душа; по същия начин те не са в състояние да работят чрез духовно ориентиран лечител. Всичките им опити да направят това биват неутрализирани от енергията, излъчвана от Ашрама, който служи като ориентир за лечителя (или пациента) и като притегателен център за намиращия се в периферията. Колкото до средния немислещ човек, опасността от „черно“ влияние върху него е нищожна, тъй като тъмните сили по принцип не се интересуват от незначителните хора, а главно от могъщите и влиятелни личности, които биха могли да послужат за техните цели. Освен това, тяхната зла работа е възможна само в този момент (или цикъл), когато човек прави своя основен избор - да се ориентира към духовен живот, да остане статичен в средната точка, или (в изключително редки случаи) съзнателно да тръгне по пътя на чистия егоизъм, който води към Черната ложа.

В началото на бъдещия век един ученик ще разясни и разтълкува тези свързани с лечебната работа методики или магични твърдения. Всяко от тях съдържа по три смисъла, низшият от които може да се окаже достъпен за разбиране от съвременния читател, ако той разсъждава адекватно и води духовен живот. Нека изложим и лаконично коментираме тези

СЕДЕМ ТВЪРДЕНИЯ.

I. Техника на първи лъч: Нека динамичната сила, която управлява сърцата на всички от Шамбала, да ми помогне, защото аз съм достоен за такава помощ. Нека тя се спусне в третия, да премине в петия и да се фокусира в седмия. Тези думи не означават това, което изглежда на пръв поглед. Третият, петият и седмият са скрити в първия и излизат от Централното Слънце на духовната Жизненост. След това висшето се пробужда в този, който знае, и в онзи, на когото трябва да се помогне, и така двамата стават един. Това е дълбока тайна. Обединяването на лечебните сили извършва желаната работа; то може да предизвика смърт - това велико освобождение, и така да възстанови петия, третия, първия, но не и седмия.

Тази динамична енергия на първи лъч обикновено се прилага от опитен духовен лечител, когато за него стане ясно, че часът на пациента е ударил и освобождението му е близо. В

случай, че първи лъч е същевременно и душевен лъч на лечителя или на пациента, прилагането на посочения тип енергия трябва да премине от теменния център на лечителя към този на пациента и оттам към центъра, управляващ заболялата област. Това може да доведе - ако изцелението е възможно и кармично допустимо - до временно изостряне на болестта, тъй като постъпващата енергия „динамично изгонва" самите семена или корени на заболяването. Лечителят, пациентът и лекуващият медик трябва да знаят, че температурата може да се повиши или да настъпи някакъв вид колапс и съответно да са готови да предприемат необходимите физически мерки за подобряване на състоянието - мерки, които се предписват от ортодоксалната медицина и неутрализират чисто физическата реакция. Ако душевният лъч на пациента е различен от първи, а такъв се окаже неговият личностен лъч, целителят трябва много внимателно да ползва енергията на първи лъч, като съвсем бавно и постепенно я пропуска през центъра на линия 1-3-5-7, който е най-близо до мястото на неразположението, и оттам към центъра (който и да е той), разположен в мястото на болестта. Ако този конкретен център се окаже на линия 3-5-7, лечителят трябва да бъде особено внимателен, защото в противен случай динамичната енергия на първи лъч ще разрушава, а няма да лекува.

2. Техника на втори лъч: Нека лечебната енергия се спусне, носейки двойните линии на живота и магнетичната си сила. Нека тази магнетична жизнена сила се отдели и допълни онази, която присъства в седмия, като противопостави четвъртия и шестия на третия и седмия, но без да засяга петия. Спускайки се в точката, кръговият вихър разтърсва, изблъсква и снабдява, и така работата е извършена.

Сърцето бие; две сърца бият като едно; 12-те в проводника, 12-те в главата и 12-те в сферата на душевния устрем се обединяват в едно и така се върши работата. Двете енергии водят към това постижение, а трите, чиито брой е 12, откликват на по-големите дванадесет. Животът е признат и годините му са удължени.

Ако това древно твърдение бъде разгледано през призмата на науката за центровете и в светлината на частичното знание, което вече сте натрупали (вероятно повече, отколкото предполагате), пред вас ще се появи поне основният и най-достъпен за разбиране смисъл.

3. Техника на трети лъч: Лечителят стои изправен и тъче. Той събира от третия, петия и седмия това, което е необходимо за сърцето на живота. Съединявайки енергиите, той ги принуждава да служат на третия; така той създава вихър, в който страдащият трябва да се спусне, придружен от лечителя. Двамата остават в мир и спокойствие. Така ангел Господен трябва да слезе във водовъртежа и да донесе лечебен живот.

Споменатият „Водовъртеж" може да породи много въпроси относно вложения в него символизъм. Елементарното му тълкуване всъщност е свързано с вече познатата ни централна и основна причина за многото заболявания - с емоционалната природа, контролът над която е задача на третия аспект на божествеността. Размислете над това, за да постигнете по-просветлено разбиране.

Следващата лечебна методика е по-дълга и по-трудна за усвояване, така че от нея вероятно ще схванете съвсем малко. Погледната през призмата на нашата тема, тя е тясно свързана със самия човек и с древния повик: „Човеко, опознай себе си".

4. Техника на четвърти лъч: Лечителят знае мястото на дисхармонията. Той познава мощта на звука, както и самият звук, който трябва да бъде чул. Знаейки нотата, на която реагира четвъртата велика група, и като я свързва с великите Творящи Девет, той издава звук, който носи освобождение и предизвиква поглъщане в едно. Лечителят обучава слушащото ухо на този, който трябва да бъде изцелен, но по същия начин тренира и внимаващото ухо на онзи, който трябва да продължи напред. Той познава действието на лечебния звук, но също така и на звука, който заповядва: „Напусни!". Така се върши работата.

Макар да липсва истинско лъчево познание, тази техника може да намери широко приложение, тъй като четвъртият лъч управлява четвъртото (човешкото) царство на природата. Лечителите, които работят по този начин (а сега такива почти няма, защото четвърти лъч не съществува във въздуха), лекуват предимно с подходящ звук или звуци. На ранните етапи от бъдещото появяване на тази техника, лечителите широко ще прилагат музика, която ще носи изцеление или пък ще облекчава процеса на смъртта и напускането. Тя ще съдържа един постоянно повтарящ се акорд, който ще възплъти в себе си нотата на четвъртият лъч и на човешкото царство. Лечението със звук ще бъде едно от важните разкрития, които ще бъдат направени към края на следващия век. Повече информация по този въпрос няма смисъл да се дава, докато четвърти лъч не влезе отново в проявление.

5. Техника на пети лъч: Вече даденото нека бъде използвано; произтичащото от него нека намери място в плана на лечителя; скритото нека бъде видимо - така трите заедно ще дадат великото знание. Точно тях търси лечителят. Към тях той добавя двете, които са като едно, и така петото трябва да играе своята роля, но и петте трябва да играят своята роля и да функционират като едно. Енергиите се спускат, преминават и изчезват, като оставят този, който е успял да откликне с карма, изискваща понататъшно изчерпване, но отнасят със себе си онзи, който не е могъл да се отзове по такъв начин и затова трябва да изчезне заедно с тях.

Най-очевидният и прост смисъл на лечебния метод по пети лъч е, че работейки научно на конкретни равнища, лечителят прилага всички възможни помощни средства, за да постигне излекуване, като се започне от подходящата физическа грижа и се стигне до по-фините видове лечителство. Отново искам да подчертая, че физическата помощ може да бъде също толкова божествена, колкото и най-тайнствените методи, които днешният метафизичен целител смята за свръхэффективни. Знанието, натрупано от медицинските науки, е също толкова важно за ученика и посветения (във времето и пространството), колкото е безспорно полезно и цялото съвременно познание, развито на физически план чрез личностите на мъжете и жените, белязани с интуиция и гениалност. Както ученикът и посветеният трябва разумно да прилагат различните науки, за да постигнат духовни резултати, така задължително трябва да постъпва и лечителят в своята работа.

Всяка дейност става духовна, ако в нейната основа лежи правилен мотив и мъдро различаване и ако силата на душата допълва знанието, получено в трите свята. Динамичното използване на един от седемте посочени енергийни потока, съчетано с обективното знание и работа на съвременния лекар - на когото лечителят помага, действайки като катализатор, - е способно да твори чудеса, ако такава е волята на съдбата. Метафизичният лечител, който работи само на по-фините нива, прилича на духовен деец, който е трайно неспособен да заработи необходимия му финансов ресурс на физически план. Това често се обяснява с лекото (и често неосъзнато) чувство на презрение, с което средният лечител и езотеристът се отнасят към задачата за постигане на физическо здраве или за печелене на пари. Размислете над това и разберете, че методите на пети лъч са действени включително и на физически план, където те пораждат конфликт и така предизвикват физическо ускоряване и достигане на желаното. В това изложение за техниките на пети лъч дадох повече намеци и информация, отколкото във всички други методики.

6. Техника на шести лъч: Разделяйки водите, могъществото нека спусне се! - възкликва лечителят. Той не се тревожи как ще откликнат водите, макар че те често се надигат като бурни вълни и предизвикват ужасни събития. Резултатът винаги е добър. Вълнението се прекратява, когато бурята утихне и енергията изпълни предназначенията задача. Могъществото трябва да си пробие път направо към сърцето, да намери проход през всеки канал, надис и нерв и така да се изправи срещу врага, който е успял да проникне и да се загнезди в живота. Изгонване на врага - безжалостно, внезапно и абсолютно - ето какво постига този, който се стреми към свършено функциониране и не търпи ничия намеса. Така свършеното функциониране отваря портала към вечния живот или към още

малко живот на земята.

Ако лечителят се намира на шести лъч, тази техника ще оказва необикновено мощно и бързо въздействие; нейните резултати са сурови и болезнени, но надеждни, независимо дали това означава пълно изцеление или смърт (често последното). Лечителят от шести лъч в наше време рядко е дисциплиниран и мъдър, тъй като цикълът на този лъч е към края си. Когато шести лъч отново влезе в проявление, човечеството ще се е придвижило толкова напред по Пътя, че сегашните агресивни, прекалено самоуверени и дори фанатични лечители от шести лъч няма повече да се появят. Сега те са мнозинство, но работата им е незадоволителна; макар че са изпълнени с благи намерения, те прилагат техниката неграмотно и резултатите се разминават с тяхната самоувереност, което често въвежда пациента в заблуда.

7. Техника на седми лъч: Енергията и силата трябва да се срещнат и така се извършва работата. Цветът и звукът трябва да се съединят в необходимата последователност и така продължава магичната работа. Субстанцията и духът трябва взаимно да се пробудят и преминавайки през центъра на търсеция помощ, да създадат нещо ново и добро. Така лечителят зарежда с жизненост и енергизира живота, който не достига, и го придвижва напред или пък го закрепва още по-дълбоко в полето на съдбата. Всичките седем трябва да бъдат използвани и през тях да минат необходимите енергии за създаването на новия човек, който винаги е бил и винаги ще бъде тук или там.

Тази техника ни дава ключ към всички останали, тъй като задачата на лечителя от седми лъч е да съедини живота със субстанцията, която да измести поразеното вещество, да донесе нов живот и да съдейства за оздравяването. Славата на живота е в завършването и оттеглянето. Това е първостепенната задача и главната награда за всеки истински лечител. Посочената техника за притегляне и заместване ще получи високо научно изражение в настъпващата нова ера, когато седмият лъч ще доминира на нашата планета, пораждайки новото и необходимото, и ще определя бъдещата култура, цивилизация и наука.

* * *

В заключение ми се иска да посоча причините, поради които се въздържах от по-детайлна информация и по-ясен анализ на тези древни лечебни формули. С изключение на вече споменатата причина, че съвременният човек още не е готов да възприеме и правилно да приложи точните и изчерпателни инструкции, всичко, което тук мога да кажа, вероятно ще ви се стори детинско. Именно тази любопитна дума изглежда най-точно ще опише вероятната ви пряка реакция. Благодарение на откритието за освобождаването на атомната енергия, човечеството пристъпи прага на нова ера в научните постижения. Дори пряко ангажираните учени обаче нямат и най-малка представа за далечните последици от това свое откритие. От гледна точка на обсъжданата в този том тематика, вече се създава съвсем нов език на енергията и силата; използването на това откритие за лечението на болестта ще доведе в най-близко бъдеще (от окултна гледна точка) до резултати, граничещи с чудото.

Откритието, свързано с освобождаването на атома, беше обусловено от активността на първи лъч във връзка с навлизания седми лъч и има своята аналогия в освобождението на Учителя при петото му посвещение (когато вратата на гроба широко се разтваря), както и в акта на умираването, когато заточената душа възвръща свободата си. В светлината на бъдещите научни постижения тези древни техники ще станат много по-ясни и разбираеми, а междувременно всички опити за обясняване на техния истински „енергиен смисъл“ биха били безполезни. Утвърждаващата се нова терминология ще хвърли светлина върху тези древни формули и когато му дойде времето читателят ще се убеди колко много може да бъде съобщено на новото поколение интелигентни лечители чрез тези текстове, които сега ви изглеждат разочаровани, безсмислени, неприложими, сложни и ненужно завоалирани.

В този междинен период между миналото и това, което вече е на път, не е лесно дори за Учителя на Мъдростта да говори и да преподава, особено по темата за лечителството, физическото тяло все още не е широко признато като електрична цялост; неговата природа на чиста атомична енергия си остава неразбрана; макар и дискутиран, фактът за енергийното тяло (етерния проводник) не е включен в учебните програми на модерните медицински колежи; експлозивната природа на енергията, влязла в контакт със сила, или на душата във връзка със субстанцията, е напълно непозната и забулена в мистични фрази. Докато новите научни формули и прогресивният подход (станал възможен след откритието за освобождаването на атомната енергия) не станат широко дискутирани и познати теми с достойно място в обществената лексика, бъдещата наука за лечението ще трябва да остане скрита зад неподходящи термини и забулена чрез неадекватен език.

Трябва ли да напомням, че това обстоятелство силно затруднява всяко ново излагане на истината; езикът на електроинженера или на съвременния автомобилен конструктор, например, би се оказал абсолютно неразбираем за средния човек от миналия век. Аналогично стоят нещата и с бързо приближаващите се нови теми и велики открития, които в крайна сметка ще дадат отражение върху всяка област от човешкия живот, включително и върху Лечителското Изкуство.

Доколкото вече бе съобщено кой съм,
подписвам се като Учителя Джуал Кхул.
ТИБЕТЕЦА